

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison
Harry\Harrison_Harry-Rebel_proti_casu.PDB

PDB Name: Rebel_proti_casu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HARRY HARRISON

Rebel proti času

1

Hlavní městská výpadovka ovíjí Washington betonovou smyčkou a v šesti proudech se vine do dále lesnatou krajinou Virginie. Lehce se dotkne předměstí ospalé Alexandrie a pak zamíří přes řeku Potomac do Marylandu, kde je půda levnější než na federálním území, a proto se tam na lesních mýtinách znenadání vynořují různé výzkumné a průmyslové komplexy, pro něž ovšem platí přísný zákaz vypouštění škodlivého odpadu. V těchto místech z výpadovky odbočuje výjezd číslo 42 a navazuje na místní dálnici. Těsně před značkou STOP je neoznačená cesta, která mizí mezi stromy.

Starý pontiac s rachotem opustil výjezd a zatočil právě na tuto cestu. Hned za prvním zákrutem stála rozlehlá bílá budova bez oken. Řidič ji nevěnoval sebemenší pohled, ani si nevšímal nápisu nad vchodem, který ho vítal v laboratoři Weeks Electronics 2. Projel kolem a pokračoval dál, dokud mu budova nezmizela z dohledu. Teprve potom zastavil na krajnici a vypnul motor.

Když vystoupil z vozu, nebouchl dvířky, ale opatrně je zaklapl, aby nezpůsobila hluk. Postavil se zády k blatníku a sledoval své náramkové hodinky, přičemž zůstal netečný k nádhře hnědnoucího a zlátnoucího listí přicházejícího podzimu. Veškerou svou pozornost soustředil na hodinky. Byl to něco málo přes 180 centimetrů vysoký a poměrně hezký muž, jehož lehce opálená tvář měla ostře řezané rysy. Vlasy protkané nitkami stříbra mu dodávaly spíše distingovaného vzhledu. Soustředěně zíral na hodinky a čelo mu zbrázdily vrásky, což byl zřejmě jeho obvyklý výraz, který mu natrvalo vyryl rýhu u kořene nosu. Na sobě měl nenápadný plášť do deště, tmavě modré kalhoty a černé boty.

Muž náhle spokojeně přikývl, stiskl na hodinkách jedno z tlačítek, otočil se a vyrazil mezi stromy. Pohyboval se tiše, ale hbitě. U dubu, který patrně nedávno vyvrátila vichřice, neboť jeho listí teprve začalo opadávat, zalehl na zem a plížil se ve skrytu větví asi pět metrů, než se opět vztyčil a pokračoval v rychlé chůzi.

O necelých dvaceti metry dál končilo mlází travnatým příkopem táhnoucím se podél drátěného plotu, za nímž se rozkládal park s osamělými skupinkami stromů. Přes listí bylo vidět roh budovy Weeks Electronics 2. Muž vykročil k příkopu, ale rychle se stáhl zpět do křoví. O chvíli později prošel na druhé straně plotu uniformovaný strážný s německým ovčákem na krátkém vodítku. Jakmile zmizel z dohledu, muž seskočil do příkopu a v běhu si natahoval kožené rukavice. Vyskočil na plot a šplhal vzhůru až k dvojitému ostenatému drátu na vrcholku. Tam pokrčil kolena a rozpažil, aby snáz udržel rovnováhu, potom se plavně přehoupl na druhou stranu.

Pak v předklonu běžel co nejrychleji k nejbližším stromům. Než se mu však podařilo dosáhnout úkrytu, přitíhl se na scénu džíp a smykem zastavil. Strážný vedle řidiče zvedl odjištěnou karabinu. Vetřelec strnul, potom se zvolna otočil. Strážný mlčky sledoval, jak vysoký muž pomalu zvedl ruku, pohlédl na hodinky a stiskl tlačítko na jejich plášti.

„Přesně šest minut, devět celých a tři desetiny vteřiny, Lopezi," řekl.

Strážný přikývl a sklonil zbraň. „Ano, plukovníku," odpověděl.

„To není dobré, ztraceně, ani trochu dobré!" Muž nastoupil do džípu a posadil se na zadní sedadlo. „Jedeme na strážnici."

Objeli velkou budovu laboratoře a zamířili dozadu k nízkému přístavku, který nebyl z cesty vidět. Postával tam hlouček uniformovaných mužů mlčky sledujících příjezdající džíp. Když vozidlo zabrzdilo, předstoupil před ostatní šedovlasý strážný s hodností seržanta na rukávu.

Plukovník seskočil na zem, stáhl si rukavice a poklepal prstem na hodinky. „Co říkáte šesti minutám, devíti celým a třem desetinám od okamžiku, kdy jsem vešel do lesa, do chvíle, než jsem byl dopaden?"

„Neříkám vůbec nic, plukovníku McCullochu," odpověděl seržant.

„Greenbaume! Urazil jsem půl cesty k laboratořím, než se strážní vzpamatovali. Narušitel by během té doby stihl spoustu zajímavých věcí. Chcete k tomu něco dodat?"

„Ne, pane."

„Máte nějaké otázky?"

„Ne, pane."

„Žádné? Nezajímá vás, jak jsem se dostal tak daleko za plot, než jsem byl odhalen?"

„Zajímá, pane.“

„Takže zajímá.“ Plukovník McCulloch nasadil tón, jako by mluvil s omezeným dítětem. „Ale váš zájem je poněkud opožděný, seržante, přesně o jeden týden. Před týdnem jsem si totiž všiml, že spadlý strom zakryl část zorného pole jedné z vnějších kamer. Čekal jsem plných sedm dní, jestli si toho vy nebo některý z vašich mužů všimnete. Ale nikdo si ničeho nevšiml. Proto jsem vám připravil tuto ukázkou, abych vám předvedl, jak nedostatečně bdělá je vaše ostraha.“

„Dohlédnu, aby se to dalo do pořádku, plukovníku...“

„Ne, nedohlédnete, Greenbaume. Udělá to někdo jiný. Ztrácíte hodnotu, krátím vám plat a do vašich záznamů přibude důtka -“

„Ne, McCullochu. Protože já s touhle prací končím! Odcházím.“

„Odcházíte?“ McCulloch přikývl. „Jste odepsán, Greenbaume. Odcházíte po dvaceti letech služby v armádě. Jste zrádce -“

„Ale hovno, plukovníku, když už to tak musím říct.“ Greenbaum pěníl vzteky a svíral pěsti. „Odcházím ze služby, abych se zbavil takových sráčů jako jste vy. Ale ještě vám něco řeknu! Vy máte na starosti bezpečnost týhle laboratoře. Takže taky nesete zodpovědnost. Kdybyste nestál za hovno, nahlásil byste ten spadlý strom, protože v tom jedeme spolu. Měl byste nám pomáhat, a ne hrát si na celníky a zloděje. Proto se chci od takového svinstva dostat co nejdál. A to hned.“

Udělal čelem vzad a odkráčel pryč. McCulloch jeho odchod sledoval beze slova. Teprve až Greenbaum zmizel ve dveřích, otočil se k ostatním mužům.

„Od každého z vás dostanu o tomhle případu zprávu. Chci to mít zítra ráno na stole.“ Posunkem přiměl Lopeze vystoupit z džípu a zaujal jeho místo. „Odvezte mě zpět k mému vozu,“ poručil řidiči. Když motor naskočil, plukovník pravil: „Každý z vás je nahraditelný. Dělejte to jako Greenbaum - a dopadnete stejně.“

Když byl zpět u svého vozu, odemkl kufřík. Džíp se mezitím otočil a odjel. Plukovník si svlékl plášť, pod nímž měl uniformu bez prýmků a identifikačních znaků, jen se stříbrnými orly na ramenou. Hodil plášť do kufru, vyndal brigádyrku a nasadil si ji opatrně na hlavu. Vytáhl ještě černý kufřík a teprve pak přibouchl víko. O několik minut později již ujížděl po MacArthurově třídě.

Po krátké jízdě odbočil k velkému nákupnímu středisku a zaparkoval nedaleko pobočky D. C. National Bank. Zamkl vůz a s kufříkem v ruce vstoupil do banky. Jeho návštěva byla krátká. Vyšel po necelých deseti minutách, nasedl do auta a odjel.

V černé impale zaparkované o kus dál zvedl jakýsi muž mikrofon a řekl: „Adam Jedna Adamovi Dvě. Jiří právě opouští parkoviště a směřuje na jih po MacArthurově. Je váš. Přepínám.“

„Jasně. Končím.“

Muž zavěsil mikrofon na palubní desku a vystoupil. Byl to hubený blondýn, na sobě měl nenápadný šedý oblek, bílou košili a tmavou kravatu. Vešel do banky a zamířil k úřednici za přepážkou.

„Jmenuji se Ripley,“ představil se. „Rád bych si pohovořil s vaším ředitelem o nějakých investicích.“

„Ovšem, pane Ripley.“ Zvedla sluchátko. „Zjistím, má-li pan Bryce čas.“

Když hubený muž vstoupil do kanceláře, ředitel vstal od stolu a potřásl mu rukou. „Co pro vás mohu udělat, pane Ripley?“

„Přicházím ve statní záležitosti, pane.“ Z náprsní kapsy vyňal kožené pouzdro, otevřel je a podal řediteli. „Budte prosím tak laskav a ověřte si mé doklady.“

Bryce pohlédl na zlatý odznak a průkaz v plastovém obalu. „V pořádku, pane Ripley. Čím mohu pomoci FBI?“ Chtěl průkaz vrátit, ale agent ho zarazil.

„Rád bych, abyste si ověřil mou totožnost, pane. Určitě máte pro případ potřeby k dispozici tajné telefonní číslo.“

Bryce přitakal a otevřel horní zásuvku svého stolu. „Ano, ovšem, už jsem jednou... Tady ho mám. Omluvte mě.“

Ředitel banky nadiktoval služební číslo z agentova průkazu do telefonu, pak zakryl mikrofon dlaní. „Potřebuji vědět, o jaký případ se jedná.“

„Rekněte jim - Případ Jiří.“

Ředitel jeho slova zopakoval, přikývl a zavěsil. Vrátil průkaz agentovi FBI. „Dostal jsem instrukce, že s vámi mám spolupracovat a poskytnout vám všechny informace, které budete potřebovat. Ale musím se přiznat, že to není běžná praxe...“

„Jsem si toho vědom, pane Bryci. Jde však o tajné vyšetřování nejvyšší důležitosti. Když odmítnete spolupracovat, budu nucen obrátit se na vaše nadřízené -“

„Ale ne, tak jsem to nemyslel! Nevykládejte si to špatně. S mou spoluprací můžete samozřejmě počítat. Jen jsem chtěl říci, že informace o našich klientech jsou vždy důvěrné - za normálních okolností. Ale pokud jde o státní bezpečnost, to je přirozeně něco jiného.“ Bryce mluvil překotně, mimoděk vytáhl kapesník a otřel si orosené čelo. „Jak vám mohu pomoci?“

Agent s kamennou tváří pravil: „Cením si toho, pane Bryci. Doufám, že chápete, že vaše dobrovolná spolupráce vás zavazuje k mlčenlivosti. V opačném případě byste mohl být obviněn z porušení státního tajemství.“

„Skutečně? To jsem nevěděl. Samozřejmě, budu mlčet.“

„V pořádku. Před několika minutami opustil tuto banku armádní důstojník Wesley McCulloch - ne, nepište si to. Určitě si to dokážete zapamatovat. Najděte úředníka, který s ním jednal, a přineste mi záznam všech transakcí, které plukovník prováděl. A nezapomeňte, že nikomu nesmíte prozradit důvod, proč se o McCullocha zajímáte.“

„Samozřejmě, nikomu nic neřeknu.“

„Ceníme si toho, pane Bryci. Nebude-li, vám to vadit, počkám tady, než se vrátíte.“

„Udělejte si pohodlí. Nemělo by to trvat příliš dlouho.“

Ředitel byl zpátky za necelých pět minut. Pečlivě zavřel dveře a zamkl, teprve pak otevřel složku, kterou přinesl.
„Plukovník McCulloch provedl nákup -“

„Platil šekem?“

„V hotovosti, bankovkami vysokých hodnot. Nakoupil zlato za osm tisíc pět set třicet dva dolary a hned si je odnesl. Je to ta informace, kterou jste chtěl, pane Ripley?“

Agent přikývl a nepatrně se usmál. „Ano, pane Bryci. To je přesně to, co jsem se chtěl dozvědět.“

2

Seržant Troy Harmon nastoupil do vlaku metra u budovy Pentagonu a během jízdy přemýšlel, čeho se může tenhle nový případ týkat. Seběhlo se to tak náhle, že mu nic neřekli. Zhola nic. Měl se co nejrychleji dostavit na jistou adresu na Massachusettské třídě na druhém konci města, ale doprava nebyla zajištěna. Jel tedy metrem a čas od času mu to nedalo, aby se nepodíval na tlustou obálku, kterou držel v ruce, v níž byla zapečetěna historie devíti let jeho služby v armádě. Vyznamenání, povýšení, průsvihy a karta z Fitzimmonske nemocnice, kde mu ze zad dolovali střeptinu. Dva roky ve Vietnamu přežil bez jediného škrábnutí, než přišla jedna špatná rána z jejich vlastní podpůrné baterie, takže Purpurové srdce vlastně dostal od těch špalků z Detroitské brigády. Pak následovalo přeložení k Vojenské policii, potom G2 - vojenská tajná služba. Všechny tyhle záznamy měl tady. Bylo by zajímavé do nich nahlédnout, jenže by to byla profesionální sebevražda, kdyby obálku otevřel.

Nevěděl, do čeho jde. Znal spoustu všelijakých čmuchalů, počínaje tou bandou CIA v Langley, ale o téhle organizaci na Massachusettské třídě, kde se má hlásit panu Kellymu, nikdy neslyšel. A kdo k čertu je ten Kelly? Už brzy se to dozví.

Vyhlédl ven, aby zjistil název stanice - byl na McPhersonově náměstí - a zachytil pohled dívky sedící naproti. Rychle se zahleděla jinam. Šikovní lištička, jak kdysi v klukovských letech obvykle říkali těmhle zářivým zrzčkám. Když na něho pohlédla znovu, předvedl úsměv přímo z reklamy na zubní pastu. Věděl, že jeho bílé zuby pěkně kontrastují s tmavě hnědou pletí. Avšak tentokrát dívka lehce pokrčila nosík a odfrkla si. Dostal košem! Pohrdla stopěťasedmdesátí centimetry hezkého a upraveného vojáka. Musel se usmát. Neviděla snad, o co přichází?

Vlak zpomalil a vjel do stanice Metro Center. Troy byl první venku a udržoval si náskok před davem, který se valil k eskalátoru na červenou trasu. Vyjel nahoru do haly s nepřímým osvětlením, která spíš připomínala futuristický hangár pro kosmickou loď než obyčejný podchod. Stará newyorská Independent proti tomu vypadala jako špinavá díra, kterou také doopravdy byla.

Kráčel po Massachusettské třídě a cítil, že vzduch už dostává chladný podzimní říz. Konečně přímo proti New Jersey našel vysoký a honosný kamenný dům se správným číslem. Žádné jméno nebo firemní tabulka, nic takového. Vystoupil po schodech, stiskl naleštěné bronzové tlačítko a přitom si všiml rybiho oka mikrokamery umístěného nad vchodem. V zámku to zabzučelo a Troy vstoupil do bezmála vzduchotěsného prostoru, jehož další dveře se neotevřely, dokud nezapadly ty venkovní. Samozřejmě ani tady nechyběla televizní kamera. Za vnitřními dveřmi se rozkládal vestibul s mramorovou podlahou a stolem na vzdáleném konci. Když k němu vykročil, třásla se mu kolena.

Rusovláska ve velmi přiléhavém svetříku k němu vzhledla a chladně se usmála. „Přejete si?“

„Jsem seržant Harmon. Mám schůzku s panem Kellym.“ „Okamžik, seržante Harmon, posaďte se. Ohlásím vás.“ Pohovka byla příliš hluboká a měkká, než aby mohla být pohodlná, a tak usedl jen na okraj. Na nízkém stolku našel po jednom výtisku Fortune a Jetu. Možná se mu pokoušeli něco naznačit - a pokud ano, už dávno tu zprávu dostal. Listoval v časopisech a snažil se potlačit úsměv. Obrázky z jakési slávy v hotelu Theresa, na další stránce děti z chudinské čtvrti jen o pár bloků dál pokousané krysami. To všechno pro něho představovalo jiný svět. Vyrůstal v Queensu, v příjemné a bezpečné čtvrti střední třídy plné dřevěných domků a zelených stromů. O Harlemu věděl asi tolik jako o odvrácené straně Měsíce.

„Pan Kelly vás očekává.“

Odložil magazín, zvedl svou obálku a následoval rozkošně se vrtící dívčí zadeček do nejbližší kanceláře.

„Vstupte, seržante Harmon. Rád vás poznávám,“ přivítal ho Kelly a obešel stůl, aby mohl Troyovi podat ruku. Způsob, jakým vyslovil jeho jméno, nasvědčoval, že pochází z Bostonu. Elegantně střížený, jemně proužkovaný oblek s vestou dával tušit Back Bay nebo Harvard. „Vezmu si tu obálku, děkuji.“

Kelly vyňal ze složky hrst papírů, přidal je do přihrádky na svém psacím stole a potom je pečlivě srovnával, dokud nezařezávaly s ostatními. Když skončil, zahleděl se na seržanta zkoumavým pohledem. Viděl muže, jemuž táhlo na třicítku, nepříliš vysokého, ale dobře stavěného. Měl smělou bradu a kamennou tvář. Oči černé a nečitelné. Viděl vojáka s dobrými služebními záznamy, což dokázal vyčíst ze stužek na jeho uniformě, aniž by se obtěžoval nahlédnout do materiálů. Odhadl seržanta jako profesionála, který se o sebe dokáže postarat za všech okolností.

„Byl jste sem dočasně přezazen z G2. Máme zájem o vaši specializaci,“ oznámil mu Kelly.

„Kterou mále na mysli, pane? Vystřílel jsem si ostrostřelce na M16.“

„Zdaleka nic tak nebezpečného,“ řekl Kelly a poprvé se usmál. „Víme, že máte velké znalosti o zlatě. Je to pravda?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Právě tyto znalosti potřebujeme, neboť v QCIC nemáme specializované odborníky, ale pouze velení. Potřebný personál nám poskytují jiné bezpečnostní služby.“ Poklepal na své luxusní švýcarské hodinky. „Za pár minut se setkáte s admirálem Colonnem, který velí této agentuře, a ten vám podrobně vysvětlí celou operaci. Takže - nějaké dotazy?“

„Ne, pane. Těžko vám mohu klást otázky, když nevím, o čem jde. Dostal jsem rozkaz doručit své materiály na vaši adresu. Zmínil jste se, že se toto oddělení jmenuje QCIC, jenže nevím ani to, co tahle zkratka znamená.“

„Admirál vám všechno vysvětlí. Já zastávám funkci styčného důstojníka, což kromě jiného znamená, že budu kontrolovat všechna vaše hlášení." Rychle něco napsal a podal lístek Troyovi. „Na tomto čísle mne zastihnete čtyřicet hodin denně. Budete zaznamenávat všechny výdaje a jednou týdně mi předáte vyúčtování. Vyhledejte mě, budete-li potřebovat zvláštní výstroj nebo další specialisty. Kódové označení této operace zní Případ Jiří."

Kelly zaváhal a chvíli bubnoval prsty do stolní desky, než opět promluvil: „Admirál je starý mariňák, byl hodně dlouho v činné službě - víte, co to znamená?"

„Ne."

„Myslím, že víte, seržante, že se během druhé světové války černochům říkalo negři a že nesměli sloužit u námořnictva, nanejvýš jako... pomocníci."

„Klidně můžete říct pucflekové, pane Kelly, to je ten správný výraz. I můj otec byl v armádě a bojoval za vítězství demokracie. Jenže zrovna tenkrát panovala v armádě diskriminace. Černoši nesměli nosit zbraně, a tak řídili nákladáky a kopali zákopy. Ale to už je dávno."

„Pro nás možná. Doufejme, že i pro admirála. Tohle je stoprocentně práce WASP, nemohlo se to stát náhodou... K čertu, seržante, asi příliš mluvím."

Troy se usmál. White Anglo-Saxon Protestant bylo konzervativní společenství bílých protestantů, o němž se říkalo, že by raději zaměstnalo černocho než žida. „Ta myšlenka se mi líbí, pane Kelly. Při práci v terénu si moc nepotrpím na předsudky. S admirálem si starosti nedělám."

„Nemusíte. Je to skvělý člověk. A tohle je zatraceně důležitá věc." Kelly zvedl složku a vstal. „Jdeme za ním."

Okna velké zasedací místnosti zakrývaly těžké závěsy a dopravní ruch, který sem doléhal zvenčí, byl ztlumen do vzdáleného šumu. Admirál seděl za dlouhým mahagonovým stolem zády ke stěně obložené od podlahy až ke stropu knihami a opatrně přechoval tabák do starobylé dýmky. Byl téměř zcela lysý a jeho pokožka byla zřejmě dlouhodobě vystavena drsnému počasí, ale modrou uniformu měl dokonale vyžehlenou a bez poskvrny. Řady stužek na jeho hrudi budily respekt. Ukázal Troyovi na židli proti sobě a přikývl, když před něj Kelly položil složku, potom škrtl zápalkou a věnoval se dýmce. Nepromluvil, dokud Kelly neodešel a nezavřel za sebou dveře.

„Byl jste k nám přeložen výzvednou službou pro své speciální znalosti, seržante. Chci, abyste mi řekl něco o zlatě."

„Je to kov, admirále," začal Troy, „poměrně těžký kov, jehož si lidé velmi cení."

„To je všechno?" Admirál Colonne se na něho zamračil přes oblak namodralého dýmu. „Utahujete si snad ze mě, Harmone?"

„Ne, pane. Zlato je důležitý průmyslový kov, ale právě tato jeho vlastnost většinu lidí nezajímá. Zlato se kupuje, loupí a ukrývá, protože je ceněno nade vše ostatní. U nás je považujeme za zboží, ale zbytek světa v něm vidí bezpečnější investici než v penězích nebo cenných papírech. Zlato zakoupené legálně u nás má dvojnásobnou cenu, jestliže je propašováno do jiné země, dejme tomu do Indie. Kvůli tomu jsem s ním také přišel do styku. Armáda Spojených států má své lidi po celém světě a dost mužů nedokáže odolat pokušení snadno si prodejem zlata přivydělat."

Admirál přikývl. „Co průmyslové využití, kromě výroby šperků, o kterém jste se zmínil? K čemu se zlato hodí?"

„Je tvárné, nekoroduje ani nemění své vlastnosti a je dobrým vodičem proudu, proto je využíváno v elektrotechnice. Jsou jím například pokoveny všechny spoje v počítačích. Při výrobě speciálního skla snižuje množství procházejícího světla -"

„Nic z toho ale nemá vůbec žádný význam v případě, na kterém pracujeme!" Admirál praskl složkou o stůl. „Nás zajímají důvody, které vedou jistého armádního plukovníka nakupovat spoustu zlata. Vím, že je to všechno zcela v mezích zákona, ale přesto musím vědět proč."

„Mohu se zeptat, kolik je spousta, pane?"

„Podle zpráv ze včerejška zhruba za sto tisíc dolarů. Víte, co znamená zkratka QCIC?"

Troy přijal náhlou změnu tématu bez komentáře. „Ne, pane, nevím. Pan Kelly mi řekl, že mi to vysvětlíte vy."

„Quis custodiet ipsos custodes. Víte, co to znamená?"

„Měl bych to vědět, po dvou letech latiny na univerzitě. Volně se to dá přeložit jako Kdo bude strážit strážce?"

„Správně. Kdo bude dohlížet na dozorce? Tenhle malý problém se vznáší ve vzduchu už převlece dlouho - jinak by neexistoval tento latinský citát. Policisté, kteří berou úplatky, představují pro společnost velké zlo. Ale co lidé, kterým byla svěřena bezpečnost našeho národa? Někdo musí dohlížet i na ně. Proto existuje tato agentura. Naše práce je životně důležitá. Aniž bych chtěl být domýšlivý, jsme bezesporu nejdůležitější bezpečnostní službou v zemi. Nemůžeme si dovolit dělat chyby. Jak říká staré přísloví, držíme v rukou otěže, protože musíme sledovat všechny ostatní bezpečnostní služby. To je také důvod, proč jsem schválil vaše převelení. Ve vašich záznamech jsou tři věci, které se mi líbí. Za prvé, máte rozsáhlé znalosti o zlatě. Za druhé, jste prověřen pro přísně tajné operace. Dokážete přijít na třetí důvod?"

Troy zvolna přikývl. „Myslím, že ano. Zřejmě to bude fakt, že jsem oznámil svého nadřízeného, když jsem ho přistihl při podvodu..."

„Spousta vojáků by se tvářila, že to nevidí. Očekával jste za to, co jste udělal, nějakou zvláštní odměnu?"

„Ne, admirále, neočekával." Troy se dokonale ovládal. „Čekal jsem spíš pravý opak. Jsem přesvědčen, že armáda nemá zrovna v oblibě vojáky, kteří si troufají na důstojníky. Kdyby můj velitel krátil fondy důstojnického klubu nebo něco podobného, možná bych si to rozmyslel. Ale tohle se stalo u Vojenské policie, kde jsme dřeli od rána do večera, abychom udrželi drogy aspoň mimo kasárna. Neměli jsme problémy jen s trávou nebo povzbuzujícími a uklidňujícími léky, ale s tvrdými drogami, převážně s heroinem. Když jsem zjistil, že můj vlastní velitel, od něhož se očekávalo, že proti tomu bude bojovat, sám bere zboží od překupníků, bylo to na mě zatraceně moc silné." Troy se ledově usmál. „Podle posledních zpráv je stále v Leavenworthu. A já byl převelen. To jsem předpokládal, ale nečekal jsem povýšení o dva stupně a přeložení ke G2."

„To byla moje práce. Změnil jsem rozkazy některých vašich nadřízených, kteří se chystali udělat přesně to, na co jste byl připraven. Dosud ještě nikdo netratil, počítal-li s těžkopádným myšlením armády. Od té chvíle jsem ostražitě sledoval vaši další kariéru. Protože lidé jako vy jsou dost vzácní." Postřehl Troyův výraz a usmál se. „Ne, seržante, není to pokus o lichotku, pouze čistá pravda. Nade vše si vážím lidí, kteří dají přednost přísaze věrnosti před přátelskými svazky nebo dobrými pracovními vztahy. Potřebujeme vás tady. Věřím, že až skončí tato akce, začnete uvažovat o trvalém přeložení. Ale to je stále ještě budoucnost. Nyní po vás chci, abyste věnoval svou pozornost operaci s kódovým názvem Případ Jiří."

Otevřel desky, rozložil listy po stole a začal se jimi probírat.

„Případ Jiří započal běžnou kontrolou - jde o pravidelný dohled nad lidmi s rozsáhlou pravomocí. Předmětem tohoto konkrétního vyšetřování je armádní plukovník Wesley McCulloch. Má skvělé vojenské hodnocení a stupeň prověření první třídy. Je svobodný, ale - promiňte mi ten výraz - občas torpéduje bitevní loď protivníka. Udržuje se v kondici, v zimě lyžuje, v létě surfuje. Vlastní nevelký dům v Alexandrii zatížený hypotékou. Tohle všechno je velice nudné a normální..."

„Až na to, že plukovník nakupuje spousty zlata"

„Správně. Začalo to poměrně nedávno, asi tak před šesti měsíci. V té době měl nějaké peníze ve státních obligacích a na běžných účtech. Všechno vybral a nakoupil zlato. Také prodal cenné papíry, které zdědil. Oba víme, že tohle všechno je legální. Ale přesto chci vědět, proč to dělá."

„Mohl bych se na to podívat, admirále?"

Troy rychle, ale důkladně prolistoval materiály. „Není tady žádná zmínka o plukovníkově služebním zařazení."

„Ani nemá být. Agenti FBI, kteří připravují tyto zprávy, pracují stylem - vím jen to, co potřebuji. McCulloch má na starosti bezpečnost v jedné z našich nejdůležitějších a nejtajnějších laboratoří. Proti jeho práci nejsou žádné námítky, vede si výtečně. Ale tohle nás netrápí. Zkrátka to zlato jaksi... ehm..."

„Nevoní?"

„Správně. Říkejte tomu předtucha, říkejte tomu jak chcete. Vybočuje to z dosavadního způsobu jeho života, je to jediná nezvyklá věc, kterou kdy McCulloch udělal. Vaším úkolem je zjistit, proč zlato kupuje."

„Dám se do toho, admirále. Také mě to zajímá. Nenapadá mě žádný rozumný důvod, proč by člověk v plukovníkově postavení dělal podobné věci. Přesněji - žádný legální důvod."

„Myslíte, že by mohlo jít o něco nelegálního?"

„V této chvíli si nemyslím nic, admirále. Nemám v tom dost jasno. Než nad tím vůbec můžeme začít uvažovat, potřebujeme získat nezvratná fakta."

3

Děšť padal z oblohy v tak těžkých provázcích, až téměř připomínal tropický liják. Přestože byl konec října, vzduch byl hustý a dusivý - to byl jeden z hlavních důvodů, proč Washington dostal přezdívku přesně vystihující tuto ponurou atmosféru: Mlžná řiť. Troy Harmon se hrbil za volantem pontiacu s kloboukem staženým do čela. Ne náhodou se jeho klobouk i plášť podobaly oblečení, které měl na sobě McCulloch, když před třemi minutami odcházel z domu. A plukovník rovněž jezdil stejným modelem pontiacu téže barvy.

V bubnování deště do plechové střechy nebylo téměř slyšet náhlé zapípání vysílačky. Troy stiskl tlačítko a ohlásil se.

Sluchátko zapraskalo: „Jiří právě zajel na své obvyklé místo na parkovišti."

„Díky. Konec."

Troy otočil klíčkem v zapalování a nastartoval motor. Než všechno pečlivě a opatrně připravili, aby se nedopustili žádné chyby, zabralo jim to čtyři dny. Nerad se pouštěl do akce, dokud nebyla důkladně připravena. Ale teď, když veškeré přípravy skončily, se už nemohl dočkat. Všechny podrobnosti o ustálených zvycích plukovníka McCullocha byly zaneseny v hlášeních FBI. Troy je podrobně prostudoval a vytěžil z nich, co se dalo. FBI mu opatřila členství ve sportovním klubu, v němž hrál plukovník třikrát týdně squash. Jednou se tam vypravil, za necelou minutu otevřel McCullochovu skříňku a získal otisky všech jeho klíčů, jejichž duplikáty měl nyní v kapse. Ujížděl po tříproudé silnici, ve voze bylo horko a dusno, okénka byla zavřená, ale potřeboval, aby se všechna skla souvisle zamlžila. Předklonil se a očistil si nad volantem malý průzor, aby viděl ven.

Když odbočoval na příjezdovou cestu k plukovníkovu domu, stiskl Troy dálkové ovládání garážových vrat, které měl nastaveno na McCullochovu frekvenci. Zatímco vrata ještě vyjížděla vzhůru, proklouzl s vozem dovnitř. Náhodný pozorovatel se měl domnívat, že se plukovník prostě vrátil. Protože však McCulloch neměl v sousedství známé ani přátele, pravděpodobnost odhalení této neohlášené návštěvy byla mizivá.

Troy počkal, než se vrata zase zcela zavřela, teprve potom vystoupil. Klobouk i plášť nechal na sedadle, k opasku si připnul vysílačku, potom se natáhl pro svůj kufřík. Zbytečně v garáži nerozsvěcoval, místo toho použil baterku, kterou vyňal z kapsy saka.

Ovládací skříňka bezpečnostního systému byla vedle dveří vedoucích z garáže do domu. Technik z QCIC mu poradil, jak má použít příslušný klíč: zasunout a otočit jím jednou dokola ve směru hodinových ručiček, potom vytáhnout. Udělal to. Modrá kontrolka na předním panelu zhasla. Až bude dům opouštět, musí tento postup zopakovat, ale nesmí zapomenout otáčet na opačnou stranu.

Klíč ke dveřím do domu našel na druhý pokus. Odemkl zámek a už už se chystal dveře otevřít, když vtom se zarazil. Bylo to příliš snadné. Pokud má McCulloch co skrývat, stačilo by mu poplašné zařízení? Nepojistil by se ještě něčím dalším?

Troy přejel světlem baterky hranu dveří kolem dokola. Nikde nic nevyčnívalo, ale bylo snadné přivít do dveří třeba malý kousek papíru, který vypadne, jakmile je někdo otevře. Znovu dveře prozkoumal - a objevil to!

Zčernalá hlavička vypálené zápalky těsně pod pantem byla stěží viditelná. Když otevřel, spadla na práh. Naklonil se blíž a posvít si na zárubeň. Zahlédl nepatrnou šmouhu, ale byla tam. Až bude odcházet, musí zápalku vrátit na totéž místo.

Potom konečně vešel dovnitř. V předsíni bylo ticho a klid. Troy měl nepředstavitelnou spoustu času. Nemusel nikam spěchat. McCulloch by se neměl objevit dřív než za osm hodin. Byl sledován, takže by měl Troy dost času zmizet, pokud by plukovník změnil své každodenní návyky.

„Potřebuji zjistit, plukovníku," říkal si Troy pro sebe a rozhlížel se po kuchyni, „proč nám děláte problémy."

Sundal si sako a přehodil je přes opěradlo židle, potom si rozeplal límeček a povolil kravatu. Jídelní stůl byl prázdný a čistý Troy na něj rozložil svůj kapesník, otevřel kufrík a vyndal termosku. Nalil si šálek kávy a postavil termosku na kapesník. Popíjel a klouzal očima po kuchyňském zařízení.

Místnost na něho zapůsobila stroze vojenským dojmem, byla čistá jako okamžik po rajónech. Nebylo divu, vždyť McCulloch sloužil v armádě většinu svého života. Z vojenského gymnázia odešel rovnou do armády. Měl čistý rejstřík a bohaté bojové zkušenosti, prostě to byl dobrý voják. Potom absolvoval důstojnickou školu a tak dále... Všechno tomu odpovídalo. Nádoby od snídaně včetně pánve bylo umyto a uloženo na odkapávači. K snídani měl tři vejce se slaninou - v poloprázdném koši byly vaječné skořápky a promaštěný papír. V chladničce našel mléko, máslo, další vajíčka, chléb a nenačatý karton piva.

Troy pomalu a pozorně procházel domem. V obývacím pokoji stál psací stůl, jehož zásuvky byly zamčené; vrátí se k nim později. Na polici vedle pohovky leželo několik časopisů, vojenské a sportovní magazíny, pár ohmataných výtisků Newsweeku a výběru Readers Digest. V knihovně uviděl stará skripta z důstojnické školy. Novější knihy byly v přebalech: romány, technické příručky, historické rozbor, průvodce západními lyžařskými středisky. Troy se rozhodl, že si pořídí seznam knih, aby ho mohl prostudovat později.

QCIC mu ze svého speciálního arzenálu poskytla malý japonský elektronický fotoaparát, který zaznamenával snímky rychlostí až deseti záběrů za sekundu nikoli na film, ale na paměťovou kartu. Přístroj pracoval v široce volitelném rozsahu viditelného nebo neviditelného spektra. Teď ho nastavil na ultrafialové záření. UV blesk vydával pouze slabou namodralou záři. Troy nasnímal hřbety všech knih, potom přístroj schoval.

Vedle velké postele v hlavní ložnici nahoře v patře objevil pod předložkou odnímatelný panel, který byl přesně zasazen do dubových parket. Do prohlubně na jedné straně se dala stěží zastrčit špička prstu. Pod dřevěným krytem byl do betonu zasazen trezor s číselným zámkem.

„Není to nádherná?" řekl Troy spokojeně. „Pěkný kousek. Trochu velký na pár vyznamenání a šekové knížky. To by mě zajímalo, co se v něm skrývá."

Z telefonu u hlavy postele zavolal Kellymu. Zvedl to hned na první zazvonění.

„Tady Harmon. Mám trezor. Těžký. Můžete mi s ním pomoci?"

„Samozřejmě. Všiml jste si značky?"

„Atlas Executive. Žádná klíčová dírka ani panty. Číselník do devětatadesáti."

„Výborně. Nejpozději do hodiny tam někoho máte."

Troy sešel do přízemí a pakličem si rychle poradil se zámkem psacího stolu. V zásuvkách našel několik dopisů, běžnou sbírku účtů a stvrzenek, proplacené šeky a kontrolní útržky z šekových knížek. Nezkoumal obsah důkladněji, ale rovnou ho vyfotografoval. Pracoval rychle, pak vše srovnal do původního stavu a opět stůl zamkl.

Po necelých pětácti minutách se před domem objevila značně opotřebovaná dodávka s nápisem INSTALATÉR ANDY - NEPŘETRŽITÁ POHOTOVOSTNÍ SLUŽBA. Andy měl na sobě montérky a nesl velkou odřenou brašnu. Zamkl automobil a s pohvizdováním si vykračoval po chodníku. Troy ho pustil dovnitř dřív, než stačil stisknout zvonek.

„Já jsem Andy, přesně jak říká nápis na autě. Slyšel jsem, že máte nějakou práci pro finančního instalatéra." Vyndal z úst párátko a zastrčil si je do kapsy. „Tak kdepak to máme?"

„Nahoře. Zaveďte vás tam."

Andyho odřená brašna byla zevnitř jako nová, v sametem potažených kapsách měl uloženo nejrůznější nářadí. Poklekl a obdivoval trezor. „Krásný!" Zamnul si ruce. „Velice bezpečný. Ohnivzdorný, vydrží pár tisíc stupňů po dobu několika hodin. Násilím nezdolatelný"

„Takže ho nedokážete otevřít?"

„Řekl jsem to snad?" Vyndal z brašny krabičku s třicí sondou a zapnul ji. „Chci jenom říct, že průměrný kasař by s tím nic nesvedl, kdežto já dokážu otevřít cokoli. Ale nejdřív se podíváme, jestli nemá nějaké poplašné zařízení. Ne, je čistý. A teď si poslechneme, jak zpívá... Nemá západky, takže je neuslyšíme cvakat. Ale existují i jiné způsoby."

Troy se na nic neptal, nebyl to jeho problém. K prozkoumání vnitřností zámku Andy zřejmě použil ultrazvuku. K číselníku připojil změt' miniaturních přístrojů, největší z nich byl vybaven digitálním displejem. Celé čarování netrvalo déle než patnáct minut. Potom si Andy začal pohvizdovat a postupně odpojoval všechny přístroje, které láskyplně uklízel do brašny.

„Vy to neotevřete?" zeptal se Troy.

Andy zavrtěl hlavou. „To není moje práce. Já jsem technik, ne kasař."

Na malé kalkulačce s tiskárnou vytiskl sérii povelů, zabzučelo to a vyplivlo proužek papíru. Podal ho Troyovi. Na papírku byla vytištěna krátká řada písmen a číslic.

„P znamená vpravo," řekl Andy, „a nejspíš už tušíte, že L je doleva. Než začnete, otočte ciferníkem párkrát proti směru hodinových ručiček, abyste ho vynuloval, potom prostě navolte čísla v tomhle pořadí. Ve dvířkách je pružina, takže se

odklopí při posledním čísle. Až je zase zavřete, párkrát ještě otočte číselníkem a potom ho nastavte na šedesát šest, jak to bylo, když jsem přišel. Někdo si může to číslo pamatovat. A teď se mějte pěkně."

Troy ho sledoval, jak odjíždí, potom se vrátil do ložnice. Andy odvedl svou práci na výtečnou. Když Troy nastavil poslední číslo, ucítil, jak se poklop trezoru zvedá. Odskočil asi na tři centimetry, a tak měl dost místa, aby pod něj zasunul prsty a otevřel dvířka dokořán. Nahlédl dovnitř a zjistil, že trezor ukrývá pouze jedno jediné -

Úhledně srovnané zlaté cihly, zlaté lístky a zlaté pruty.

Bylo to skutečně velmi lákavé. Čím déle pracoval se zlatem, tím víc ho přitahovalo. Na světě nebylo nic, co by se mohlo zlatu vyrovnat. Sáhl do nitra trezoru, zvedl cihličku a potěžkal ji na dlani. Bylo to bezesporu pravé zlato. Nic jiného, dokonce ani olovo, nepůsobí tak masivním dojmem, žádný jiný kov nemá takový nepoměr hmotnosti k objemu. Už ji chtěl uložit zpět na místo - potom se zarazil a v zamyšlení přivřel oči. Něco tady nebylo v pořádku.

Troy odložil zlatý odlitek na koberec, naklonil se nad trezor a zhruba spočítal zbývající cihly. Neviděl je všechny, ale mohl jejich počet odhadnout. Chvilke práce s kalkulačkou potvrdila jeho podezření. Ale musel si být jist.

Rozevřel zápisník a pečlivými tahy zaznamenal polohu sloupců cihlíček, zlatých prutů a lístků. Nebyl příliš dobrým kreslířem, ale hrubý náčrtek postačí. Když byl s kresbou spokojen, lehl si na zem a opatrně, jeden po druhém, vytahoval zlaté odlitky z trezoru a skládal je na svůj kufík. Přemístil na víko třetinu zlata a přinesl z koupelny osobní váhu, které si povšiml při předchozím pátrání. Pro hrubý odhad by to mělo stačit.

Troy se postavil na váhu, ukázala něco přes sedmdesát devět kilogramů. Poznamenal si číslo do zápisníku, potom si stoupl na váhu s naloženým kufíkem na rukou. Opakoval to třikrát, aby měl jistotu, že váha pokaždé ukazuje stejně. Pak uložil zlato do trezoru přesně tak, jak je nalezl.

Počty to byly velmi jednoduché. Dohromady s nenaloženým kufíkem mohl vážít osmdesát tři kilo. Vynásobil to třemi, potom vynásobil naloženou váhu třemi a odečetl menší číslo od většího.

Výšlo mu téměř sedmnáct a tři čtvrtě kilogramů.

Sedmnáct celých a sedmdesát pět setin kilogramu zlata.

To bylo po čertech hodně. Chvilke práce s kalkulačkou to potvrdila. Podle posledního kurzu stálo zlato kolem čtyř set třiceti šesti dolarů za unci. Trojská unce je 5,76 gramů. Vydělil tedy výslednou váhu tímto číslem, vynásobil ji tisícem a částkou za trojskou unci.

Troy zíral na výsledek a nevěřícně vrtěl hlavou. To snad není možné! Okamžitě se to musí dozvědět admirál.

Telefonní hovor byl krátký. Oznámil Kellymu, že zpráva je naléhavá, a ihned byl přepojen.

„Admirál Colonne. Seržant Harmon?"

„Ano, pane. Objevil jsem trezor, v němž plukovník přechovává zlato. Zhruba jsem ho převážil, odchylka by neměla být větší než plus minus pět procent. Vypadá to, že plukovník je mnohem čilejší, než si myslí FBI. Má tady víc zlata než za sto tisíc, jak nahlásili."

„Víc? O kolik víc?"

„Řekl bych, že plukovník má v trezoru víc než dvě stě padesát tisíc dolarů ve zlatě, admirále. Čtvrt milionu dolarů."

4

„Dávám přednost ústnímu hlášení," řekl admirál. „Své závěry můžete sepsat později. Teď chci jen slyšet, co jste zjistil."

Troy přikývl, otevřel zápisník a položil ho na konferenční stůl. Místnost vypadala stejně jako při jeho předchozí návštěvě - závěsy byly zataženy a bránily pouličnímu hluku proniknout dovnitř. Byli zde jen oni dva.

Porušil ticho a poklepal na číslo na prvním lístku. „Už víte, že plukovník vlastní nejméně dvaapůlkrát více zlata, než jsme si dosud mysleli."

Admirál jeho slova potvrdil zachmuřeným přikývnutím. „Tato velmi důležitá okolnost vyvolává další otázky. Jak se mu podařilo získat tolik zlata, aniž si toho všimla FBI? A znovu se dostáváme k našemu původnímu problému - k čemu to zlato potřebuje? Už vás napadly nějaké odpovědi?"

„Ne, pane. Ale mám několik stop." Troy obrátil list v zápisníku. „Chování plukovníka McCullocha se v posledním roce významně změnilo i v jiných směrech. Nakupuje nejen zlato, ale také knihy, navštěvuje knihovny a muzea, zkrátka dělá věci, které nikdy nedělal. Prostudoval jsem všechna jeho hodnocení ze školy, přesněji ze střední školy, zatímco FBI pod záminkou běžné prověrky bezúhonnosti vyzpovídala mnoho jeho bývalých vojenských instruktorů. Plukovníkovy nové zájmy se zkrátka k jeho povaze a dosavadním zálibám nehodí."

„Jak to myslíte?"

„Po celý svůj život, alespoň po dobu, kterou jsem dokázal obsáhnout, neměl McCulloch žádné intelektuální zájmy. Tím nechci říct, že by byl hlupák. Jeho výsledky ve škole byly poměrně dobré, pokud se snažil. Když se studiem skončil, zbavil se všech knih a podle mého už nikdy žádnou neotevřel. To potvrdil i muž, který s ním sloužil. Dokonce ho nikdy nikdo neviděl jít ani do kina. Na televizi se díval, jen když ji zapnul někdo jiný, a to tam musel být sport. Vlastní televizor neměl a nemá."

„Co dělá ve volném čase?" zeptal se admirál a dloubal perořízkem v hlavičce své dýmky. „Chcete mi namluvit, že sedí doma a dívá se na tapety?"

„Ne, pane. Velice často se tuží v tělocvičně, hraje squash a o víkendech také golf. Je sportovně zaměřený. Nejméně jednou týdně zajde s přáteli na skleničku, ale ví, kdy má dost. Velice často torpéduje... totiž... vyhledává dámskou společnost. Dobrá večere s dobrým pitím, potom tanec, nakonec postel. Vede svým způsobem rušný život. Ale nechte. Proto mě také jeho nové zájmy vyvádějí z míry. A vypadá to, že se období nákupů zlata a knih navzájem překrývají."

„Myslíte si, že to má nějakou spojitost?"

Troy obrátil několik listů a na chvíli se odmlčel, než odpověděl: „Na první pohled se zdá, že nemám žádné důvody tvrdit, že to spolu nějak souvisí. Ale nutí mě to přemýšlet o takzvané Occamově břitvě.“

„Nemá to něco společného s entitami, které nemají být zbytečně násobeny...? Už si vzpomínám: Je zbytečné dělat něco s větším počtem, co lze udělat s menším.“

„Ano, pane. Existuje-li určitý počet možných odpovědí, bývá zpravidla nejlepší přiklonit se právě k té nejjednodušší. V McCullochově životě došlo ke dvěma významným změnám, jejichž počátek můžeme klást přibližně do stejné doby. Což mě vede k přesvědčení, že je za tím něco víc, než jen pouhá shoda času. To teď musím zjistit. Myslím, že nadešla chvíle, kdy bych se měl seznámit s plukovníkem osobně. Ze záznamů jsem vytěžil, co se dalo. Teď ho chci poznat, abych zjistil, co ho k tomu vede.“

„Asi máte pravdu. Dávají vám ty knihy, které si koupil, nějaké vodítko?“

„Ani v nejmenším.“ Troy nahlédl do dalšího listů. „Na policice nad jeho psacím stolem jsem je našel v tomto pořadí: Encyklopedie vojenských dějin, Most příliš daleko, Revolver, Analýzy namáhání slitin, Vojáci v sedlech, Jih proti Severu, Zkouška ohněm, Ninja, Proměna...“

„To stačí. Začínám chápat, jak to myslíte. Je to nesourodá směs beletrie a odborné literatury promíchaná dohromady, jako by ty knihy našel na polici v antikvariátu.“

„Ale nejsou tak docela nesourodé. Všechny se víceméně vztahují k jednomu okruhu zájmů - k vojenské historii.“

„Správně. Ale plukovník je přece voják. Je to jeho život a jeho práce. Nemůžeme této stopě přisuzovat velkou váhu. Vše, co nyní máme, jsou vlastně jen domněnky a spekulace - a čtvrt milionu dolarů ve zlatě. Dobrá. Souhlasím s vaším plánem dostat se blíž k McCullochovi. Co navrhuje?“

„Řekl jste mi, že je velitelem ostrahy jedné státní laboratoře. Komu tam velí? Ve zprávě FBI jsem o tom nenasel ani zmínku.“

Admirál zkusmo potáhl z dýmky a spokojeně ji začal nacípat tabákem. „FBI se k Weeks Electronics nikdy nedostala. To není její starost. Ale pokud si vzpomínám, plukovník velí několika armádním technikům a odborníkům na elektronickou ostrahu. A možná ještě někomu dalšímu. Proč se ptáte?“

„Chtěl bych si prohlédnout materiály těch mužů. Abych mohl někoho prověřovat, potřebuji najít důvod.“

„Všichni jsou čistí, jinak by tam nebyli. To místo je přísně tajné. Pokud je mi známo, zkoumají tam něco jako paprsky smrti.“

„O tom nepochybuji, admirále. Nezajímá mne, co tam zkoumají, to není důležité, a nemám v úmyslu provádět skutečnou prověrku. Chci se jen dostat co nejbliž k McCullochovi, pracovat s ním, mít ho na očích. Neříkejte mi, že v armádě nenajdete člověka, kterého by nebylo možno z nějakého důvodu vyšetřovat. Možná prohrál pár stovek při hazardu, zašel si do bordelu, který má pod palcem mafie, nebo chodí s dívkou, jejíž předchozí přítel má záznam v policejním rejstříku. Potřebuji nějakou záminku. Podobnou práci jsem dělal léta, dovedu tomu dát punc věrohodnosti.“

„Souhlasím.“ Admirál stiskl tlačítko na spodní straně stolu.

Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a do místnosti nahlédl Kelly. Admirál mu pokynul, aby vstoupil.

„Zajedte do Pentagonu a nechte si tam vyhledat záznamy lidí z laboratoře. Seržant vám vysvětlí, co potřebujeme; přivezte mu to. Kdyby byli zbytečně zvědaví, oznamte jim, že se jedná o bezpečnostní akci QCIC. Seržante Harmono, hlase se u mě, jakmile něco najdete.“

Byla to práce, kterou Troy dobře znal. Už ve třetí složce objevil přesně to, co hledal. Byly teprve tři hodiny odpoledne, a napadlo ho, že admirál by ještě mohl pracovat. Dívka, která měla službu ve vestibulu, mu po chvíli oznámila, že je za pět minut očekáván v zasedací místnosti. Troye napadlo, že admirál musí mít svou pracovnu a sekretářku, ale neměl nejmenší tušení kde. Tahle hádanka však nebyla podstatná. Pohlédl na hodinky, vrátil se do malé kanceláře pod schodištěm, kterou mu přidělili, vzal složku a zamířil nahoru.

„Desátník Aurelio Mendez, pane,“ řekl Troy a posunul záznamy po naleštěné desce stolu, „ale všichni mu říkají jeho přezdívkou Chucho. Je to specialista na elektrické rozvody, ale chování má značně nevojácké. Narodil se v Baltimoru, kam jezdí každý víkend, když nemá službu, a dá si u kulečníku pár skleniček s partou z mládí. Na tom by nebylo nic špatného. Jenže pochází z portorikánské čtvrti, což znamená, že zná pěknou řádku pasáků, sázkařů a drobných podvodníků nejrůznějšího ražení.“

Admirál se zamračil. „Znamená to snad, že jste skutečně odhalil slabé místo v zajištění laboratoře? Weeks Electronics 2 jsou na seznamu přísně tajných zařízení.“

„Naprostě nejde o bezpečnostní problém. Tajný agent, také Portoričan, strávil prověřováním Mendeze téměř měsíc. I Chuchovi přátelé ho respektují a naučili se, že je lépe nechat ho na pokoji. Je to navíc pořádně udělaný chlap, i když má problémy s nadváhou. Jeden z jeho baltimorských kumpánů se z něj snažil vytáhnout něco o jeho vojenském zařazení, ale Chucho ho vzal přes hlavu tágem tak důkladně, že mu museli sešít skalp sedmi stehy. O té nehodě nebyl pořízen žádný úřední záznam a oba spolu dál kamarádí. Všichni však vědí, že Chucho je macho, takže ho zbytečně nedráždí. Ale bohatě to stačí, abych rozjel prověrku jeho bezúhonnosti.“

„To zařídíme. Co nejdřív. Čím hlouběji pronikáme do celého problému, tím víc otázek se před námi vynořuje - a stále nemáme odpověď na žádnou z nich. Ale je tu ještě něco, co musíme mít na zřeteli. Až přijedete do laboratoře, budete spolupracovat se samotným plukovníkem, což znamená, že byste měl mít nějakou šarži. Dočasně vás tedy povýšíme na poručíka. Jenže... z těch si vlastně nikdo nic nedělá, to byste byl ještě míň než seržant. Budete kapitánem. Doufám, že nemáte nic proti tomu, stanete-li se na určitý čas důstojníkem?“

„Ne, pane. V G2 jsem si zvykl na nejrůznější hodnosti. Ale pokud by vám to nevadilo, spokojil bych se s poručíkem. Příliš mnoho moci by mi mohlo stoupnout do hlavy. Ještě potřebuji pověření, novou uniformu, průkaz a psí známky.“

„Hned se o to postarám. Do večera to bude zařízeno.“

Druhého dne v deset hodin dopoledne odbočil vojenský džíp poručíka Troye Harmona z výjezdu 42 a zamířil k

laboratoři Weeks Electronics 2.

5

„Brýtro, poručíku, co si přejete?“

Uniformovaný strážný byl muž středního věku s pořádným břichem. Neměl zbraň, což mělo vzbudit dojem, že za bránou není nic natolik důležitého, aby to potřebovalo přísnou ostrahu. Skrze silné, podle všeho neprůstřelné sklo vrátnice je však pozoroval další strážný, který už byl po zuby ozbrojen.

Zdá se, že laboratoř je dobře střežena a bezpečně zajištěna, řekl si Troy, vytáhl svůj průkaz a podal ho strážnému. „Jedu za plukovníkem McCullochem.“

Strážný zasunul Troyovu legitimaci do ocelové bezpečnostní schránky za svými zády. „Čeká vás?“

„Ne, ale mám rozkazy, které mu musím předat.“

„Tak to teda máte kliku. Můžu se na ty rozkazy podívat?“

Strážný, který se nepřestával usmívat, prostrčil štěrbinou i rozkazy a ustoupil stranou. Na zdi byla umístěna televizní kamera, jejíž oko teď hledělo na Troye. Obraz byl bezpochyby zaznamenán. Všechny zdejší bezpečnostní procedury patřily k prvnímu stupni zajištění. McCulloch v sobě nezapřel profesionála. Troy si uvědomil, že se před ním musí mít neustále na pozoru. Zazvonil telefon. První strážný se otočil, otevřel kovová dvířka ve zdi, zvedl sluchátko a chvíli naslouchal, potom je podal Troyovi.

„Pro vás, poručíku Harmon.“

Troy vypnul motor, vystoupil z džípu a převzal od strážného sluchátko. „Poručík Harmon.“

„Zde je plukovník McCulloch, poručíku. Oč se jedná?“

Plukovníkův přízvuk byl výrazně jižanský a Troy si vzpomněl, že pochází z Mississippi.

„O bezpečnost, pane.“

„To vím.“ McCullochův hlas byl velmi chladný. „Ptal jsem se vás, co je účelem této návštěvy.“

„Bezpečnost, pane. Sdělím vám všechny podrobnosti osobně.“

Linka ztichla. Výraz Troyovy tváře se nezměnil, ale v duchu se smál, když telefon pokládal. Plukovník dostal po nose. Výborně. Možná se dokonce přestal ovládat. Troy uslyšel vyzvánění tlumené sklem. Muž uvnitř vrátnice rychle promluvil do sluchátka a zavěsil, pak stiskl nějaké tlačítko a z reproduktoru pod střešou zazněl jeho zesílený hlas.

„Můžete zajet dovnitř, poručíku Harmon. Strážný vám ukáže, kde zaparkovat.“

Troy se nepohnul. „Děkuji. Máte u sebe můj průkaz a rozkazy.“

„Vrátíme vám je při odchodu.“

„To jistě uděláte. Ale já nejdu dál, dokud je nedostanu zpět.“

Strážný za sklem věnoval Troyovi dlouhý mrazivý pohled, potom mu podal doklady bezpečnostní záklopkou. Troy si je zasunul do náprsní kapsy blůzy a naskočil do džípu. Neozbrojený strážný k němu přisedl, těžká kovová brána se zvolna otevřela a projeli dovnitř.

„Jedte po tyhle cestě k ty velký budově napravo, potom doleva,“ řekl muž.

„Provedu. Váš plukovník na mě byl nějaký nabroušený.“

„Nemáte žádný důvod si něco takového myslet,“ řekl strážný mírně. „Tady zahněte.“

„Možná ne. Ale určitě se choval jako tvrdý chlap, se kterým je těžké vyjít.“

Strážný na něho krátce pohlédl, potom upřel zrak na cestu. „Život není peříčko, synu. V mém věku se už špatně shání práce.“

„Chápu vás. Takže plukovník je vlastně sympaták.“

„To jste řekl vy, ne já,“ odpověděl muž nezúčastněně. „Zajedte támhle na parkoviště na osmičku, zavedu vás dovnitř.“

Před nízkou budovou, v níž bylo sídlo ostrahy objektu, i uvnitř bylo čisto a uklizeno. Když míjeli jakousi otevřenou kancelář, dva muži zabrání do práce ani nezvedli hlavy. Na konci chodby strážný zaklepal na neoznačené dveře.

„Díky,“ řekl Troy, napřímil se a vstoupil dovnitř. Plukovník seděl za svým stolem a psal. Troy stál v pozoru, dokud McCulloch nezvedl zrak, potom pozdravil. Plukovník odpověděl ledabylým pozdvižením ruky.

„Ukažte mi ty rozkazy, poručíku.“

„Ano, pane.“

McCulloch rychle prolistoval papíry, potom je hodil na stůl. Tvář měl kamennou, ale hlas se mu chvěl rozčilením.

„Není zde uveden důvod vaší návštěvy, jen pověření. Co chcete?“

„Mohu přejít do pohov, pane?“

„Ano. Proč jste tady?“

„Máme požadavek na bezpečnostní prověrku jednoho z vašich mužů, desátníka Aurelia Mendeze.“

„Mendez je čistý. Všichni mí podřízení jsou čistí. Kdo vznesl ten požadavek?“

„Baltimorská policie. Mohu se posadit, plukovníku?“

„Co si k čertu o sobě myslíte, poručíku? Klidně si sem vejdete... a vaše chování...“

„Poslyšte, plukovníku, nepatřím k vašemu mužstvu a nejsem vám podřízen. Potřebuji pouze vaši spolupráci, nic víc. Pokud nemáte zájem, vrátím se prostě do Pentagonu a řeknu generálovi Brownleemu, co se stalo. Poznáváte přece jeho podpis na mých rozkazech?“

Troy si přisunul dřevěnou židli a posadil se. Pozoroval, jak McCulloch rudne, a čekal výbuch. Plukovník měl velmi jemnou spoušť.

K výbuchu nakonec nedošlo. McCullochovy sevřené pěsti se uvolnily, otočil se a zadíval se z okna. Když se opět

obrátil k Troyovi, zcela se ovládal.

„Dobrá, poručíku, dejme se do toho. Co chcete podniknout?“

„Chci si pouze neformálně promluvit s desátníkem Mendezem. Pokud je zde místnost, kterou bych mohl použít...“

„Ne. To vám nedovolám. Chcete-li mu klást otázky, musím být u toho. Jsem zodpovědný za bezpečnost této laboratoře, což zahrnuje i bezpečnost mých vlastních lidí.“

„To je proti předpisům.“

„Ne proti mým předpisům! Bud' to uděláme, jak navrhuji já, nebo nařídím neprodleně Mendezovo přeložení.“

Troy se zamračil. „Jak si přejete, plukovníku. Máte vyšší hodnost. Ale budu nucen hlásit zasahování -“

„Jen to zkus, ty neg... poručíku, klidně to udělejte.“

McCullochovo sebeovládání téměř selhalo. Chtěl říci něco jiného, ale v poslední chvíli se zarazil a změnil názor. Než ho mohl Troy vyvést z rovnováhy ještě víc, plukovník zvedl telefon, a když to na druhém konci nikdo nezvedal, důstojně a bez jediného slova odešel. Troy přistoupil k oknu a vyhlédl ven, aniž by se čehokoli v místnosti dotkl. Tato místnost určitě byla jediným místem, které bylo dokonale čisté.

Uběhla téměř čtvrt hodina, než se McCulloch vrátil. Prudce otevřel dveře a ustoupil stranou, aby do místnosti mohl vejít obtloustlý padesátník v zamaštěných montérkách, teprve pak vstoupil sám.

„Desátníku Mendez, to je poručík Harmon od Vojenské policie. Chce se vás na něco zeptat.“

„Co se děje, poručíku?“ řekl Chucho, aniž přestal přezývkovat. Jeho mestické rysy byly jemné a nečitelné.

„Posaď se, Chucho.“

„Tak mi říkej jen kámoši.“ Zůstal stát a zíral na Troye s chladným opovržením. „Jmenuju se Mendez, desátník Mendez.“ Plukovník ho už zpracoval, pomyslel si Troy. Nebo je mezi nimi spojení, které nesouvisí s ostrahou laboratoře? Nebude to lehké, ale mohl se aspoň pokusit na něco přijít.

„Jaký máš problém, Chucho?“ řekl. „Ještě jsem na tebe nepromluvil a už se rozčiluješ. Co ti vadí?“

„Nic mi nevadí, až na to, že nemám rád poldy. Vojenský, ani žádný jiný.“

„To je mi líto, protože jsem tady právě proto, že jsme dostali oznámení baltimorské policie. Jak jsem pochopil, objevilo se hlášení, že jeden z tvých kamarádů -“

„Nemám nic společného s tím, co dělají mí kámoši. Nic, nevím. Poslyšte, mám moc práce, a jestli je to všechno...“

„Ne, desátníku, to není všechno. Tahle záležitost se vás týká, jinak bych tady nebyl, nemyslíte?“ řekl Troy tvrdě a upřeně pozoroval Mendze i McCullocha, ale plukovníkova kamenná tvář se ani nepohnula. „Máte přítele nebo známého, pokud se vám nelíbí označení přítel, s nímž hráváte kulečnick -“

„Co to má ksakru znamenat? Kulečnick hraju s polovičkou Španěláků v Baltimoru.“

„Poslyšte, jde o vážnou věc. Jeden váš známý jménem Paco Collado se nedostavil k soudu. Když při vyšetřování padlo vaše jméno, dostalo se to do mého oddělení...“

Chucho se k Troyovi otočil zády. „Plukovníku, musím poslouchat tohohle sráče?“ zeptal se. „Nebylo to snad vyřízený jednou provždycky, když mě sem prvně poslali vychytávat mouchy v bezpečnostní síti? Musí se teďka zase všechno opakovat?“

„Ne, nemusí,“ řekl McCulloch klidně. „Můžete se vrátit k práci, desátníku.“

Plukovník přešel k oknu a vyhlížel ven, dokud neuslyšel, jak se zavírají dveře. Potom se obrátil k Troyovi. „Desátník má pravdu, tato záležitost se už jednou řešila a je uzavřena. Pokud se domníváte, že musí být znovu prověřován, přeložte ho. Žádné zasahování do práce mé jednotky nedovolím. Je vám to jasné, poručíku?“

„Velice jasné, pane. Podám zprávu generálovi o všem, co jste řekl.“

„Udělejte to, poručíku Harmon, klidně to udělejte. A teď vypadněte.“

Troy odešel. O zlatě se nic nového nedozvěděl. Seznámil se však s McCullochem a zjistil, že jim není souzeno stát se přáteli. Když nastupoval do džípu, musel se téhle myšlence pousmát. Plukovníka, který se projevil jako pravý vojenský zkurvysyn, si rozhodně nemohl zamilovat. A z nějakého důvodu zaujal McCulloch podobnou nechuť zas k němu. Bylo to zřejmě již od okamžiku, kdy Troy poprvé vstoupil do jeho kanceláře. Tak silnou nechuť, že se plukovník téměř přestal ovládat. Co měl asi na jazyku?

6

„Negře!“ řekl plukovník McCulloch, když za Harmonem zapadly dveře. Vydechl to slovo natolik tiše, že by nebylo slyšet ani v jeho bezprostřední blízkosti, ale přesto v tom tichém hlase zazněla strašlivá nenávist.

Téměř jsem ho tak nazval, pomyslel si, málem jsem to řekl nahlas. Ale neudělal jsem to - a to se počítá. Dráždil mě, tím to bylo, ten bastard by mě nevytočil víc, ani kdyby to dělal úmyslně...

Zarazil se. Ta myšlenka ho doslova zmrazila.

Po chvíli se otočil k oknu a sledoval poručíka, jak nastupuje do džípu a odjíždí. Co kdyby na tom bylo zrno pravdy, co kdyby v tom byl opravdu úmysl? Co kdybych byl odhalen? Během posledních týdnů měl plukovník přinejmenším dvakrát silné podezření, že ho někdo sleduje, ale neměl jistotu. Pokaždé, když odbočil z běžné trasy, jel podezřelý vůz jinam. To však nic neznamenalo. Dva nebo tři vozy s vysílačkami se mohly bez problémů ve sledování střídat, aniž by si jich všiml. A jeho dům - kdy to bylo? Před čtyřmi dny měl dojem, že uvnitř někdo byl a přehraboval se mu v papírech. Hmatatelný důkaz neměl, ale připadalo mu, jako by někdo všechno přerovnal a pak zas pečlivě vrátil zpátky. Zápalky byly na svých místech v předních i zadních dveřích, dokonce i ta v garáži. Přesto však cítil, že tam někdo byl.

Nebo jen začínám být zbytečně podezíravý, když se termín blíží? Ne, musel být podezíravý, jedině tak si mohl udržet policii od těla. Počítej raději s tou nejhorší možností, řekl si, protože jedině tak tomu budeš moci zabránit.

Takže, co když někdo v jeho domě skutečně byl? Co když je sledován a už se ví, že nakupuje zlato? Co udělají teď?

Odpověď byla jasná, vždyť se sám často podobných operací účastnil. Podle obvyklého postupu by se nejprve zahájilo důkladné ověřování domněnky. A poslali by za ním agenta, aby se s ním pod nějakou záminkou seznámil...

Při tom pomýšlení mu přeběhl po zádech mráz, až se oťásl. Mohl to být tenhle negativ v hodnotě poručíka? Mohlo být vyšetřování Chucha jen zástěrkou skutečného důvodu návštěvy jeho kanceláře? A vlastně, proč ne? Možná je ten černoušek chytřejší než vypadá.

Ale to nevádí, uklidňoval se, to vůbec nevádí. A rozhodl se, že bude předstírat, že k ničemu nedošlo. I kdyby bylo jeho podezření oprávněné, nemohl s tím stejně vůbec nic dělat. Musí se chovat normálně, musí dodržovat zaběhaný řád. Zbývá jen několik dní. Nesmí udělat nic, čím by upoutal jakoukoli pozornost. Musí vynaložit všechny síly, aby ani v nejmenším nezměnil svůj životní styl. Ten okamžik byl již téměř zde, nemohl si dovolit, aby se před cílem objevily nějaké potíže. Pokud mají jen podezření, dobrá, ať si je mají, jen když si od nich dokáže udržet odstup až do chvíle, kdy už bude příliš pozdě, aby proti němu cokoli podnikli.

McCulloch se prudce odvrátil od okna a usedl za stůl. Dnes večer má schůzku s dívkou. Přinutí se jít s ní na večeři bez ohledu na to, že se mu vůbec nechce. A ještě to něčím vylepší. Usmál se a natáhl se po telefonu.

„To jsi ty, Marianno? Tady Wes. Ta dnešní večeře platí? Máš velký hlad? Opravdu? To rád slyším. Co bys tomu řekla, kdybychom si namísto obvyklých vuřtů v Old Europe zašli na pořádný biftek do Jockey Clubu? Souhlasíš? Tužil jsem to... A líbí se mi tvůj jásot. Samozřejmě, je to drahé - ale odepřel jsem ti snad někdy něco? Hned zamluvím stůl. Přesně v sedm. Kdybych ti už nevolal, znamená to, že je všechno zařízeno. Sejdeme se v baru.”

Zbytek nudného dne až do večera strávil ubíjejícím papírováním, neboť právě disciplínou se odlišuje voják od civilisty. Navíc ho práce plně zaměstnávala a nedovolovala mu dělat si zbytečné starosti.

Když krátce po šesté procházel kanceláře a dohlížel, aby bylo vše v pořádku, zjistil, že většina zaměstnanců je už na odchodu. Jeden z psacích strojů však zůstal nepřikrytý, a tak zavolal na dívky, které se už hruly ven.

„Či je to stroj?”

Všechny tři se ohlédly a mlčky ho pozorovaly, až se nakonec ozvala Daisy.

„Ten je můj.”

Ta malá čubka. „Neříkal jsem vám snad už stokrát, že se stroje nenechávají přes noc odkryté?”

„Jo. No tak jsem zapomněla, no.”

„Skutečně? V tom případě bude na vaší příští výplatní pásce odečteno pět dolarů za nadměrné opotřebování státního majetku, protože vaši nedbalostí stroj vystavujete nočnímu prachu. Myslíte si, že vám to pomůže, abyste si to zapamatovala?”

„To nemůžete udělat!” zaječela.

„Právě jsem to udělal.”

To by snad mohlo zapůsobit na ten její tupý mozeček, řekl si spokojeně. Může si stěžovat odborům, ale to už nebyl jeho problém. Sledoval je, jak odcházejí, potom zhasl světla a zamkl. A cestou do Washingtonu si pobrukoval.

Právě popíjel druhou sklenku, když vešla Marianna. Kývl na barmana. „Ještě jednou pro tuto mladou dámu.”

„Bombajské martini s ledem a citronem. Hned to bude, pane.”

Marianna se k němu s úsměvem přivlnila. Na sobě měla cosi dlouhého, hedvábného a vpředu úchvatně vystřiženého. Přitiskla svou tvář k jeho, ale nepolíbila ho, protože věděla, jak nenávidí dotek a chuť rtěnky.

„V těch šatech vypadáš skvěle,” řekl. „Jsou nové?”

„Ale ne, jsou to mé jediné večerní šaty a nosím je nejvýš tak jednou v roce. Tvůj telefon mě skutečně vyvedl z míry. Jockey Club, skvělé! Odešla jsem dřív z práce a zaskočila se domů převléknout, protože výjimečná událost si zaslouží výjimečné šaty.” Přitukli si, důkladně upila a usmála se. „Vážně, Wesi, tohle překvapení nechápu.”

„Ani se o to nesnaž.”

„Občas si vyrazíme a docela normálně se pobavíme. A pak najednou, jako když udeří blesk z čistého nebe, mě pozveš sem.” A pohybem paže obsáhla celý sál. „Tohle musí být nejdražší místo ve městě.”

„Jedno z nejdražších,” odpověděl škrobeně, ale pak se začal smát. „Nelam si s tím hlavu. Jde to z kreditní karty!”

Podle Mariannina mínění se sice smál bezdůvodně, ale smála se s ním. Vypadalo to, že zrovna začíná nezapomenutelný večer. Když se nemohla rozhodnout mezi biftekem a humrem, objednal jí obojí. A k tomu láhev francouzského šampaňského, protože se prý jako jediné hodí k oběma jídlům. Nenápadně mrkla do nápojového lístku na cenu a nemohla tomu uvěřit. Možná se ve Wesovi mýlila, možná ji ve skutečnosti miloval víc, než jen jako děvče na povyražení. Ve Washingtonu se však stávaly i mnohem podivnější věci.

Najedla se tak, že z palačinek mohla už jen uzobávat, ale bavilo ji pozorovat číšníka, jak je připravuje, prostě celou tu skvělou parádu včetně hořící brandy. Bylo to úžasně vzrušující.

„Šťastná?” zeptal se, když si při kávě zapálil jeden z těch černých doutníků, které poslední dobou kouřil.

„To je příliš slabé slovo.” Usmála se a stiskla mu ruku. „Myslím, že jsem si ještě nikdy tak nepochutnala. Rozhodně ne ve Washingtonu.”

„A co v St. Louis?”

„Děláš si legraci? V St. Louis se na biftek nikdo ani nepodívá, pokud není aspoň jako kolo od vozu. Proto jsem taky byla téměř vegetariánka, když jsem sem před šesti měsíci přijela. Ale vážně, Wesi, dnes toho na mne bylo skutečně příliš mnoho.”

„To jsem rád. Zasloužíš si to. Co si jít zatancovat a spálit nějaké kalorie?”

„Nebo je spálíme u tebe doma?”

Stiskla mu ruku ještě silněji, potom si pomalu přejela špičkou jazyka po svých plných rudých rtech. Ta výzva ho vzrušovala. Marianna byla smyslná žena a z jejích slov zazníval zřetelný příslib. Věděl, že si přijde na své.

„Ty jedna prostopášnice,” řekl, a ona se usmála a přikývla. „Ale ještě si dáme armaňak, než dokouřím doutník. Touha

je tou nejnádhernější částí rozkoše."

Když odjžděli, ovinula mu paži kolem krku. Pustil nějakou lehčí hudbu a Marianna zpívala společně se zpěvačkou. Doma zajel přímo do garáže, vypnul poplašené zařízení a odemkl dům, pak teprve obešel vůz a otevřel jí dvířka. Nevšimla si jeho zkoumavého pohledu, jímž se ujistil, že zápalka je na svém místě.

„Něco k pití?"

„Ano. Ještě trochu toho báječného koňaku, ať už mu říkáš jak chceš."

„Armaňak. To je brandy z Armagnacu, podobně jako koňak je brandy z Cognacu. Až na to, že ten první je lepší."

„Zásadně se nehádám s odborníky."

Marianna cítila, že je trochu opilá, ale líbilo se jí to, protože bylo snazší udržet si dobrou náladu. Dnešní noc patřila k těm nejskvělejším. Jak dlouho už zná Wese? Téměř čtyři měsíce. Ale zatím šlo vždycky jen o příležitostné schůzky a nenáročné večery, občas kino, potom k němu domů a do postele. Ne že by jito bylo proti srsti, ale cítila, že se až dosud jednalo o výměnný obchod. Žádný sex - žádná večera. Nikdy to neřekl přímo, vlastně ani nic nenaznačil, ale pokaždé měla pocit, že musí. Ach, jak moc doufala, že to byl mylný pocit...

Dnešní večer se vydařil víc než kdykoli jindy. Všechno bylo tak přirozené a báječné. Seděli na gauči a Wes řekl něco směšného, čemu se musela smát. Zaklonila hlavu a políbil ji na hrdlo, jemně jí hladil nadra a ona se zajíkala rozkoší, když ji stiskl bradavku mezi rty.

Pak z nich najednou spadly šaty, nesl ji nahoru do ložnice a tiskl si ji na své rozpálené nahé tělo, znovu a znovu. Ovládlo ji vzrušení, jaké dosud nezažila.

Kousl ji, vykřikla, když to zabořilo, ale vzápětí jí líbal a konejšil a brzy na to zapomněla. Byl silný, velice silný, a to se jí líbilo.

Když skončili s milostnými hrátkami, poprvé za celou dobu jejich známosti na ni přišla únava. Všechno bylo tak jiné. Ucítila, že vstal a odešel do koupelny. A jako pokaždé, když se spolu vyspali, uslyšela šumění sprchy, ale tentokrát ji ukolébala do sladké dřimoty. Probudila se a do očí jí udeřilo světlo lampičky vedle postele. Skláněl se nad ní, již oblečený, ale vlasy měl dosud vlhké.

„Ještě trochu brandy?"

„Proboha, ne. To už by mě určitě položilo."

„Tak tedy gin s tonikem jako obvykle?"

Přikývla, sledovala ho, jak odchází, v hlavě jí vířily myšlenky a emoce. Všechny drobnůstky byly stejné jako jindy. Sprcha po milování, připitek na rozloučenou a odvoz domů. Přesto byl dnešní večer jiný... Natáhla se pro šaty, které nechávala ležet vedle postele, ale nebyly tam.

V čem jiný? Zakázala si doufat. Byl to sen všech osamělých dívek, které mířily do Washingtonu ze všech koutů země, aby si našly dobré zaměstnání v kanceláři nějakého vládního úřadu a prožily milostný román s pěkným důstojníkem. Pak měla přijít svatba a výlet zpět do Peorie nebo Maconu - nebo do St. Louis! - aby jim měly všechny dívky, které zůstaly třet doma, co závidět. Ale byl to sen, který se splnil jen málokdy.

Přesto si Marianna prozpěvovala, když odhazovala lehkou přikrývku a tanečním krokem mířila k šatníku. Člověk nikdy neví, co se může přihodit. V ložnici bylo chladno. Oblíbila si Wesův dlouhý vlněný župan, který jí splýval až na paty. Zatáhla za něj, sklouzl z věšáku na dno skříně. Zvedla ho a přitom si všimla páru motocyklistických sedlových brašen. Jedna byla otevřená a vyčnívaly z ní nějaké papíry, patrně technické výkresy; v rohu rozeznala zřetelný otisk razítka.

Oblékla si župan, a když se Wes vrátil do pokoje, byla už zpátky u postele. „Díky," řekla a vděčně se napila. „Hmm, dobré."

Postavil svou sklenku na noční stolek a odešel do koupelny zhasnout světlo.

„Nač máš ve skříně ty brašny?" začala. „Nevěděla jsem, že jezdíš na motorce."

Byl k ní obrácen zády, proto nepostřehla, že zaváhal. Oči se mu rozšířily a vzápětí zúžily. Udeřil do vypínače a otočil se.

„Jaké brašny?" Usilovně se snažil zachovat si chladnou hlavu. „Co je s nimi?"

7

„Ale nic," řekla Marianna, která nepostřehla náhlý záblesk zlosti ve Wesových očích a dál vymačkávala zbytek šťávy z kolečka citronu ve své sklenici. „Jen jsem si všimla, že tam máš nějaké plány zbrani označených Ministerstvem obrany jako tajné. Nevěděla jsem, že si bereš práci domů."

„Říkal jsem ti, že jsem u bezpečnosti. My nikdy nespíme." „Tomu věřím. Vím, co vyvádíš v posteli, ty d'áble!" Rozesmála se. Wes se také usmál, sklonil se a políbil ji na čelo. Brašny i plány byly rázem zapomenuty.

„Dopij to," vybídl ji. „Je načase, abys vyrazila domů, nebo budeš zítra v práci chodit jako náměsíčná." „Ale nevolej taxi, dokud nebudu oblečená." „Žádné taxi. Venku se potlouká čím dál víc pobudů a maniáků. Myslím, že už ani taxíky nejsou bezpečné. Vezmu tě domů sám. Bezpečně tě doprovodím až ke dveřím."

Během řeči se od ní odvrátil, takže mu unikl záchvěv naděje, který jí prolétl tváří. Dopila koktejl a seběhla dolů pro své šaty. Poprvé jí navrhl, že ji odveze! Až dosud pokaždé zavolal taxi. Ale ovládej se, holka! Ještě nepadlo rozhodující slovo, jsou to jen náznaky. Oblékala se a tiše si prozpěvovala. Jenže jaké náznaky!

Washington usíná brzy. Vychutnávali noční jízdu z Alexandrie přes Potomac a kolem Bílého domu. V záři reflektorů se všechno zdálo líbezně a trpytivě. Dokonalé vyvrcholení dokonalého večera, napadlo Mariannu. Tohle město je opravdu krásné... Na Connecticutské třídě, kde bydlela, bylo pusto. „Nepozveš mě na šálek kávy?" navrhl.

„Ráda bych, Wesi, ale noční vrátný neudrží jazyk za zuby. Rozkřikne se to a potom už s tou nafoukanou sebrankou v

domě vůbec nevydržím."

„A co zadní vchod z parkoviště?"

„Jasně! Zapomněla jsem, vůbec tudy nechodím."

Činžovní dům byl postaven ve stráni, zadní vchod vedl do prázdného suterénu. Zdvíží tiše stoupala do dvanáctého patra.

„Ty tady ale máš zámku," řekl, když zasouvala třetí klíč.

„To má na svědomí pojišťovna. Měli jsme tu jedno vloupání týdně, ve druhém patře dokonce loupežné přepadení. Proto jsou i na zadních dveřích dva zámky. Washington skutečně stojí za to."

„A je to pořád horší."

„To tvrdím taky."

Závora zámku cvakla a Marianna strčila do dveří. „Jako doma," řekla a zamířila do titěrné kuchyňky. „Hned postavím na kávu. Může být instantní?"

„Jistě," zavolal za ní Wes. „Nevzbudíme tvou spolubydlící?"

„Tritii? Ani náhodou. Dveře do pokoje má otevřené, takže ještě není doma. Je zamilovaná až po uši, a když je ten její ve městě, nikdy se nevrací před jednou. Jestli to s ní takhle půjde dál, brzy ji vyhodí z práce, protože ráno bývá pořádně ospalá."

„Je teprve půl jedné. Na kávu máme dost času." Procházel se po obývacím pokoji a prohlížel si nábytek. Zastavil se před krbem. „Funguje?"

„Co?" vykoukla z kuchyňky a zasmála se. „Prala bych si, aby fungoval - jako ten u nás doma v St. Louis. Miluji otevřený oheň. A můžeš se ohrát, když nejde topení. Jenže v činžáku to není možné." Konvice začala pískat. „Cukr?"

„Jednu kostku. A smetanu, jestli máš, ne mléko."

Sklonil se a prohlížel si nářadí na kozlíku před napodobeninou krbu. Bronzové odlitky nebyly určeny k používání, pouze pohrabáč byl vyroben z masivní oceli. Zvedl ho a potěškal v ruce.

„Tady je káva." Marianna vešla do pokoje s šálkem v ruce. „Pokus se nerozbít mi všechny žárovky, když už musíš ten falešný oheň prohrabávat."

„Dám pozor," řekl a otočil se k ní s pohrabáčem v ruce. „Kde máš svoji kávu?"

„V kuchyni... Wesi, co to děláš?"

Vytřeštila oči a doširoka otevřela ústa, ale nevydala ani hlásku, když jí ocelová tyč dopadla na hrdlo a rozdrtila hrtan. Káva vyšplachla, Marianna klesla na zem a šálek se rozbil. Byl to smrtící úder a dívka byla mrtvá dřív, než se dotkla koberce. Tloukl však do její lebky tak dlouho, dokud si nebyl stoprocentně jist.

Když skončil, ani se nedivil, že se zadýchal. Zabíjet tímto způsobem bylo něco docela jiného, než pálit z M16 na rákosníky. Tohle bylo mnohem drastičtější. Ale stejně důležité. Stál nad ní, dokud zběsilý tlukot jeho srdce nezpomalil, a usilovně vzpomínal, čeho se v pokoji dotkl. Ničeho - kromě pohrabáče. Vyndal kapesník a důkladně jím otřel držadlo až k místu, kde začínala směs krve, vlasů a kousků kůže. Pak pohrabáč odhodil na mrtvé tělo.

Vytáhl z kapsy jemné kožené rukavice a navlékl si je. Bylo přesně dvanáct čtyřicet. Zdálo se mu to neuvěřitelné, ale uběhlo teprve několik minut. Připadalo mu to jako hodina.

Pozorně, aby nerozhnul závěsy, prozkoumal okna a v koupelně objevil vnější požární schodiště.

„Prostě perfektní, Wesi," řekl si a zhasl světlo.

Okno bylo přímo nad vanou. Než do ní vstoupil, položil na dno rohož. Buď opatrný, myslí na všechno. Žádné otisky prstů, žádné šlápoty, které by tě mohly usvědčit. Tohle je vloupání jednoho nebo více neznámých pachatelů.

Okno však už léta nikdo neotvíral, zápolil s ním ze všech sil. Bušil do rámu hranou ruky, dokud se konečně trochu nezvedlo. Pak se znovu zasekl, ale stačilo to. Hubený lupič by se tím otvorem protáhl. Plukovník v šeru nahmatal ručníky a vybral si ten největší. Byl dost velký, aby do něj zevnitř zachytil střepy, a ještě zbyl dostatečný kus, který si omotal kolem pěsti a vystrčil ruku ven. Sklo se rozbilo při prvním prudkém úderu a několik úlomků cinklo do vany, ale ten zvuk byl příliš slabý, než aby ho zaslechl kdokoli zvenčí. Opatrně vylezl z vany, odsunul rohož stranou a potichu vysypal sklo z ručníku na dno.

Rozsvítil. Všechno vypadalo věrohodně. Položil rohož zpátky na podlahu a odhodil ručník do vany. Vetřelec rozbil okno a prolezl dovnitř. Ručník ležel ve vaně, proto je plný střepů. A teď byl lupič v bytě - co by podnikl dál?

Šel by do pokoje hledat něco cenného. Pohyboval by se velmi tiše, protože tyhle stěny jsou jako z papíru. Vytahal by zásuvky a vysypal je na koberec. Potom by prohledal knížky... Překročil tělo a nevěnoval mu jediný pohled, když systematicky obracel byt naruby. V prádelníku našel nějaké nepříliš cenné šperky a napsal si je do kapsy. V téže zásuvce za šperkovnicí našel dívčin diář.

Bylo to zábavné čtení. Jak vůbec může někdo napsat takové hlouposti? Nějaký mladík chodí s nějakou dívkou..., kohosi viděla..., dnes navázala trvalou známost. Rychle listoval stránkami, dokud nenarazil na své jméno. Zamračil se, když četl její tajná přání. Byla zatraceně drzá a dělala si na něho nároky. Pak tedy dostala, co si zasloužila. Zásunul si ten tenký sešitek do kapsy. Z kabelky položené na lůžku vybral peníze, potom ji v kuchyni odhodil na zem. Teprve tehdy si všiml kávy chladnoucí na kuchyňské lince.

Panebože, jaký jsem hlupák! Vždyť vedle v pokoji leží mrtvola na střepích šálku. Spřátelila se snad oběť s lupičem a uvařila mu kávu? Policie by podobnou stopu jistě nepřehlédla. Zlobil se na sebe, že mohl zapomenout na takovou samozřejmost, když vyléval kávu do výlevky a umýval hrníček, talířek a lžičku. Všechno do sucha utřel a uklidil.

Než byl hotov, byla už skoro jedna. Řekla mu, že Tricie se dřív určitě nevrátí. Důkladně všechno zkontroloval, potom procházel bytem ještě jednou, pokoj po pokoji, dokud si nebyl zcela jist, že nezanechal stopy, které by ho prozradily. Muselo to vypadat jako obyčejné vloupání a neplánovaná vražda, když se dívka znenadání objevila ve dveřích. Nic nenavštěvovalo, že by tomu mohlo být jinak. Bylo to dokonalé.

Elektrické jističe našel ve skřínce v kuchyni. Vypnul všechna světla. Byt se ponořil do tmy, musel použít zapalovač, aby našel cestu zpět do obývacího pokoje. Odsunul křeslo z dohledu vstupních dveří, usedl a čekal ve tmě.

Čas odkapával stále pomaleji. Přemýšlel, co přehlédl. Neměl příliš bujnou představivost, ale postupně se ho začínal zmocňovat neklid. Někdo si mohl všimnout jeho auta na parkovišti vzadu za čínžákem a zapsal si poznávací značku. A co když Tricie nepřijde domů a stráví noc se svým přítelem? Mohl tady uvíznout až do rána. Nebo...

V zámku zarachotil klíč.

Vyskočil, opatrně a tiše našlapoval. Jsou tam tři zámky, má tedy spoustu času. Konečně cvakla závora. V obdélníku světla pronikajícího z chodby zahlédl divčí siluetu.

„Marianno," zašeptala s newyorským přízvukem - další yankeeská děvka. „Jsi doma, zlato? Spíš?"

Zavřela dveře a tápala k vypínači.

Několikrát jím cvakla.

„Sakra, spálená," zamumlala.

Plížil se podél zdi směrem k tomu hlasu. Jeho oči si na tmě zvykaly delší dobu, proto viděl obrys jejího těla ve světle z ulice, které pronikalo závěsem. Natáhl ruce.

Vydala jediné tlumené zachroptění, než se jeho prsty pevně sevřely. Neměla žádnou šanci. Byla mladá a mrštná, ale ne dost silná. Přistoupil k ní zezadu, takže ho nemohla poškřábat ani kopnout. Přitiskl si její tělo k sobě, zaklonil se a zvedl ji ze země.

Svíjela se a kopala nohama, stále pomaleji a pomaleji. Už ho bolely ruce, ale nepouštěl ji, zarýval jí prsty hluboko do hrdla ještě dlouho poté, co si byl jist, že už je mrtvá. Nechtěl riskovat, nikdy neriskoval. A když konečně povolil sevření, ještě se přesvědčil. Oběma rukama sevřel její pevná nadra a stiskl je jak nejsilněji dovedl. Nevydala ani hlásku. Bylo to prostě dokonalé.

Položil ji na podlahu.

Zazvonil telefon.

Kdo může volat tak pozdě v noci? Soused, který něco zaslechl? Nesmysl, byl jsem opatrný, nikdo nemohl nic uslyšet. Stál tam ve tmě zkamenělý nerozhodností. Nemohl telefon zvednout - ale nemohl ani otevřít dveře na chodbu, dokud zvonil. Ten zvuk by probudil celý dům. Nebo má přece jen zvednout sluchátko? Ne...

Telefon konečně přestal vyzvánět. Hlasitě si oddechl. Nejvyšší čas odtud zmizet. Tápal ke dveřím, na něco šlápl a něco prasklo. Co to je? Předtím to tady nebylo. Odsunul to nohou dopředu, pootevřel dveře a vyhlédl na chodbu. Byla prázdná. Otevřel dveře víc a podíval se na zem.

Byla to jen kabelka. Usmál se. Všechny příspěvky byly srdečně vítány. Neohrabanými prsty v dosud vlhkých rukavicích vybral bankovky z peněženky. Na zem přitom vypadla rtěnka a odkutálela se k nástěnnému zrcadlu proti dveřím.

Dostal nápad, jímž skvěle zmate policii. Pootevřenými dveřmi sem z chodby pronikalo dost světla, aby viděl na své dílo. Roztřesenými a neumělými tiskacími písmeny psal rtěnkou na zrcadlo. Bylo to hotové umělecké dílo. Odhodil rtěnkou a pustil dovnitř ještě trochu světla, aby se jím pokochal:

CHCÍPNĚTE BÝLÝ PRASATA

To je určitě svede ze stopy! Ale už bylo načase zmizet.

Ve všední den v půl druhé ráno bývá v obytných domech mrtvo. Kontrolky jízdy na zdvižích nesvítily, jedna kabina dosud stála ve dvanáctém poschodí. Prošel doprava k nouzovému schodišti. Raději neriskovat. Vůbec neriskovat. Seběhl co nejtišeji do suterénu. I dole byla chodba prázdná. Světla u zadního vchodu svítily tlumeně, parkoviště se nořilo do tmy. Začalo drobně pršet. Vyšel ven s hlavou skloněnou a spěchal ke svému vozu. Motor naskočil na první pokus. Když odjížděl, rozsvítil jen obrysové světla, teprve při odbočování na Connecticutskou třídu přepnul na potkávací. V dohledu nebyl žádný chodec ani automobil.

Minul dva bloky, když si vzpomněl, že nenahodil jističe. Zasáto ho náhlý záchvěv strachu. Bylo příliš pozdě, v žádném případě se nemohl vrátit. Neměl nejmenší tušení, co z toho policie vyvodí. Ale byl si jist, že s tím nemůže být spojován. Bude to v pořádku. Zasmál se, strach ho pomalu opouštěl.

Projel pustým parkem Rock Creek, potom jel zpátky podél Potomacu. Nikdo nebyl v dohledu. Zastavil a hodil šperky do řeky. Báł se, že by diář plaval na hladině, proto ho raději roztrhal a odhodil do odpadkového koše.

Vesele si pohvizdoval; když zajížděl do garáže svého domu.

8

Troy Harmon právě dopsal souhrnnou zprávu. Napadlo ho, zda o plukovníku Wesleyem McCullochovi ještě někdy uslyší. Nakonec ještě připojil žádost, aby byl informován, dojde-li v případě k nějakému pokroku. Zajímalo ho, co za vším tím zlatem vězí.

Pokud mohl celou věc posoudit, nejednalo se vlastně o skutečný případ. Plukovník sice zlato nakupoval, ale neexistoval žádný důvod, proč by nemohl. Po novelizaci zákonů bylo zlato na trhu volně dostupné a při nákupu nebylo nutné prokazovat totožnost. Jednoduše - nic z toho, co McCulloch dělal, nebylo protizákonné. Nakoupil zlato za všechny peníze, kterými disponoval, vyčerpal úspory, prodal nový vůz a jezdil ve starém, dokonce zatížil svůj dům hypotékou. A za to všechno nakupoval zlato a nic než zlato, které si doma zavřel do trezoru. Možná byl plukovník poněkud výstřední podivín, ale ne zločinec.

Troyova zpráva pro admirála Colonna byla velmi podrobná. Nechal si z udělat kopii, kterou uložil do vlastního archivu. Admirálova sekretářka mu však s lítostí oznámila, že šéf odjel na dvoudenní služební cestu a že se s ním spojí

až po návratu.

V pořádku, řekl si Troy, takže si mohu taky někam vyrazit. Jeden jeho starý přítel se právě ženil, už se mu sice omluvil, ale dosud nebylo natolik pozdě, aby nemohl zvednout telefon a zavolat do New Yorku, že přijede. Bylo páteční odpoledne. Pokud rychle zmizí, ve Washingtonu ho nikdo nebude postrádat.

Víkend začal loučením se svobodou, což byl důvod k pořádnému flámu se starou partou ze střední školy, na niž si nevzpomněl už řadu let. Odstěhoval se a přestal se s přáteli stýkat, ale doma jich zůstalo víc, než si myslel. Nejprve odjel na studia do Ithaky, hned potom vstoupil do armády. A léta ubíhala. Troy se věčně chystal, že se do New Yorku zajede podívat, ale nikdy se k tomu nedostal. Neměl tam už žádné příbuzné.

Když byl ve Vietnamu, zemřel jeho otec na rakovinu a matka ho následovala o pár měsíců později. Lidé říkali, že se utrápila žalem. Asi to byla pravda. Patřila k typu žen, které v osamění trpí. Jenže to všechno se stalo tak dávno. A přestože se mu všechny tyhle smutné vzpomínky v Queensu často připomínaly, byl to nakonec docela zábavný víkend. Hodně toho vypil a cítil se unavený, proto se rozhodl, že se v neděli do Washingtonu nevrátí.

První pondělní kyvadlová linka z letiště La Guardia je zvláštním druhem očištění, obzvláště když je chladné ráno a let má zpoždění. Troy napřed příšerně dlouho čekal na oznámení svého letu, příšerně rozbolavělým tělem se opíral o chromované zábradlí, uskrával příšerně umělou kávu z plastového kelímku Eastern Airlines a pokoušel se číst příšerné New York Times. Potom seděl napěchovaný v malém a nepohodlném křesílku mrňavého letadla, zatímco před ním čekalo na start jen dvanáct letounů. Prostě skvělé. Byl déle na zemi než ve vzduchu. A za to všechno mu ještě poděkovali, že si vybral zrovna Eastern, a dozvěděl se, jaké je venku počasí - pochopitelně příšerné.

Káva z automatu v QCIC byla mnohem lepší. Troy vychutnával lahodné doušky z porcelánového hrnku a konečně se mu podařilo aspoň trochu spláchnout z jazyka všechnu tu ohavnou umělou pachut'. Dostal jediný vzkaz - telefonní číslo. Měl se co nejdříve ozvat nějakému poručíkovi, kterého neznal, ale v armádě byla spousta poručíků.

Jenže poručík Anderson nebyl voják, ale policista.

„Měl jsem vám zavolat, poručíku Andersone. Tady poručík Harmon.“

„Můžete ke mně přijet, poručíku? Potřebuji s vámi mluvit. Dám vám adresu...“

„Neřeknete mi, oč jde?“

„Vyšetřujeme vraždu a domníváme se, že nám můžete pomoci. Mohl byste sem přijet ještě dnes dopoledne?“

„Hned vyrazím.“

Nějaká vražda? Co s tím mám společného? Když nic jiného, aspoň bude nějaká změna, myslel si. Vyšetřování podivínského plukovníka posedlého zlatem nebylo nijak vzrušující. Požádal sekretářku, aby mu zavolala taxi. Slabé třetstění pod lebeční kostí mu připomnělo, že se víkend dosud nestal vzdálenou vzpomínkou. Rozhodně netoužil pobíhat v tom studeném mrholení po městě.

Policejní stanice byla umístěna v hezké moderní budově. Ani v nejmenším nepřipomínala omšelé dřevěné úřadovny z televizních seriálů. A poručík Anderson nevypadal jako televizní hrdina. Měl hodně přes padesát let, byl hubený, šedé vlasy měl přistřížené nakrátko a s brýlemi na nose připomínal spíš učitele než policistu. A byl černý.

„Posaďte se poručíku,“ řekl Anderson s měkkým virginským přízvukem. „Dojdu pro kávu - dáte si taky?“

„Ano, díky.“

„Omlouvám se, že jsem vás sem takhle vytáhl, ale vyskytly se nějaké problémy s vyšetřováním případu dvojnásobné vraždy. Mám vážný důvod se domnívat, že případ má určitou spojitost s armádou. Jsem přesvědčen, že nám můžete pomoci.“

„Rád, ale abych se přiznal, dnešní den pro mne začal poněkud černě. Pokud však mohu být nějak nápomocen...“

„Zprvu to vypadalo na běžné vloupání, které skončilo vraždou,“ začal Anderson a otevřel objemnou složku. „Došlo k tomu v domě na Connecticutské třídě hned za parkem. Okno, které je přístupné z vnějšího požárního schodiště, jsme našli vyražené. Na dveřích bytu je velký závorový zámek, ale na oknech žádné mříže.“

„Lidé se nikdy nepoučí,“ souhlasil Troy.

„Byt byl vzhůru nohama, cennosti zmizely. Mladá žena Marianna Sobellová byla nalezena na podlaze pokoje. Utlučena ocelovým pohrabáčem. Vypadá to, jako by překvapila pachatele při činu a odsákala si to. Její spolubydlící Tricie Brodericková, která pravděpodobně přišla o chvíli později, byla zardoušena. K podobným násilnostem dochází často, mnohdy i několikrát během jednoho dne...“

„Nechápu, jakou to má souvislost s armádou. Pracovala snad některá z těch žen pro armádu?“

„Ne. Ale ještě chvíli počkejte, než vám všechno vysvětlím, poručíku. Na první pohled nás zaujalo několik věcí. Například proč byly vypnuty jističe elektrického proudu? Pojistky jsou přitom ve skřini přímo v bytě. To není běžné. Další věc - vrah odešel z bytu dveřmi, protože byly jen zabouchnuté a bezpečnostní zámky zůstaly odemčeny... A tohle je nejzajímavější stopa.“ Poručík Anderson zalovil v obálce a vytáhl fotografii. „Někdo to napsal na zrcadlo blízko dveří.“

Troy pohlédl na snímek a zamračil se.

CHCÍPNĚTE BÝLÝ PRASATA.

„Zřejmě to udělal nějaký vyšínutý černoch, který ani neví, jak správně napsat slovo bílý. Co je na tom zvláštního? Řekl bych, že jste sám trochu moc snědý nato, abyste byl v Ku-klux-klanu...“

„Klid, brácho,“ přerušil ho poručík Anderson. „Byl jsem na ten případ nasazen podle služebního rozpisu. A už vůbec jsem nevěděl, jak vypadáte, dokud jste nevstoupil do dveří. Já z toho rasovou záležitost nedělám. Ale snaží se o to někdo jiný. Teď vám ukážu, co mi na tom nevoní. Co skutečně smrdí. Tady je fotka Marianny Sobellové, té první zavražděné ženy.“

Bylo to ošklivé, ale Troy už viděl mnohem horší věci. Ačkoli... ve Vietnamu nebyly takové pěkné dívky jako tahle. Ale smrt je smrt.

„A tak vypadá ta druhá.“

Troy si vzal podávanou fotografii - a ztuhl. Pomalu zvedl hlavu a jeho pohled se setkal s Andersenovými očima.

„Proklatej zkurvysyn,“ vydechl.

Anderson souhlasně přikývl.

Tricie Brodericková byla černoška. I po smrti to byla přitažlivá černovlasá kráska s černou pletí.

„Někdo se pokusil zahladit stopy,“ řekl Troy. „Ne, to není běžné vloupání.“

„Naprostě s vámi souhlasím. Ukladný vrah všechno nastrojil tak, aby to vypadalo jako loupež a náhodná vražda.

Řekl bych, že se z toho nějaký hajzl s bílou kůží snaží udělat rasovou vraždu, aby se vyhnul podezření. Nevím, co měl vrah za lubem, ale určitě vím, že tenhle případ nepověším na hřebík a nepustím ho z hlavy, dokud ho nevyřeším.“

Poručík Anderson se zhluboka nadechl a teprve potom pokračoval: „Nejdřív jsem našel Triciina přítele. Nepatří mezi podezřelé, protože v době vraždy byl v garáži. Jezdí s kamionem a zrovna se vrátil z cesty. Večer měl volno mezi dvěma jízdami. Sešel se s Tricií v domě jeho rodičů. Poslal ji domů taxikem a šel pěšky do garáže, která je jen o dva bloky dál. Odtamtud jí zavolaal, aby se ujistil, že se dostala v pořádku domů. Nikdo to nezvedal. Má pevný rozpis jízd, a přestože ho trápily obavy, musel vyrazit na cestu. Telefonoval znovu o hodinu později z nonstop občerstvení na 95. dálnici.

Stále to nikdo nezvedal, a tak zavolaal na policii. Proto jsme se dostali k případu poměrně rychle. Dost to s ním zamávalo. Příští měsíc se chtěli vzít.“

„Jak rychle?“ zeptal se Troy a znovu si prohlížel fotografie.

„Nikdy to není dost rychle,“ řekl Anderson a smutně se pousmál. „O Tricii jsem už nic dalšího nezjistil, ale u té druhé dívky, Marianny Sobellové, jsme možná nějakou stopu našli. V kanceláři, kde pracuje, sice nemá žádné vyslovené dobré kamarádky, ale o přestávkách si přece jen popovídá s kolegyněmi, kterým se pochlubila, že si před několika měsíci našla trvalého přítele, armádního důstojníka...“

„To je ta spojitost s armádou?“

„Správně. A co víc. Potřebovali jsme si s ním promluvit, jenže jsme nevěděli s kým. Nikdy se o jeho jméně nebo hodnosti nezmínila. Ale v den vraždy odešla dřív a její spolupracovnice vypověděly, že měla v sedm hodin veledůležité rande, dokonce v Jockey Clubu. Mluvila o tom, protože tam šla poprvé. A tak jsme si to ověřili. Stůl pro dva si zamluvil jen jeden důstojník, plukovník McCulloch.“

Troy bouchl dlaněmi do stolu a vyskočil. „Plukovník McCulloch? Myslíte plukovníka Wesleyho McCullocha?“

„Přesně toho. Takže už víte, proč jste tady právě vy. Samozřejmě jsme chtěli plukovníka vyslechnout, ale nemůžeme ho najít. Není ani doma, ani v práci. Dokonale zmizel. Jistě si umíte představit, že naše vyšetřování spustilo několik lavin. FBI u nás zaklepala deset minut poté, co jsme volali na jeho pracoviště. Když jsme jim vysvětlili, co se přihodilo, poradili nám, ať se spojíme s vámi. Můžete mi říct proč?“

„Jsem vázán mlčenlivostí. Dovolte mi nejdřív si zvolat.“

Anderson k němu přisunul telefon a začal vyplňovat nějaké formuláře, zatímco Troy popisoval admirálu Colonnovi poslední vývoj situace. Pak vyslechl jeho rozkazy a zavěsil. Poručík Anderson vzhlédl od práce a tázavě pozvedl obočí.

„Zaprvé,“ začal Troy vypočítávat na prstech, „plukovník je zapojen do přísně utajovaného úkolu. Pokud se tedy nezmíním o některých detailech, laskavě se mne neptejte. Za druhé - mám svolení povědět vám vše, co je o plukovníkovi známo FBI, což se v podstatě víceméně kryje s tím, co vám i já. A pokud teď můžete hvíznout na auto, jak to dělají v televizi, řeknu vám to cestou do McCullochova domu.“

„Klidně hvízdnu, ale máme tady jen pět let starou fordku, která zoufale potřebuje výbrus. A píská sama. Pojďme.“

Vůz měl sirénu a pár majáčků, které jim usnadnily jízdu do Alexandrie. Před domem čekal agent z QCIC, který dorazil chvíli před nimi. Než jeho motorka odburácela, podal Troyovi obálku, v níž byl svazek klíčů.

„Není to právě legální,“ řekl Troy, když odemykal přední dveře McCullochova domu.

„Vyšetřujeme vraždy. Kdybyste tu nebyl, musel bych vyrazit dveře.“ Anderson si rozepnul sako a v ruce se mu objevila policejní osmatřicítka. „Jen klidně odemkněte a ustupte stranou.“

Troy se na něho usmál. „Myslím, že jsem ve Vietnamu prodělal víc akcí než vy tady, poručíku. Držte se za mnou a kryjte mě.“

Vtrhli dovnitř, ale ukázalo se, že byli zbytečně opatrní. Dům byl prázdný. Troyovi se zdálo, že se tu od jeho první neohlášené návštěvy nic nezměnilo. Zavedl Andersena do ložnice, odkopl stranou předložku a otevřel panel v podlaze.

„Co se stane, když ten trezor otevřu?“

Anderson se zachmuřil. „To záleží na tom, co najdeme. Předpokládám, že ho můžete zase stejně snadno zavřít. Viděl jste fotografie těch dívek. Takže teď tu zatracenou věc otevřete a s povolením si budeme lámat hlavu později.“

Troy měl v náprsní tašce útržek papíru, který dostal od instalátéra Andyho. Soustředěně otáčel číselníkem, dokud neucítil, že víko odskočilo, pak je otevřel.

Trezor byl prázdný. Zlato zmizelo.

Avšak zcela prázdný přece jen nebyl. Na dně ležel přeložený papír.

„Je tam vaše jméno,“ řekl Anderson.

„Mám to vytáhnout?“

„Proč ne? Je to příliš malé, než aby vespod ležela výbušnina.“

Troy zvedl lístek špičkami prstů a opatrně ho položil na prádelník. Anderson mu ho pomohl rozevřít hrotem své tužky.

Nápis tlustým červeným fixem byl výrazný a zřetelný.

NEPŘESTÁVEJ MĚ HLEDAT,

NEGATIVE.

STEJNĚ MĚ NIKDY

NENAJDEŠ!

9

„To vy jste ten negativ, o kterém se zmiňuje?" zeptal se poručík Anderson.

Troy pomalu přikývl a na tváři se mu usadil zlověstný výraz. „Zřejmě jsem to já. Když jsme se vůbec poprvé a zároveň naposledy setkali, byl pořádně vzteklý a nepřešlo ho to po celou dobu naší rozmluvy. Ano, píše to mně."

„Na důstojníka má trochu nevymáchanou hubu, řekl bych. Myslím, že vojáci drží spolu."

„Jenže to neznamena, že v armádě nemohou být černé ovce. Myslíte si, že je tenhle beran natolik hloupý, aby neuměl správně napsat něco tak jednoduchého jako bílý?"

„Děje se tady něco velmi podivného. Ať byl nákup všeho toho zlata legální nebo ne, muselo jít o něco důležitého, jinak by se v tom nešťourala FBI. Pokusme se vyvodit nějaké závěry z faktů, které dosud známe." Anderson se zamyslel. „Marianna Sobellová měla rande s McCullochem v pátek večer. Dali si bifteky, humra a pravé šampaňské, nakonec lívance a koňak. Potom ji vzal sem, a zřejmě před nebo po nějakém tom sexu objevila něco, o čem se neměla dozvědět. A tak místo aby ji domů poslal taxikem, odváží ji osobně a doprovází ji nahoru do jejího bytu. A vraždí ji. Vše nastrojí tak, aby to vypadalo jako vloupání. Potom vypne světla a čeká ve tmě, aby zabil i její spolubydlící. Proč? Zřejmě by ho mohla identifikovat. Zapadá to do sebe, nezdá se vám?"

„Kolik z toho je dilem vaší představivosti a kolik toho skutečně víte?" zeptal se Troy.

„Jen si domýšlím, že tady něco našla - a také si domýšlím, co se stalo potom. Ale všechno ostatní jsou fakta, která do sebe zapadají jako díly skládačky. Víme, že ten večer šli spolu na večeři. Koroner tvrdí, že nebyla znásilněna, ale měla pohlavní styk. Rozbor krve ukázal, že Marianna brala antikoncepční pilulky. V její vagíně bylo nalezeno sperma, na ramenou a nadrech měla čerstvé oděrky. Vrátný nám sdělil, že v posledních měsících, pokud se vracela až v noci, přijížděla taxikem. Osudné noci jí však neotvíral. Ale každý nájemník má klíče od zadního vchodu, který vede rovnou na parkoviště."

Troy si znovu přečetl McCullochův vzkaz, jako by ho mezitím zapomněl, potom se znechuceně odvrátil. „Vůbec se mi na to nechce myslet," řekl. „Ale dává to smysl. Má-li plukovníkovo zmizení nějakou spojitost se zlatem, které skupoval - a obojí zřejmě plánoval s velkým předstihem - odstranil by každého, kdo mohl jeho plány nějak ohrozit. Sloužil u Zelených baretů, o zabíjení lidí tedy něco ví. Ale v čem nám to pomůže?"

„Pro mne hra končí tady," řekl Anderson, zatímco pomocí tužky opatrně vzkaz skládal a zasouval do plastického sáčku. „Prohlédáme dům a vyhlásíme po plukovníkovi celostátní pátrání, zkratka provedeme všechny běžné úkony. Mám však silnou předtuchu, že jsme došli na konec našich možností. Samozřejmě, ve vyšetřování tohoto případu budeme pokračovat a budeme sledovat všechny další stopy. Průběžně vás budu informovat o dalším vývoji situace, ale mám dojem, že ty dvě vraždy jsou ve srovnání s vaším případem ohrožení národní bezpečnosti víceméně nicotné. Říkal jste, že McCulloch měl něco společného s tajným výzkumem?"

„Ano. Jeho zmizení je skutečně velice závažná událost. Mám pocit, že se brzy přihodí něco ošklivého. Můžete se spolehnout, že pokud objevíme něco, co byste měl vědět, dozvíte se to."

„Jasně. Já vám volat nebudu. Zavolejte vy mně."

„Je mi líto, že vám zatím nemohu nic dalšího říci."

„To je v pořádku, mladíku. Dělá u policie celý život. Když se do věci vloží stát, my odcházíme."

„Díky. Mohl byste mi dát ten vzkaz?"

„Originál si nechám. Odpoledne vám pošlu kopii. Bude to stačit?"

„Naprosto. Můžete mě svézt zpátky?"

„Třeba až domů."

Jemné mrholení, které od rána halilo celé město, se změnilo na vytrvalý déšť, jehož pochmurné bubnování odpovídalo Troyovým černým myšlenkám. Mlčel, přemýšlel a znovu si vybavoval snímky zavražděných žen, prázdný trezor, výsměšný vzkaz adresovaný přímo jemu a další detaily domu, který McCulloch opustil. Nevěděl jak a proč, ale jeho detektivní čich mu napovídal, že všechny nevysvětlitelné okolnosti nějakým způsobem souvisí se zlatem. Rozhodl se, že udělá všechno, co je v jeho silách, aby se dozvěděl pravdu.

Jakmile prošel vnitřními dveřmi úřadu na Massachusettské třídě, kývla na něho dívka sedící za stolem v hale: „Máte se co nejrychleji dostavit do admirálovy kanceláře. Třetí patro, zelené dveře na konci chodby."

„Tentokrát ne v zasedačce?"

„Važte si toho, patříte mezi hrstku vyvolených. Nechte si tu plášť a pospíchejte. Oznámím mu, že jste na cestě."

Zelené dveře byly pootevřené. Zaváhal, ale zevnitř se ozval admirálův hlas: „Vstupte, Troyi. A zavřete za sebou."

Troy sice neměl o admirálově kanceláři žádnou konkrétní představu, presto ho však to, co spatřil, překvapilo. Nebyl tam žádný honosný nábytek nebo dokonce zařízení, které by připomínalo velitelský můstek válečného křižníku. Místnost byla bez oken, téměř prázdná, jen jednu stěnu zakrývaly šedé kovové skříně. Admirál seděl zády k protější zdi u terminálu počítače, u třetí stěny stála rychlotiskárna. Kromě telefonu tam už nic dalšího nebylo, dokonce ani druhá židle ne.

„Jde o přísně tajný výzkum zcela nové technologie, víc nevím. Myslíte si, že ten projekt může nějak souviset s plukovníkovým zmizením?"

„Nemám potuchy. Ale chtěl bych prozkoumat každou možnou cestu. Věděl McCulloch, co se v laboratoři děje?"

„Určitě."

„Potom to musím vědět také. Můžete to zařadit?"

„Pravděpodobně. Neměl by to být problém, pokud je vaše prověření dostačující. Položím pár správných dotazů a velice brzy se to dozvíme.“

Povolení přišlo již za necelou hodinu, což byla vzhledem k choulostivé oblasti výzkumu rychlost přímo zázračná. Vyplynula z toho rovněž míra zájmu vysokých míst o McCullochovo zmizení. Za další hodinu byla svolána porada do zasedací místnosti. Troy se snažil potlačit zvědavost, která se ho zmocnila, když tam uviděl čekat vysoké důstojníky Pentagonu.

„Generále Stringhame, plukovníku Burkhardt - seržant Harmon," představil je admirál. „Jak víte, pro tento konkrétní případ má hodnost poručíka.“

Troy vysekl nejostřejší pozdrav, jaký svedl. Nastalo ticho, během něhož opustil admirál Colonne místnost.

„Generál teď učiní zadost předpisům, které vyžadují zvláštní poučení v souvislosti se zvýšením stupně vašeho prověření," pravil plukovník. „Jakmile to bude provedeno a já vše svědecky ověřím, obdržíte nový průkaz a přístup k projektu Gnomen. Osobně vás tam pak doprovodím. Zvedněte pravou ruku...“

A tak Troy poprvé uslyšel název projektu, na němž se v laboratoři pracovalo. Nic mu to neříkalo. Ceremoniál byl rychlý, pak následoval plukovník k čekajícímu vozu. Cestu odpoledním provozem jim razili dva motocyklisté. Troyovi konečně došlo, jak hluboké jsou vody, do nichž se vydal na lov.

„Psi počasí," prohodil plukovník Burkhardt, „příliš brzy se ochladilo. Vsadím se, že budeme mít tuhou zimu.“ Předklonil se a uzavřel skleněnou přepážku za řidičem. „Musíte zjistit, kam ten zrádný zkurvysyn utekl, Troyi, a pak přibijte tu jeho zatracenou kůži na zeď, rozumíte?“

„Ano, pane. Mohu se vás zeptat, jste-li obeznámen s projektem Gnomen?“

„Vím jen to, že ho řídí doktorka Delcourtová a že ji právě teď jedeme navštívit. V současnosti je to nás nejtajnější výzkumný projekt. Přidělené prostředky dosahují úrovně rozpočtu CIA. Zmizí-li nadobro bezpečnostní důstojník, který střeží něco takového, dostávám strach. Mějte však na paměti, že jakmile někdo rozhodne, pod čí pravomoc to spadá, bezpochyby dojde k vytvoření nějaké supervýkonné vyšetřovací skupiny. Do té doby budete ve vyšetřování pokračovat, protože jste to rozjel. Což znamená, že musíte najít odpovědi na všechny otázky pokud možno okamžitě nebo ještě rychleji.“

V tu chvíli jediná možná odpověď zněla: „Ano, pane.“

Po tomto jednostranném rozhovoru se Burkhardt zabořil do opěradla a po zbytek cesty mlčky, nicméně nervózně žvýkal nezapálený doutník, dokud nepřijeli k laboratoři. Díky průkazům prošli svižně bezpečnostní kontrolou a vstoupili do hlavní budovy. Strážný je vyvezl výtahem přímo do kanceláře ředitelky.

Doktorce Roxanně Delcourtové mohlo být něco málo přes padesát let. Měla vkusný šedý kostým a šedivé vlasy, a přestože nebyla nalíčená, byla to atraktivní žena. Její bílou hedvábnou blůzku zdobila šňůra pravých perel, jiný šperk neměla, dokonce ani snubní prsten. Podala Troyovi ruku, potom vyprovodila plukovníka Burkhardta a zavřela za ním dveře.

„Dobrá, poručíku, posaďte se, prosím," pravila s úsměvem. „Dnes mám rušný den, neustále někdo přichází a odchází. Skutečnost, že se Wes McCulloch nedostavil ráno do práce, je považována za konec světa.“

„Musíte připustit, paní doktorko, že to může být velmi vážné. Přinejmenším proto, že je velitelem zdejší ostrahy.“

„Já vím, ale nic, oč by se mohli zajímat špioni, tady opravdu nemáme. Gnomen je ryze výzkumný projekt, nic víc než cvičení z vysoké matematiky a jaderné fyziky. Začínáme sice dosahovat určitých výsledků, ale obávám se, že jejich uplatnění v praxi je v této fázi ještě dost vzdálenou budoucností.“

„Co věděl McCulloch o vašem výzkumu?“

„Samozřejmě všechno. Musel to vědět, vždyť byl šéfem ostrahy.“

„Obávám se, paní doktorko, že i já potřebuji vědět, o co přesně tu jde. Řekněte mi prosím, čeho se vlastně celý ten projekt Gnomen týká.“

10

„Ach ne," povzdechla si Roxanna Delcourtová. „Vy chcete, abych vám vysvětlila projekt Gnomen?“ Pohodlně se uvelebila v křesle a začala si pohrávat s tužkou. „V tom případě musím začít matematickým teorémem...“

„Přiznám se vám, paní doktorko, že matematika nikdy nebyla mou silnou stránkou.“

„Nejste sám. Prosím vás, jmenuji se Roxanna. Doktorka rozhodně není mé křestní jméno. A vás nejspíš také nepokřtili poručík...?“

„Máte pravdu, paní doktorko - chci říct Roxanno. Jmenuji se Troy.“

„Řeknu vám tedy něco o matematice, Troyi, aniž bych se matematikou příliš zabývala. Zkoumáme tady pohyb částic, přesněji elementárních částic, a jejich vztah k teorii jednotného pole...“

„Ztratil jsem se hned při prvním slově. Co je to za teorii?“

„Teorie jednotného pole vychází z Einsteinovy obecné teorie relativity. Zjednodušeně řečeno, je to pokus o sjednocení všech sil existujících ve vesmíru. Není to jednoduchý úkol. Mnoho vědců už řadu let na potvrzení nebo vyvrácení této teorie tvrdě pracuje a snaží se různá pole různými způsoby ovládnout. Jsem matematik jako Einstein, ne fyzik. Ale na rozdíl od něho mám k dispozici výsledky obrovského množství laboratorních experimentů. A také víc prostředků k otestování každého nového nápadu. A právě to tady děláme.“

„Co děláte?“ zeptal se zmateně Troy.

„Ověřujeme vztahy časoprostoru. Možná to pochopíte lépe, jestliže uvidíte naše experimenty na vlastní oči.“

Provedla Troye budovou a ukazovala mu urychlovače částic, Wilsonovy mlžné komory a nejrůznější soustavy

přístrojů, které pravděpodobně ani název neměly, nebo si ho nezapamatoval. Nadšeně a pyšně mu předváděla bílé vlnovky na černých snímcích, jako by to byly fotografie jejích potomků, ale ani pak nic nepochopil. Padla na něho sklíčenost, protože nevěděl, co si se všemi těmi informacemi počne. Nakonec ho Roxanna zavedla do jídelny vedoucích pracovníků, kde dostali prvotřídní kávu a ještě teplý koláč.

„Je to skvělé," řekl Troy plnými ústy, „a velmi působivé."

„Chápete už, jak je naše práce vzrušující?"

„To sice ne," přiznal, „ale vaše bezpečnostní opatření jsou prvotřídní."

Oba se tomu zasmáli.

„Teď vážně," řekl Troy. „Ačkoli se zdá, že McCulloch zabředl do určitých... potíží, musím připustit, že plukovník je velmi zkušený bezpečnostní důstojník - celý tento prostor uzavřel opravdu neprodyšně. Na první pohled to sice není zřejmé, avšak jednotlivá oddělení mají prvotřídní a navzájem propojenou bezpečnostní kontrolu řízenou počítačem, včetně automatických záznamů pohybu všech osob a -"

„A co to ostatní, Troyi? Co naše výzkumy?"

„Příliš do toho nevidím. Podívejte, paní Delcourtová - Roxanno, promiňte. Během naší malé exkurze jste na mě zapůsobila dvojím způsobem. Za prvé, víte velmi přesně, co se tu děje. Bez zaváhání jste odpovídala na nejrůznější dotazy vašich zaměstnanců, a přestože jsem ani v nejmenším netušil, o čem mluvíte, všiml jsem si, že vaše odpovědi přijímali souhlasně. Jste náramně výkonná dáma."

„Děkuji, Troyi." Přívětivě se usmála a z tváře jí na okamžik zmizel ustaraný výraz. „Už dlouho mi nikdo neřekl nic tak milého."

„To nejsou lichotky, ale čistá pravda."

„Což je ještě lepší. Naznačil jste však, že jsem vás zaujala ještě něčím. Uděláte mi radost a řeknete mi to?"

Opět se společně zasmáli.

„Je to jednoduché," pravil Troy. „Víte, o čem mluví druzí. Vedete to tady bez zbytečných..."

„Hovadin?"

„Ehm... Správně. Takový je můj názor. Přesně víte, co děláte, a máte situaci plně pod kontrolou. Feministky by vás mohly používat jako živou reklamu. Což mě deprimuje ještě víc než..."

„Než co?"

„Chyba je určitě ve mně. Vůbec nevím, o čem ten váš projekt vlastně je."

„Ne, Troyi, je to má chyba, omlouvám se. Celé dny mluvím jenom s vědci a pouze o odborných záležitostech. Začínám mít strach, že se už nedovedu vyjadřovat normálním jazykem. Neposkytuji rozhovory novinářům, nemám manžela, s nímž bych si mohla povídat o běžných věcech, ani žádné významnější zájmy kromě práce. Podívám-li se na sebe z téhle strany, zjišťuji, že musím být pořadně nudná."

„To jsem neřekl -"

„Ale já ano! Je nejvyšší čas začít s nápravou. Nechme kávu kávu a pojďme do mé kanceláře prozkoumat bar." Zarazila se. „Pijete přece?"

„Mohu to zkusit."

„Skvělé! Namíchám pár prvotřídních gibsonů a pod blahodárným vlivem alkoholu se pokusím o návrat k lidstvu."

O patnáct minut později už seděl Troy v hlubokém křesle a s rozkoší usrkal chlazený gin, který mu rozproudil krev. „Je to opravdu výborné! Musím se přiznat, že se zotavuji z následků poněkud alkoholického víkendu a že tohle je ta pravá medicína, kterou jsem potřeboval."

„Tak to má být." Roxanna se napila, konečky prstů vytáhla ze sklenky cibulku, vložila si ji do úst a zamyšleně ji chroupala. „Dáme se do toho. Pokud někde odbočím z cesty a vy nepochopíte třeba jen jediné slovo, tak třeba zavyjte - húúú! Souhlasíte?"

„Zavyju."

„Všechny podoby energie ve vesmíru jsou vzájemně nerozlučně propojeny. Mám-li uvést příklad, představte si žárovku, v níž je elektrická energie přeměňována na tepelnou, která je vzápětí převáděna na energii světelnou. Někdy však nelze tyto souvislosti odhalit tak lehce - například při pohybu předmětů v gravitačním poli. Zvednete-li nějakou hmotu a zavěsíte ji na laně ke stropu, zjevně tam zůstane viset, stále však obsahuje energii, kterou jste použil na její zvednutí, jen má jinou formu. A pokud lano přefíznete, přemění se na kinetickou energii a hmota spadne."

„Zatím chápu," řekl Troy a nechal si dolít sklenici. „Abych pravdu řekl, je mi to nějak povědomé ještě ze střední školy."

„Mechanika, první ročník fyziky. Jen vám to připomínám. Nyní přeskočme všemožné teorie a pokusy a podívejme se na to, co se pokoušíme realizovat u nás a za co jsme placeni. Mé teoretické výpočty jsou experimentálně ověřovány množstvím fyzikálních testů. Naše zkoušky dokazují správnost mé teorie, i když stále objevujeme další a další mezery, které nám způsobují jisté potíže. Jednoduše řečeno, i v experimentálních podmínkách už začínáme dosahovat určitých výsledků. Při nasazení multidimenzionálních parametrů, které vzájemně ovlivňují teplotami umístění bez narušení fyzikálních..."

„Právě jste to udělala," přerušil ji Troy.

„Co jsem udělala?"

„Pronesla jste větu, z níž nerozumím ani slovu."

„Máte absolutní pravdu a já se omlouvám. Zkusím to znovu. Tedy... Spotřebovali jsme obrovské množství elektrické energie, ale podařila se nám její transformace na energii temporální, čímž došlo k přemístění objektu -"

Uvědomila si svá slova, zarazila se a začala se smát.

„Jste nenapravitelná," řekl Troy, „ale podstata sdělení ke mně zvolna proniká. Chcete snad říct, že jste na čas

přesunuli něco někam?"

„Ano, totiž ne. Došlo k přemístění, ale ne na čas, nýbrž v čase.“

Troy postavil sklenici převelice opatrně na stolec, potom vzhledl: „Opravte mě, prosím, jestli se mýlím," začal. „Ale opravdu tvrdíte, že jste něco přesunuli v čase?"

„Zjednodušeně řečeno - ano.“

„Chcete mi namluvit, že jste tady... že jste postavili stroj času?"

„Hm, vlastně..." Zářivě se usmála. „Vlastně ano, předpokládám, že jsme ten stroj postavili.“

11

„Nedívám se už, že jste všichni tak posedlí utajením vaší práce," řekl Troy. „Stroj času - vlastně stačí jen představa takového stroje - je příliš závažná myšlenka, než aby se s ní člověk beze všeho smířil! V televizi pochopitelně vidíme nejruznější hrdiny skákat v čase tam a zpátky, jenže diváci vědí, že jsou to jen herci v kostýmech a lepenkových kulisách. Ale skutečný stroj, tady, v téhle laboratoři..." Došla mu slova.

„Promiňte, jsem nedbalá hostitelka," pravila Roxanna, která si všimla, že Troyova sklenice je prázdná. Vstala a přešla k baru. „Ale mále pravdu, takové stroje času, jimiž lze cestovat do minulosti či budoucnosti jako nějakým běžným dopravním prostředkem, se vyskytují jen v televizi. Ten náš není zdaleka tak výkonný. Sice spotřebuje tolik elektřiny, že byste rozsvítil celé Chicago, ale moc práce zatím nenadělá.“

„Co umí?"

„Ukáži vám to, jen co dopijeme, aby nám neroztál led.“

„Může mít váš stroj něco společného s McCullochovým zmizením?" napadlo Troye.

Roxanna se na chvíli zamyslela, potom zavrtěla hlavou. „Řekla bych, že je to velmi nepravděpodobné. Představujete si to tak, že mohl své zlato někam poslat, aby z toho měl prospěch? Obávám se, že se to příliš blíží hranicím možností našeho přístroje, proto se mi to zdá nemožné. Největší pokusný objekt, který jsme dosud přemístili, vážil několik gramů. Ale pojďme se podívat dolů do laboratoře devět. Musíme si pospíšet. Bob sice přichází s rozběskem, ale o to dříve odchází. A na noc se jeho laboratoř zavírá.“

Laboratoř číslo devět se nacházela ve spodní části budovy, do níž během předchozí prohlídky nevstoupili. Těžké dveře byly elektronicky uzamčeny. Strážný musel zatelefonovat do bezpečnostní centrály a ověřit identifikaci obou návštěvníků, teprve potom v zámku cvaklo a dveře se odsunuly stranou. Sotva za nimi zase zapadly, Troye se zmocnil divný pocit, že mu na hlavě vstávají vlasy. Přejel si po nich rukou a ucítil, jak mu praskají mezi prsty.

Roxanna si všimla jeho šokovaného výrazu a usmála se. „Není se čeho bát.“ uklidňovala ho. „Statická elektřina. Několik milionů voltů, ale směšně málo ampérů. Jde o pouhý vedlejší efekt, k němuž dochází, jestliže je stroj v chodu. Ale máte aspoň přibližnou představu o síle energie, kterou tu používáme.“

Na Troye laboratoř číslo 9 opravdu zapůsobila. Kabely elektrických rozvodů byly silnější než jeho paže, ohýbaly se od obrovských keramických izolátorů a vedly dolů do útrob neohrabaně vypadajících obřích strojů seskupených pod ostrými světly. Uprostřed místnosti se z betonové podlahy zvedal šedivý balvan. Některé přístroje byly zakotveny přímo do kamene, jiné se nad ním skláněly na lesklých ocelových ramenech.

„Bobe, máš návštěvu!" zavolala Roxanna na muže v laboratorním plášti. „Poručík Troy Harmon, doktor Bob Kleinman.“

„Je mi potěšením," řekl doktor Kleinman na uvítanou a otřel si ruku do pláště umazaného od vazelíny, než ji Troyovi podal.

Doktor Kleinman vypadal jako typická karikatura vědce. Prošedivělé vlasy, které už dlouho neviděly holiče, měl rozčuchané a na svět pomrkával přes čočky duste jako dno sklenice.

„Jestli mě přicházíte naverbovat do armády, poručíku, jdete zbytečně. Jako nevoják jsem se už narodil.“

„Žádné obavy," pousmál se Troy. „Na potravu pro kanóny stejně nevypadáte.“

„Takže není-li důvod vaší návštěvy úřední, co potřebujete?"

„Domnívám se, Bobe, že Troy pochopí, co děláme, až to uvidí na vlastní oči," řekla Roxanna. „Provádíš teď nějaké kalibrační testy?"

„Dělám na nich celý den. A pokud mi dovolíš trochu sebechvály, poslušně hlásím, že jsem vpravo od desetinné čárky přidal další dvě nuly.“

„To je báječné!"

Roxanna téměř jásala radostí a Troy skoro zalitoval, že se nedokáže vzrušovat nad desetinnými čárkami a nulami, ale vysvětlení se raději nedožadoval.

„Nic neslibuji," řekl Bob Kleinman a otočil se k terminálu počítače. „Ještě tam nasypu nějaká data a potom vám to předvedu. Teď od vás vyberu čtvrták, Troyi, jako vstupné na naše představení. Díky.“

Bob odešel s mincí k pracovnímu stolu, přejel ji několikrát pilníkem a vrátil pětadvacetnicent Troyovi.

„Důkladně si ho prohlédněte. Těsně za obloučkem roztomilého Georgova copánku jsem udělal dva vrypy. Souhlasí? A letopočet je 1965. Máte dojem, Troyi, že je teď tato mince dostatečně výjimečná, abyste ji znovu poznal? Občas nám tu někteří návštěvníci tvrdí, že byli podvedeni.“

„Klidně by k tomu mohlo dojít," řekl Troy. „Nevšiml jsem si data, když jsem vám čtvrták dával. Mohl jste ho mít připravený a ten můj jste strčil do rukávu.“

„Na tohohle mládence si dej pozor, Roxy. V pořádku, pane Mazaný, tak si přidejte nějakou svou značku, aby bylo jasné, že předem nebylo nic připraveno. Tady máte rydlo.“

Troy vyryl na Washingtonově vznešeném čele křížek a podal minci Bobovi, ale ten ucouvl a zvedl ruce. „V žádném případě," protestoval. „Položte ji na značku sám - přesně tam, kam míří laser. Ještě byste mi tvrdil, že jsem si ji strčil do ucha."

Na vrcholku balvanu zářil kroužek rubínového světla. Troy položil minci do jeho středu a ustoupil.

„Experiment začíná," řekl Bob, cvakl několika přepínači, zamžoural na monitor a studoval čísla, která se na něm zobrazila. Pak nastavil jiné sady přístrojů. „Hotovo," oznámil. „Pojďte prosím ke mně za izolační bariéru, která nás ochrání před částí jiskření, postavte se sem na gumovou podložku a přidržte se mosazného zábradlí. Troyi, má ten úchvatný orloj na vašem zápěstí stopky?"

„Pochopitelně."

„Spusťte je, až stisknu ovladač. Ted'!"

Vzduchem začaly praskat výboje a kolem většiny kovových těles se utvořila pronikavě zářící korona. Světelné efekty však rychle zmizely a mohli se vrátit do pokusného sektoru. Balvan byl prázdný.

„Kde je vaše mince?" zeptal se Bob.

„Zmizela."

„Máte ostrý zrak."

„Díky za pochvalu, Bobe, ale mohu se zeptat, kam zmizela?"

„Přesnější by bylo zeptat se, kdy zmizela. Sledujte stopky. Měla by se objevit za sedmáct vteřin. Ted'!"

Mince ležela na kameni, jako by se nikdy neztratila. Nejbližší část zařízení byla vzdálena přes půl metru. Troy pohlédl na své hodinky: sedmáct celých a sedm desetin vteřiny. Natáhl ruku a zvedl minci. Vrypy a křížek byly na svém místě. Rok 1965.

„To je skutečně skvělé, Bobe," řekl a sevřel čtvrták v dlaní. „Budete nyní tak laskav a vysvětlíte mi, co se stalo?"

„S radostí. Vašich pětadvacet centů - o nákladech na elektřinu raději ani nebudeme uvažovat - jsme poslali dopředu v čase přesně o sedmáct vteřin. Ale nám, v naší přítomnosti, připadalo, že mince zmizela. Jenže nezmizela, prostě ležela na vrcholku balvanu přemístěna o sedmáct vteřin do budoucnosti a čekala na nás, až ji dohoníme. Což se stalo o sedmáct vteřin později - a z našeho pohledu se náhle zhmotnila na kameni. A teď řekněte, že tomu nevěříte."

Troy pomalu otevřel pěst a pohlédl na minci. „Věřím," řekl a překvapilo ho, že jeho hlas zní tak ochraptěle.

„Nerozumím, ale věřím."

„Blahopřeji," ozvala se Roxanna. „Návštěvníci, kterým tenhle experiment předvádíme, většinou nevěří, co viděli. Vyvrací to jejich představy o chodu světa, tak si to zkrátka nepřipustí. Proto si Bob hraje se značením mincí, ale přesto hledají trik, kterým jsme je napálili."

„Jeden generál vyzkoušel na balvanu kapesní nůž - to je tady ta rýha," ukázal Kleinman. „Tvrdil, že kámen je z lepenky a je dutý. Zlomil si čepel."

„Přesvědčili jste mne," řekl Troy, „přestože, když se nad tím zamyslím, mám tak trochu podivný pocit. Pracuje stroj oběma směry?"

„Jak to myslíte?"

„Posunul minci do budoucnosti. Dokáže posílat předměty také do minulosti?"

„Teoreticky ano," připustil Kleinman a během řeči vypínal spínače. „Ale zatím to zkrátka nevíme. Nejdříve jsme experimenty prováděli jen s nepatrnými částčkami hmoty a pozvolna jsme přidávali, až jsme se dostali k rozměrnějším a hmotnějším tělesům. Objekty zmizely, ale už se nikdy neobjevily. A tak jsme se vrátili ke stolům, abychom zevrubně probrali teorii, než se pustíme do dalších pokusů."

Troy se v duchu snažil zvážit všechny možnosti stroje času a současně se trápil otázkou, jak by mohl souviset s plukovníkem McCullochem. „Můžete vyslat cokoli, absolutně cokoli?"

„Prozatím se přemístilo vše, co bylo odesláno. Máte na mysli něco konkrétního?"

„Zlato."

„Proč ne? Ve vašem čtvrtáku je nějaké stříbro, možná také stopy zlata. Žádný problém v tom nevidím."

Žádný problém? Naopak, obrovský problém! Mezi McCullochem, zlatem a tímto strojem existuje logické spojení, uvědomil si Troy. Minulost nepřipadala v úvahu. Takže budoucnost...? Začala ho bolet hlava. Nenapadalo ho zhora nic.

„Díky za ukázkou, Bobe. Vážím si vaší pomoci," řekl.

„Není zač, opravdu. Můžu se zeptat, proč vás tohle všechno zajímá? Nebo je to tajné?"

„Vůbec to není tajné. Jsem od bezpečnostní služby a vedu vyšetřování některých zdejších zaměstnanců. Jednoduše jsem se potřeboval seznámit aspoň se základními technickými detaily vašeho projektu."

„Jste od bezpečnosti? To se mi hodí." Bob se sklonil nad terminálem a odpojíl konektor. „Zrovna si s někým od vás potřebuji promluvit. Celý den se snažím dostat ke Starému Bručounovi, totiž k našemu plukovníku McCullochovi, ale slyším jen samé výmluvy."

Troy pohlédl na Roxannu a v její tváři spatřil napjatý výraz.

„Proč plukovníka potřebuješ, Bobe?" zeptala se.

„Určuješ nám šibeniční termíny a musíme vyplňovat nesmyslné formuláře, Roxy, a stěžuju si? Nestěžuju." Kleinman se narovnal a zamával na ni koncovkou kabelu. „Ale Harper, můj asistent, který má na starosti papírování, dnes vůbec nepřišel. A doma není, -aspoň nebere telefon. Doposud se nikdy neopozdil. Ani Starý Bručoun není na svém místě, když ho potřebuju. Mohli byste laskavě zjistit, co se tu děje, a dát mi vědět?"

12

„Kvůli tomu jsem tady," řekl Troy a snažil se ovládnout vzrušení, které se ho zmocnilo. „Zjistím, co se přihodilo. Na vašem místě bych si s tím vůbec nelámal hlavu."

„Já a lámat si hlavu? Nejspíš z toho budu mít žaludeční vřed, jenom doufám, že docela malý. Ted' abych tu zůstal aspoň do půlnoci, než kromě své práce vyřídím i Harperovu - nezapomeňte se o tom mém vředu zmínit, až s ním budete mluvit."

„Ukážete nám ho příště," řekl Troy.

Kleinman se rozloučil smeknutím neviditelného klobouku a vrátil se ke svým přístrojům.

Když byli z doslechu, zeptal se Troy Roxanny: „Co je zač ten Harper?"

„Alan Harper," odpověděla Roxanna, „je náš odborník na elektroniku. Cítím, že máte starosti, Troyi. Proč?"

„Příliš mnoho náhodných zmizení, než aby byla čistě náhodná - ve stejný den, kdy zmizel McCulloch, zmizí i Harper."

„Myslíte, že spolu souvisí?"

„Doufám, že nesouvisí, ale zatím toho vím zatraceně málo, spíš se dohaduji. Tahle záležitost je velmi vážná. O to vážnější, že Harper měl přístup k tajným informacím. Kolik toho věděl o projektu Gnomon?"

„Všechno," řekla Roxanna s neskrývanou obavou v hlase. „Půjdem do mé kanceláře, dám vám jeho adresu."

Troy vytáhl číslo a nechal telefon vyzvánět, ale s každým dalším zazvoněním cítil, jak v něm napětí roste. Harper bydlel v Bethesdě, nepříliš daleko odtud. Měl bych se tam podívat, řekl si Troy, zatímco si přidržel sluchátko ramenem a hledal po kapsách Andersenovu navštívenku.

„Nebere to?" zeptala se Roxanna.

„Ne. Můžete mi půjčit služební vůz?"

„Máme jen otevřenou dodávku a tudora..."

„Pak tedy toho tudora, pokud je to možné."

Přerušil spojení a rychle vytáhl číslo z vizitky. „Chtěl bych mluvit s poručíkem Andersonem. Tady poručík Harmon. Není tam? Můžete ho najít vysílačkou? Vyřídte mu prosím, ať mi zavolá na toto číslo... Je to naléhavé. Může to souviset s vraždami na Connecticutské třídě."

Za minutu se Anderson ozval a bez zbytečných dotazů souhlasil, že se sejdou na Chevy Chase.

Troyovi dalo dost práce, aby při devadesátce udržel vozidlo na silnici. Odbočil na výjezd 33 a sledoval názvy ulic. Přímou za Country Clubem byla ulice Black Thom. Když odbočil za roh, zahlédl policejní vůz čekající o kus dál. Než stačil Troy zaparkovat, poručík Anderson vystoupil a přistoupil k němu.

„O co jde?" zeptal se Anderson.

„Jeden z důležitých zaměstnanců laboratoře, v níž McCulloch velel ostraze, se dnes neukázal v práci. Nezvedá telefon. Může to s plukovníkem nějak souviset?"

„Ale taky nemusí. Co ještě víte?"

„Že je to přísně tajná a důkladně sledovaná práce."

„V pořádku, věřím vám. Ale nemůžeme vyrazit dveře jen na základě podezření." Pohlédl na starý činžovní dům. „Je ten člověk ženatý?"

Troy zavrtěl hlavou. „Svobodný. Žije sám."

„Takže pokud neotevře na zazvonění, můžeme se domnívat, že je nemocný, nebo si nešťastnou náhodou ublížil, což jsou postačující důvody k tomu, aby nás tam správce pustil."

Správce byl neoholený a nevrlý. Očividně ho probudili.

„Pročpak ho chcete vidět?"

„Nechceme ho vidět," vysvětloval mu Anderson trpělivě. „Jen prověřujeme oznámení o pohřešované osobě. Po vás chceme, abyste odemkl dveře a zůstal s námi, až půjdeme dovnitř."

Správci se do toho moc nechtělo, ale Andersenův zlatý odznak ho nakonec přesvědčil. Cestou si něco bručel pod fousy. Ve výtahu zjistili, že se neholí, ani nemyje. S úlevou přivítali, když vystoupili ve čtvrtém patře. Správce klel, protože nemohl najít správný klíč. Když se mu konečně podařilo byt otevřít, Anderson vešel jako první. Závěsy byly zatažené a všechna světla rozsvícená.

„Pane Harpere," zavolal nahlas. „Jste doma?"

Nikdo neodpověděl.

„Troyi, zůstaňte s panem správcem a oba dávejte dobrý pozor, že na nic nesahám, já se porozhlédnu kolem."

Mlčky ho pozorovali, jak prochází obývacím pokojem, aniž by se něčeho dotýkal, a nohou otvírá dveře do ložnice. Musela být prázdná, protože se vydal ke kuchyni. Nahlédl dovnitř, potom se otočil, zamířil k nim a za chůze něco doloval z kapsy. Vytáhl jednu ze svých navštívenek a podal ji správci.

„Nechci použít tady ten telefon. Zatelefonujte na tohle číslo," požádal ho, „a dejte si zavolat seržanta Lindberga. Přečtete mu z vizitky mé jméno a řekněte mu, kde jsme. Vyřídte mu, ať pošle mordpartu."

„Koukněte, mám dost své práce..." Potom mu to došlo. Vyvalil oči a couvl, pak se otočil a vyrazil pryč.

„Mrtev?" zeptal se Troy.

„Dokonale. Běžte se podívat."

Alan Harper ležel na zádech na podlaze v kuchyni. Na linoleu byly střepy rozbité sklenice, mléko se rozlilo a zaschlo mu pod hlavou. Oči měl vytřeštěné, ústa otevřená v němém výkřiku bolesti.

„Co se mu stalo... Co ho zabilo?" zeptal se Troy.

Anderson pokrčil rameny. „Žádné stopy po zranění, žádná zbraň. Brzy se to dozvíme. Taký vám to smrdí?"

„Pořádně. Tenhle chlapík měl něco společného s McCullochem. Ted' pojedou zpátky do laboratoře. Číslo máte, chtějte ostrahu. Dáte mi vědět, jakmile zjistíte, co se s ním stalo?"

„Nedělejte si starosti. Ale nejdřív se vás musím zeptat, co o téhle oběti víte.“
„Řeknu vám všechno, co není tajné, ale potřebuji tam nejprve zajet a probrat jeho záznamy.“
Troy se vrátil do laboratoře, minul velkou budovu a zamířil rovnou ke kancelářím bezpečnostní ostrahy. Chtěl nejdříve znát nějaká fakta, než bude klást otázky. V přístavku vládlo ovzduší dobře skrývané paniky. Vstoupil do dveří písárny a dívky od něho rychle odvrátily oči.
„Kdo to tady vede?“ zeptal se.
Neodpověděly, ani nepohlédly jeho směrem.
Obrátil se k nápadné blondýnce s hlavou plnou kudrlinek: „Slečno, ano, vy. Jak se jmenujete?“
„Daisy,“ odpověděla téměř šeptem.
„Dobrá, Daisy, zkontrolujte prosím mé doklady o stupni prověření...“
„O takových věcech nemám ani potuchy. Já tady jenom píšu na stroji.“
„To já vím, ksakru, ale nevím, kdo to tady vede?“
„Plukovník McCulloch.“
„Když tady není, kdo ho zastupuje?“
„Nikdo, pane. Plukovník je tu vždycky.“
„Ale teď ne. Co s tím budeme dělat? Pokud nemá zástupce, určitě musí podávat hlášení svému nadřízenému. Kdo to může být?“
„Ministerstvo obrany,“ řekla pohotově.
„Ale kdo... K čertu s tím.“ Troy se snažil neskřípat zuby. „Zavolejte do Pentagonu a žádejte spojení s generálem Stringhamem. Pokud by nebyl k dispozici, zkuste plukovníka Burkhardta. Chci mluvit s jedním z nich.“
Trvalo dobrých patnáct minut, než generála našli, ale účel to splnilo. Daisy pomalu položila sluchátko a s vykulenými očima se otočila k Troyovi.
„Teď tady velíte vy, pane. Tak mi to řekli. Vy tady velíte, poručíku Harmone.“
„Dobrá. Teď mi najděte osobní materiály zaměstnance laboratoře Alana Harpera.“
„Ano, pane poručíku. Za minutku se to vytiskne. Všechno máme v počítači.“
Troy zatím metodicky prohlížel McCullochův psací stůl a šepot ve vedlejší místnosti vnímal jen okrajově. Vzhlédl, když Daisy váhavě vešla do kanceláře s jediným listem po okrajích perforovaného papíru.
„Nevím, co se mohlo stát, poručíku Harmone, ale něco se pokazilo. Nemůžeme materiály pana Harpera najít. Možná se porouchal počítač, protože pokaždé dostaneme jenom tohle.“
Chvěla se, když mu ten papír podávala. Vzal si ho a přelétl jediným pohledem.
„Děkuji, Daisy. Můžete mi ještě říct, kdo všechno má přístup k souborům na počítači?“
„My. Tedy... všechny dívky z kanceláře.“
„Chápu. Takže vy můžete jak vkládat, tak prohlížet informace v osobních záznamech?“
„To ne. Nemáme povolení vkládat nebo přepisovat. To má jen plukovník McCulloch. My můžeme na počítači jen ověřovat nějaké věci, tisknout a tak.“
„Děkuji, Daisy. To je zatím všechno.“
Slyšel, jak v sousední kanceláři zvoní telefon, o chvíli později zabzučel přístroj na stole před ním. Zvedl sluchátko, ale nespustil oči z listu papíru.
„Poručík Harmon.“
„Tady poručík Anderson. Zjistili jsme příčinu Harperovy smrti. Byl otráven. Strychninem. Velmi bolestivě, velmi rychle. Jed byl jak ve sklenici, tak v krabici mléka na stole.“
„Sebevražda?“
„Pravděpodobně ne. V lednici byla ještě jedna nenačatá krabice. I v ní je značná dávka strychninu. Po důkladném zkoumání jsme objevili miniaturní vpich. Jed byl dovnitř vpraven nejspíš injekční stříkačkou. Kdyby šlo o sebevraždu, nikdo by si s tím takhle nehrál -“
„Ale vrah ano. Mám pro vás jednoho podezřelého. Plukovníka Wesleyho McCullocha.“
„Máte pro takové podezření nějaké důkazy?“
„Mám,“ řekl Troy a tak vztekle sevřel výpis z počítače, až se papír protrhl. „Něco vám prozradím, ale zatím je to jenom mezi námi. McCulloch měl jako jediný přístup k souborům na zdejších počítačích. Vymazal Harperovy záznamy a místo nich zanechal stručný vzkaz pro toho, kdo by se o ně mohl zajímat.“
„Můžu hádat, nebo mi povíte, čeho se ten vzkaz týká?“
„Je to velice krátké. A nejspíš byste uhodl. Poslouchejte: Negative, už jsem ti řekl, že mě nenajdeš.“

13

„Od McCullochova zmizení uběhl přesně týden,“ začal admirál Colonne. „Dospěl jste už konečně k nějakým závěrům?“

Schůzka se tentokrát opět konala v zasedací místnosti, nikoli v admirálově pracovně, ale aspoň se tam mohl pohodlně usadit v křesle, odpočívat a kouřit dýmku. Jeho mozek však nepřestával bystře pracovat. Admirálův pohled byl tak pronikavý, až přinutil Troye poposednout.

„Asi ne k takovým, které byste rád slyšel,“ odpověděl Troy, vytáhl z objemné složky několik archů poznámek a rozložil je před sebe. „Stále se vynořují další a další otázky.“

„A sice?“

„První a nejdůležitější - jaký měl McCulloch motiv k vraždě Alana Harpera, elektrotechnika z laboratoře číslo devět?"

„Jste o tom přesvědčen, že ho zavraždil on?"

„Police je natolik přesvědčena, že na McCullocha vydala zatykač. Vůbec se nesnažil zamést za sebou stopy. V lékárně, necelé tři bloky od plukovníkova domu, byl nalezen padělaný recept na poměrně velké množství strychninu - a stejnou látku objevili v krabicích s mlékem. Policejní grafolog podal důkaz, že předpis si McCulloch vystavil sám. Posádkový lékař si vzpomněl, že ho před několika měsíci McCulloch navštívil v jeho ordinaci v rámci jakéhosi bezpečnostního vyšetřování."

„Mohl tehdy odcizit prázdné formuláře?"

„Správně, přestože však máme důkazy, že tuto vraždu spáchal McCulloch, nemáme motiv. Ale dál se zajímám o výzkum prováděný v laboratoři Weeks Electronics 2. Domnívám se, že mezi zlatem, McCullochovým zmizením a vraždou zaměstnance laboratoře existuje nějaká spojitost. Už jste byl informován, o co se tam jedná?"

„Ne, ale vznesl jsem požadavek na příslušných místech a byl jsem prověřen, abych mohl přijímat tajné informace o projektu Gnomen, přinejmenším ty nezbytně nutné. Takže mi klidně můžete říct, co tam dělají a jak to souvisí s naším případem."

„To mi usnadní další rozhovor. Mohu prosím to povolení vidět?"

Admirál vyndal dýmku z úst a opřel se do křesla s dobře zahraným překvapením ve tváři. „Jsem vaším nadřízeným, chlapče, můžete mi věřit."

Troy se zamračil. „To nemohu, admirále," řekl. „Mohu se spojit s generálem Stringhamem...?"

„Není třeba, Troyi," pravil admirál, vytáhl obálku a podal ji přes stůl. „To povolení vám pochopitelně ukáží."

Troy měl pocit, že právě úspěšně složil zkoušku, na niž ho nikdo předem neupozornil. Prozkoumal dokument, zkontroloval podpis a vrátil list admirálovi.

„Je tato místnost bezpečně zajištěna, admirále?" zeptal se.

„Je dvakrát denně kontrolována. Můžeme ji považovat za přiměřeně bezpečnou."

„Tedy... V laboratoři sestrojili fungující stroj času."

„Žerty stranou," zabručel admirál.

„Nikdy v životě jsem nebyl vážnější. Stále ho zdokonalují, ale viděl jsem ho v chodu. K čemu však mohl stroj času využít McCulloch? Alan Harper o tom stroji všechno věděl, proto by do případu mohl být zapleten - a zavražděn, protože znal nebo odhalil plukovníkovy plány. Je pravděpodobné, že věděl, k čemu McCulloch hodlá zlato použít."

„Pokud stroj času skutečně funguje - a já tu myšlenku pro tuto chvíli přijmu, aniž bych se zamýšlel nad strašnými možnostmi, které z toho plynou," uvažoval admirál, „okamžitě mě napadá jedna možnost. Můžete poslat zlato zpátky do minulosti sám sobě. Člověk by si tak mohl přijít na pěkné peníze. Pokud je investujete s desetiprocentním ziskem a následně investujete i tento zisk, během necelých třinácti let své jmění ztrojnásobíte. Když pošlete zlato třicet let nazpátek - ha!" Admirál začal počítat na kapesní kalkulačce. „Už to mám, Troyi. Za třicet let vám deset tisíc vynese - můj bože! - víc než sto sedmdesát čtyři tisíce dolarů. A plukovník měl zlata mnohonásobně víc. To už je dostatečný motiv."

„Byl by. Ale stroj času zatím nefunguje směrem do minulosti. Posílá objekty jen do budoucnosti."

„Potom na to zapomeňte." Admirál rázně vypnul kalkulačku a uložil ji do kapsy. „Co jste ještě vypátral?"

„Několik dalších věcí. Desátník Mendez nemá s naším případem nic společného. Dal mi pořádně zabrat, když jsem ho vyslýchal, protože McCulloch mu řekl, cituji, že ten negerskej polda mu chce dělat potíže. Důsledné vyšetřování McCullocha, které jsem nařídil, však přineslo přímo záplavu nových informací." Troy poklepal na tlustou složku.

„Tohle je jen výťah ze všech těch materiálů. Dovolte, abych vás seznámil s tůn nejpodstatnějším, pane. McCulloch lhal od chvíle, kdy vstoupil do armády - a to považuji za velice závažnou věc. Na důstojnické škole zrovna nezářil. Jeho známky na střední škole, ani výsledky testů nebyly valné. A tak se nahoru probíjel pomalu. Každému, kdo byl ochoten naslouchat, vyprávěl o své minulosti. Že pochází z bohaté rodiny, která se ocitla na mizině po válce mezi Severem a Jihem - tak nazýval občanskou válku. Jméno McCulloch je prý na Jihu dost známé, jeho rodina měla být pokrevně spřízněna se všemi významnými rody. Uváděl, že mezi jeho nejznámější předky patří generál Konfederace Ben McCulloch. Prostě skvělý rodokmen."

„To sice ano, ale co je na tom špatného?"

„Všechno je to lež. Všichni plukovníkovi příbuzní podle všeho patřili k bílé chudíně. Od chvíle, kdy odešel z domova, se s nimi vůbec nestýkal. Byli to většinou povaleči a podvodníci žijící takřečeno na státní útraty a tak hluboko do minulosti, kam až to dokážeme zjistit."

„Ani na tom nevidím nic špatného. Chudý chlapec z maloměsta se vyšplhal nahoru. Je to klasický příběh o úspěšném Američanovi."

„Ne tak docela. McCulloch se velice snažil, aby svou minulost před všemi zatajil, a za své příbuzné se styděl. Pouze jednou, alespoň podle našich informací, ho vůbec někdo z rodiny navštívil. Když působil ve Fort Dix, přijel za ním bratranec, kterého McCulloch tak krutě zbil, že ten člověk potom ležel tři týdny v nemocnici. Jenže nakonec McCullochův bratranec žalobu stáhl a odjel - a velká částka peněz pochopitelně změnila majitele, aby držel jazyk za zuby."

„Ten náš plukovník se mi líbí čím dál míň. Co jste ještě vydoloval, Troyi?"

„Během letošního roku se najednou začal věnovat novým zálibám, které nezapadají do jeho dosavadního způsobu života. Jistě si vzpomínáte, že nikdy nečetl ani nekupoval knihy, nechodil do kina a nedíval se na televizi. To vše se poměrně rychle změnilo. Začal obcházet knihkupectví, chodil do knihoven a muzeí. Hrozně mě zajímá proč. FBI vložila dostupné informace do počítače a doufá, že odhalí, co plukovníkovy nové zájmy spojuje. A přibližně za hodinu mám jednu schůzku, která by mohla spoustu věcí vyjasnit."

Troy se odmlčel a přehraboval se v papírech. „Policie sleduje veškerou McCullochovu poštu," pokračoval. „Tento dopis byl doručen dnes dopoledne. Chce s ním okamžitě a naléhavě mluvit správce Smithsoniana institutu. Pravděpodobně neví, že McCulloch zmizel. Smluvil jsem si schůzku jeho jménem."

„Nic z toho všeho zatím nedává smysl," řekl admirál a nahlédl do hlavičky své dýmky, jako by tam hledal odpověď.

„Ne - prozatím. Ale brzy bude. Je jen otázkou času, než se všechny věci spojí do jednoho celku a objeví se výsledný obraz."

Za hodinu už Troy seděl v zatuchlé kanceláři Smithsoniana institutu a přál si, aby vysvětlení bylo tak jednoduché, jak se snažil namluvit admirálovi. Určitě bude, musí být. Řešení může být neuvěřitelné - ale musí být jasné.

„Pan Dryer vás očekává," oznámila mu sekretářka.

Troy vstal a vešel. Nebyl v uniformě, pod pláštěm měl tmavý oblek.

„Vy přece nejste plukovník McCulloch," podivil se Dryer.

Správce byl vysoký a hubený jako tyčka, obnošené sako na něm splihle viselo. Hluboké vrásky na krku a svatozář jemných bílých vlasů svědčily o pokročilém věku, ale pohled jeho tmavých očí byl pronikavý a mladistvý.

„Ne, nejsem. Jmenuji se Harmon. Pracuji..."

„Vůbec mě nezajímá, kde pracujete, pane Harmon. Záležitost, o níž chci s plukovníkem hovořit, je soukromá. Vyřídíte mi laskavě, že musí přijít osobně. Bude už vědět proč."

„Ty důvody bych chtěl také znát, pane Dryere. Zde je můj průkaz. Plukovník je v současné době vyšetřován. Doufám, že nám pomůžete. Pokud snad pochybujete o mé věrohodnosti, mohu vám poskytnout telefonní číslo do Pentagonu..."

„Nepochybuji, vůbec nepochybuji, mladý muži. Při své práci se setkávám s vojenskými doklady a poznám ty pravé, když je vidím. Můžete mi prozradit, čeho se to vyšetřování týká?"

„Lituji, ale to je tajné. Ujistěte vás však, že plukovník McCulloch se s vámi nebude moci setkat. A všechna jeho korespondence končí na policii, která mi předala vás dopis."

Správce Dryer si uhladil neposlušné vlasy. „Zní to mnohem závažněji než věc, o níž jsem chtěl s plukovníkem hovořit já. Chtěl jsem mu pouze připomenout, že originály dokumentů, které si vypůjčil z archivu knihovny, by neměly být vynášeny z této budovy. Vzhledem k zaměření naší sbírky pochopitelně poskytujeme vysokým důstojníkům určité výjimky."

„Mohu se zeptat, jaké sbírky máte na mysli?"

„Vojenský technický archiv. Podporuje nás jak soukromý průmysl, tak armáda. K našim sbírkám nemá přístup veřejnost, pouze kvalifikovaní badatelé a samozřejmě také armádní důstojníci."

„Smím vědět, co vaše archivy obsahují?"

„Dokumenty, vzorky a výkresy, které mají vztah k historii americké vojenské techniky - od zrození našeho národa až do současnosti. Jsme kupříkladu velmi pyšní na naše křesadlovky, některé vzácné exempláře ručních palných zbraní, stejně jako na pracovní náčrtky projektu prvních tanků..."

„Můžete mi říci, o co se plukovník McCulloch zajímal konkrétně?"

„Studoval historii ručních palných zbraní. Sloužil u pěchoty, takže je to celkem pochopitelné. Má v tomto oboru skutečně rozsáhlé znalosti, což jako znalec mohu potvrdit."

„Ano, pane Dryere, zajisté." Troy měl neodbytný pocit, že pokud starce nepřeruší, bude na téhle židli poslouchat jeho přednášku ještě i po smrti. „Ale co konkrétního si plukovník vypůjčil a nevrátil?"

„Výkresy samopalu Sten. Devítimilimetrové strojní pušky Sten, model dvě, abych byl přesný."

„Nikdy jsem o ní neslyšel."

„Nevyrábí se už přes čtyřicet let, ale v armádních kruzích je dobře zapsána, proto mají ty výkresy historickou hodnotu. Chci je okamžitě zpět. Pokud budou vráceny, bude vše v pořádku. Plukovník by si měl uvědomit, že odcizení historických dokumentů není žádná legrace."

„Ne, to jistě ne," souhlasil Troy. Stejně jako vraždy, pomyslel si. Ale proč takový zájem o starodávnou zbraň? „Nevíte, proč se plukovník zajímal právě o tuto pušku?"

„Myslím, že neměl žádný speciální důvod. Zajímal se prostě o všechny zbraně tohoto druhu a věnoval se jejich porovnávání. Mnohokrát mě upozorňoval na určité detaily, kterých si člověk povšimne, teprve když je drží v rukou. Z hloubi duše věřím, že tato nepříjemnost bude -"

„Promiňte, že vás přerušuji, ale myslel jste to tak, že ty zbraně držel v rukou plukovník? Máte tady snad jejich modely?"

„Žádné modely, pane, skutečné exempláře. Armáda a soukromí sběratelé nám věnovali celou řadu starých zbraní."

Troye napadlo, že by ho pohled na objekt McCullochova zájmu mohl přivést na nové myšlenky. A Dryer bude určitě šťastný, bude-li mu moci nějakou zbraň ukázat.

„Naše sbírky nejsou vystavovány na veřejnosti," vysvětloval správce, zatímco odemykal dveře a vedl Troye do potměných hlubin budovy. Páchlo to tam prachem a olejem. „Pokud máme prostředky, připravujeme exponáty pro muzea a tematické výstavy, v tom případě jim však dodáváme repliky. Jen tak můžeme pro budoucnost uchovat ty nejlepší exempláře. Tudy prosím."

Řady kovových regálů mizely ve tmě. Dryer zkoumal štítky na policích a konečně se před jednou zastavil.

„Tady to máme. Musím ji rozbalit." Uchopil promaštěný plátěný balík a opatrně ho rozvinul. Puška byla namazaná tlustou vrstvou konzervační vazelíny. Stařec ji zkoumavě obracel v rukou. „Ne, ta to není," řekl a pečlivě pušku zase zabalil. „To byla zajímavá varianta, odhlučňovaná verze..., svým způsobem pomoc z nouze za Korejské války. Ta, kterou hledáme, je tady..."

Dryer náhle ztichl. Zvedl a opět odložil několik podlouhlých balíků. Dlouho mžoural do tmy regálu, než odstoupil.

„Co se stalo?“ zajímal se Troy.
„Nedokáží to pochopit. Sám jsem ji sem vracel. Vím to určitě. Jenže tady není. Nechápu, jak se to mohlo stát...?“
Zcela určitě to byla McCullochova práce, pomyslel si Troy. Celá záhada se místo zjednodušení ještě více zkomplikovala. Co mohl nový vývoj situace znamenat? Ale nic ho nenapadlo.

14

Když jedete podzimním parkem cestou od pomníku George Washingtona, je pohled na zlatě a rudě zbarvené listy neobyčejně příjemný. Pod vámi plyne řeka a kolem se zvedají zalesněné srázy - a pokud se zrovna nedostanete do pověstné dopravní špičky, poskytnete vám tahle krajina chvilku uklidnění.

Bylo pozdní odpoledne, provoz na silnicích prořídil a Troy se nemusel na řízení příliš soustředit. Smithsonianův institut opustil naplněn chmurnými myšlenkami, aniž by přemýšlel, kam jede. Najednou zjistil, že automaticky zamířil k Pentagonu. Jenže tam odpověď nenajdu, uvědomil si. Na příštím nájezdu obrátil vůz opačným směrem a vyrazil na sever.

Cítil, že už dostal všechny díly skládačky, ale stále mu nedávaly smysl. Co spojuje zlato, vraždy, ukradené výkresy a zastaralý samopal? Muselo to mít něco společného, tím si byl jist, ale co? A ke všemu ještě stroj času. Ten by měl být jádrem celého problému. McCullochovo podivné chování začalo až poté, co byl přidělen k projektu Gnomen. Něco ho na tom projektu zaujalo a přinutilo přemýšlet, číst, navštěvovat muzea - a nakupovat zlato. Troy pochopil, že odpověď může nalézt jedině v laboratoři. Měl by se soustředit na všechno, co McCulloch dělal, počínaje okamžikem, kdy tam nastoupil do práce. Ano, tím by měl začít.

Troy sešlápl plyn a na hranici povolené rychlosti zamířil na Capital Beltway. Když dorazil do laboratoře, zašel nejprve do kanceláře v budově ostrahy, ale žádný vzkaz tam na něj nečekal. Uvažoval, zda si má promluvit s ředitelkou Delcourtovou, ale rozmyslel si to. Roxanna mu v rámci svých možností už pomohla. Hlavní McCullochův zájem musel být přímo v laboratoři devět.

Bob Kleinman seděl za stolem nad šálkem vychladlé kávy a zíral do prázdna. Uslyšel Troye přicházet a otočil se.

„Mrtvý? Zavražděný? Je to pravda? Nedokážu se s tím vyrovnat, na mou duši tomu odmítám uvěřit. Pracovali jsme tady spolu ještě v pátek večer. A dnes... Chudák Harper. Nedalo se mu pomoci?“

„Je mi líto, Bobe, ale nedalo. Když jsme našli jeho tělo, bylo už příliš pozdě. Byl už dlouho mrtev.“

„Možná by se ještě dalo něco udělat, kdybych zavolał policii dřív, místo toho, abych se tady zbůhdarma poflakoval -“

„Prosím vás, Bobe, netrapte se tím. Zemřel během víkendu, takže skutečně nemáte nejmenší důvod si cokoli vyčítat. Ale vím o způsobu, jak nám můžete pomoci.“

„Co tím myslíte?“ Kleinman si usrl studené kávy a zamračeně ji odstrčil.

„Myslím, že mi můžete pomoci najít muže, který ho zavraždil. Policie je přesvědčena, že ví, kdo je Harperovým vrahem.“

„Skutečně? V novinách o tom nic nepsali.“

„Protože určitá fakta zatím nejsou zpřístupněna veřejnosti. Harperova smrt je pouze součástí mnohem důležitějšího a přísně tajného případu - mám na mysli zmizení plukovníka McCullocha.“

„Tohle zmizení, račte prominout, se raději ani nepokoušejte vyřešit. Starý Bručoun nikomu chybět nebude.“

„Ani kdyby to byl on, kdo zabil Harpera?“

„McCulloch ho... zabil?“ Kleinman se prudce otočil a předklonil se. „Je to pravda? McCulloch je ten grázl, který zavraždil Alana Harpera?“

„Máme v tom téměř úplnou jistotu - právě tak jako v tom, že vražda, plukovníkovo zmizení a ještě spousta dalších věcí souvisí s projektem Gnomen.“

„Jak?“

„To nevím.“

Kleinman zmateně zavrtěl hlavou. „Ani já to nevím, vůbec to nechápu. Jak vám můžu při vyšetřování pomoci?“

„Můžete mě podrobně seznámit s vaším projektem. Něco v této laboratoři upoutalo McCullochovu pozornost. Proto musím znát všechno, na co mohl přijít sám, nebo co mu prozradil Harper. Jak se vám jejich vztah jevil - byli přáteli?“

„Pokud vím, ne. Vlastně, když o tom teď přemýšlím, uvědomuji si, že kdykoli se spolu bavili, měl jsem pocit, že se Alan toho železného plukovníka bojí, že ho přímo nenávidí. Párkrát jsem si Harpera všiml, když mu McCulloch zrovna nevěnoval pozornost, že se na něho Alan dívá s tak zarputilým výrazem ve tváři, jako by ho chtěl uškrtit. Ale nikdy o tom nemluvil.“

„Něco mezi nimi muselo být, jinak by ho plukovník nezavraždil, ale co? Přistihl snad Harper McCullocha v laboratoři...“

„To je vyloučeno. Plukovník byl hlupák. Pochybuju, že dovedl třeba jenom vyměnit pojistky. Mohu vám zaručit, že o našem výjimečně složitém a ojedinělém elektronickém zařízení nevěděl ani zbla nebo ještě méně.“

„To je důležitá informace. Takže teď víme, že by aparaturu nedokázal ovládat sám. Pokud nějakým způsobem použil stroj času, musel mu někdo pomáhat. Nejspíš Harper. Ale říkal jste, že ten ho nenáviděl. Plukovník tedy musel Harpera přinutit, aby mu pomohl - což by vysvětlovalo jeho nenávisť. Není divu, že ho neměl v lásce, jestliže ho McCulloch vydíral.“

„To zní docela věrohodně. A co dál?“

„Mohli mít plukovník a váš asistent přístup k zařízení, když jste tu nebyl?“

„Proč ne? Harper většinou pracoval dál i po mém odchodu. McCulloch sem klidně mohl přijít. Alan sepisoval hlášení

a prováděl většinu nutné údržby po večerech, abych mohl během dne rozjíždět experimenty, proto sem také nechodil před polednem. Nám oběma taková dělba práce vyhovovala."

Troy si mnul bradu a rozhlížel se po místnosti zaplněné podivnými stroji. Měl silný pocit, že odpověď leží před ním na dosah ruky a čeká, až ji uchopí.

„Mohli tedy v noci i bez vás spustit stroj a provádět nějaké experimenty?"

„Především bych to nepovolil."

„A jak byste se to dozvěděl?"

„Dobrá otázka." Kleinman vstal a rázoval sem a tam mezi svou židli a balvanem vyčnívajícím z podlahy. Zřejmě se mu v chůzi lépe přemýšlelo. „Pokud se tady scházeli v noci, měly by o tom existovat záznamy, ale nevím to jistě. Myslím, že stráž pouze eviduje příchody a odchody osob, což znamená, že se sice dozvíme, zda tady byli, ale neřekne nám to nic o tom, co tady dělali. Ne, to není k ničemu. Nemám nejmenší tušení, zda stroj času použili. Pokud po jejich pokusech zbyly nějaké stopy, žádných jsem si nevšiml. Ne, to už nikdy nezjistíme."

„Ale my to musíme zjistit. Přemýšlejte, Bobe. Není tu nějaké automatické zařízení, které zcela nezávisle zaznamenává činnost všech strojů?"

„Prosím vás, Troyi, nesazte se tuhle spleť složitých aparátů za miliony dolarů přirovnávat k nějaké kancelářské kopírce, která počítá množství vyhotovených kopií. To nejde srovnávat. Tohle všechno je nové, experimentální -"

„Ale přesto se musí pořizovat nějaké záznamy! Všude přece dochází k opotřebování určitých součástí, třeba svářecích drátů nebo uhlíků v obloukových lampách..."

Kleinman o krok ustoupil a přitiskl si dlaně k hrudi v nelíbeném zděšení. „Dobrotivý Bože!" vydechl. „Vy žijete ještě v temných dobách techniky! Neslyšel jste nic o moderní fyzice? Díky ní bohatnou dokonce i v Koreji. Nečetl jste nikdy o plošných spojích nebo integrovaných obvodech? Už dávno nepoužíváme elektronky nebo žhavicí vlákna, o vašich svářecích drátech nebo uhlících ani nemluvě. Dnes je všechno kompaktní, ačkoli vám to může připadat jako jedna velká změř, a jediné, co se pohybuje, jsou elektrony, které nejsou vidět. Kromě papíru do tiskáren plýváme jenom elektrinou."

„Elektrinou... Kde máte elektroměr a záznamy o spotřebě?"

Kleinman zavrtěl hlavou. „Pravděpodobně dostáváme asi tak jednou za měsíc účet, který je proplácen někým v kanceláři na ředitelství. Vím, že elektriny spotřebujeme proklatě moc, nejenom v mém oddělení, dokonce tolik, že jsme ještě před rokem vyhazovali jističe až v elektrárně a že sem proto museli zavést novou přípojku..."

Bob Kleinman se náhle zarazil a zahleděl se do prázdna. Potom překvapeně zamrkal a pomalu se otočil k Troyovi. „Víte, co jste?" řekl. „Jste génius! Jste Sherlock Holmes Mlžné Říti. Mé vědecké práci nerozumíte, ale klidně mě za ručičku dovedete až k odpovědi, kterou potřebujete. Kdybyste mě k tomu nedostrkal, nikdy bych si na to nevzpomněl."

„Nevzpomněl na co?"

„Na dobu, kdy na nás byli v elektrárně příšerně naštvaní - a my zas na ně, protože jsme ztráceli experimenty kvůli výpadkům proudu. Tenkrát jsme začali sledovat a zaznamenávat spotřebu, aby nám mohli zajistit dostatečné zásobování."

Troy cítil, že odpověď je blízko. „Jakým způsobem jste ji zaznamenávali?"

„Elektrárna se nám pokoušela vnutit grafický elektroměr, takovou příšernou rachotící a drnčící obludu, která každého, kdo šel okolo, pokaždé postříkala červeným inkoustem. Byla to skutečně technika doby kamenné! Takže jsme tu ošklivou věc vyhodili a jeden z inženýrů napsal program monitorující spotřebu energie, protože veškerá činnost v celé budově je tak jako tak řízena a organizována centrálním počítačem. Potom už byli všichni spokojeni. Měli jsme údaje, které jsme potřebovali, a život začal být zase krásný."

„Ale nebyl ten počítačový elektroměr odpojen, když už nebyl potřeba, že ne?"

Kleinman zavrtěl hlavou. „Špatně jste to pochopil. My jsme nepřidali žádnou hromadu šrotu, jenom program čili povely pro počítač, aby pro nás uchovával určitá data. Dokud ho někdo nepožádá, aby řekl, jak se věci mají, pracuje v podstatě neviditelně. Pokud si vzpomínám, přidali jsme i nějaké povely, aby byly zaznamenávány některé experimenty. V těch dávných dobách našich průkopnických začátků to bylo docela šikovné."

„Už to nepoužíváte?"

„Už k těm datům nepřistupujeme, Troyi. Jakmile je jednou program spuštěn, poběží tak dlouho, dokud ho nezastavíme. A to nikdo neudělal, protože si na to nevzpomněl." Mávl rukou k řadě ocelových skříní. „Všechno je uvnitř. Stačí si to jen vyžádat."

„To myslíte vážně?" Troy byl jako na trní. „Můžeme opravdu získat záznamy o vašich pokusech?"

„Jen to chce správně se zeptat."

„Tak se zeptejte!"

„Já jsem fyzik," řekl Kleinman a natáhl se po telefonu. „Žijeme v době odborníků, mladý muži. Na to potřebujeme Ninu Vassellovou, naši hlavní programátorku. Ta si s tím bude vědět rady... Ahoj Nino. Come 'sta? Bene? To rád slyším. Podívej, máme tady dole v devítce drobný problém, který můžeš vyřešit jediné ty. Kdy? Samozřejmě ihned! Bud' na mě milá. Jsi hodná holka. Díky." Zavěsil. „Hned je tady."

„Samozřejmě, že si na ten program pamatuji," řekla snědá a půvabná Nina. „Vždyť jsem ho sama psala."

„Ještě stále běží?"

„Bezpochyby. Protože by nejspíš shodil celý systém, kdyby se ho někdo z vás pokusil vymazat. A já ho nevyhazovala, protože musí pořád šlapat. Podíváme se na to."

Když se Nina Vassellová posadila na Kleinmanovu židli, komíhaly se jí nohy kus nad zemí jako malé holčičce. Pohrála si s knoflíky kontrastu a jasu na monitoru, aby získala co nejlepší obraz, a pak už se její prsty hbitě rozběhly po

klávesnici. Vyvolala přehled všech programů, z nichž vybrala ten, který potřebovali. O třicet vteřin později ukázala na radu čísel ubíhajících po obrazovce.

„Tady to máte. Připraveno k použití.“

„Skvělé!“ zajásal Kleinman a poplácal ji po zádech. „Jsi génius, zlato. A teď nám to vytiskni.“

„Cože? Jsou to záznamy nejmiň za dva roky! Neslyšels O energetické krizi a nedostatku surovin?“

„Nutně to potřebujeme. Tiskni.“

Zmáčkla dvě klávesy a hlavička rychlotiskárny začala běhat ze strany na stranu a bubnovat rychlým staccatem do nekonečného pásu skládaného papíru, který rychle zaplňoval drátěný košík.

„To je všechno, co potřebujete?“ zeptala se Nina.

„Díky, panenko. Nikdy ti to nezapomenu.“

Když konečně tiskárna zmlkla, Kleinman papír na konci poslední stránky odtrhl a odnesl sestavu tlustou jako kniha na stůl.

„Teď uvidíme, co uvidíme,“ řekl a začal se přebírat stránkami. „Tady je experiment, který jsem prováděl dnes ráno... Teď zalistujeme zpátky k vikendu, během kterého zmizel plukovník. .. Mamma mia!“

„Co se děje?“

„Podívejte se, Troyi, tady je minulá neděle, měl jsem volno, a přitom tolik elektřiny, člověče, tolik elektřiny! Nikdy jsem nespotřeboval víc než desetitisícinu šťávy, kterou spálili oni. Divím se, že nevyřadili celou síť. A co je tohle? Ne, tomu nevěřím! To už je moc!“

Kleinman ohromeně ukázal na skupinu čísel. „Tady, vidíte to, přesně tady.“ Listoval výpisem a nevěřičně vrtěl hlavou. „A tady zas. Polarita vstupu tau je převrácená. To je nesmysl, takhle to nikdy neděláme - podívejte se na všechny ostatní výsledky, byly trvale negativní, proto jsme od takového postupu upustili.“

Troy se snažil udržet svou netrpělivost na uzdě. „Co všechny ty údaje znamenají? Co je na nich divného?“

„Divného? Jsou zkrátka nemožné! Takhle to nemůže fungovat. Nefungovalo...“

Papíry vypadly Kleinmanovi z rukou a jako harmonika se rozložily po podlaze. Pohlédl vyřeštěně na Troye, ale když po chvíli opět promluvil, jeho hlas byl klidný a tvář vyrovnaná.

„Ať už přemístívali cokoli, nesměřovalo to vpřed. Bylo to posláno opačným směrem, zpět v čase - do minulosti.“

15

Troy přijal přemístování v čase jako danou skutečnost a bez zaváhání. Proč by neměl? Vyrůstal v době technických zázraků. Než se narodil, byla tu atomová puma. A pak to šlo jedno za druhým: vodíková bomba, jaderná energie, nadzvuková letadla, orbitální stanice a potom téměř neuvěřitelný přímý televizní přenos prvních lidí na Měsíci. Vypadalo to, že se v nejrušnějších laboratořích světa nepřestanou z rohu hojnosti sypat nová překvapení, a jako většina nezasevěných se ani nesnažil pochopit, jak fungují.

Prostě tady byla a fungovala.

Armáda používala počítačem řízené střely - potřebovali jste jenom vědět, které tlačítko stisknout.

A teď jste stiskli jiné tlačítko a něco se přemístilo v čase. Neviděl v tom žádný rozdíl.

Vyvstávala jediná otázka - k čemu byl stroj času použit? Co McCulloch a Harper poslali do minulosti? Pokud to bylo jenom zlato, jaké to bude mít následky? A pokud to zlato nebylo, tak co tedy?

Troy si uvědomil, že se mu odpověď na tuto otázku sama nabízí, že do sebe konečně všechno zapadá. Oslovil Kleinmana, ale fyzik ho nevnímal. Převracel pomuchlané listy výpisu a mumlal si něco pod fousy. Troy musel zvýšit hlas, aby upoutal jeho pozornost.

„Prosím?“ Kleinman zvedl oči a roztržitě pomrkal. „Co jste říkal?“

„Ptal jsem se, zda se dá podle těch čísel poznat, jak velký předmět byl strojem přemístěn?“

„Jak velký? Myslíte jeho hmotnost? Ano, to mohu zjistit, ale musím sestavit rovnici..., faktoriál poměru hodnoty tau a spotřebované energie...“

„Dokážete mi teď hned aspoň přibližně říct, kolik té hmoty mohlo být?“

„Přestože jsme doposud přesouvali jen malé objekty, teoreticky neexistuje žádný limitující faktor. Kdybychom měli dostatečně velké pole, mohli bychom přemístit i Washingtonův pomník. Teoreticky takovou možnost nic nevylučuje.“

Troy zaváhal, než pokračoval: „Bylo by tedy možné přenést v čase lidskou bytost?“

„Proč ne, hmota jako hmota -“ Kleinman se zarazil. „Chcete tím naznačit totéž, co zrovna teď napadlo i mě? Proto plukovník tak náhle zmizel...?“

„Je to možné. Vysvětlovalo by to spoustu věcí. Důvodem, proč spáchal ty brutální vraždy, bylo získat čas. A především mne zarazí ta jeho vyzývavost, s jakou po sobě zanechával stopy. Proč by ho měly trápit zločiny, které spáchal, jestliže věděl, že se z nich nebude muset zodpovídat?“

„Asi máte pravdu, neohlížel by se vlevo ani vpravo, pokud věděl, že může uprchnout do jiného času. Během výzkumu jsme však o pokusech s živými tvory víceméně neuvažovali. Mohlo by to být smrtelně nebezpečné. Nikdy jsme to nezkoušeli.“

„Tak to zkuste.“

„Teď z vás promluvil duše skutečného vědce. Už vím, co potřebujeme.“

Kleinman se přehraboval v zásuvkách stolu, dokud nenalezl interní telefonní seznam a v něm číslo, které potřeboval. Pohodlně se uvelebil na židli a s nohama na stole naslouchal vyzváněcímu tónu.

„To jsi ty, Hugo? Tady Bob Kleinman. Já vím, dlouho jsme se neviděli... Jasně, tenhle dům je velký a práce tolik, že

nevíme, kam dřív skočit. Chci se tě jen na něco zeptat, jestli máš volnou chvíli... Skvělé. Poslyš, co děláš s tím malým generátorem pole, který jsem ti před půl rokem poslal, abys mohl ověřit vliv tau efektu na buněčný život? Dospěls k něčemu... Od jednobuněčných na bílé myši? To je opravdu dobrá zpráva. Možná bych ti mohl pomoci. Chtěl bych jednu z tvých schovaneček vystavit působení pole na plný výkon... Myslel jsem si, že tě to bude zajímat, ale posli mi nějakou, na které ti tolik nezáleží. Nevím, jak to s ní zacvičí, až ji proženu časoprostorovým kontinuem... Jsi pašák, díky."

Zavěsil a otočil se k Troyovi. „Poslíček už vyrazil. Teď připravím pokus a brzy budeme znát odpověď alespoň na jednu z vašich otázek."

Byla to malíčká bílá myška. Měla jiskrná očka a růžový čumáček, předními tlapkami si způsobně čistila vousy. Když postavili klec na pokusnou plochu na laserovou značku, zvědavě se kolem sebe rozhlížela.

„Startujeme," řekl Kleinman, stiskl tlačítko a rozběhl pokus. Klíčka zmizela: „Dávám jí celých pět minut. Deset sekund před okamžikem, než ji dohoníme, zazní signál. Ale teď se ještě jednou podívám na tu sestavu. Stačí v ní trochu zalistovat, aby bylo jasné, že ti vykukové museli provádět pokusy, o jakých jsme nikdy ani neuvažovali. Museli si experimentálně ověřit, jestli zpětný přesun funguje, aniž by způsobili časový paradox."

„Opět vám nerozumím."

„Promiňte, ale ať se vám to zamlouvá nebo ne, začneme-li mluvit o zpětném toku času, velice rychle se zapleteme do problému, co se stane, jestliže v minulosti zabijí svého dědečka dřív, než se narodí má matka."

„Co se stane?"

„V tom to právě vězí. Když ho zavraždím, nemohu se narodit, ani se vrátit do minulosti a zabít ho, a tak vzniká -"

„Paradox."

„Správně. Nikdy jsme nenalezli způsob, jak připravit experiment, který by na tento problém nenarazil. Velmi krátké časové skoky můžeme pominout, protože výsledky takových pokusů by byly známy dřív, než bychom vůbec začali."

„Vysvětlete mi to trochu podrobněji, protože se v tom už zase nevyznám."

„To je snadné. Na pokusné ploše jsme nikdy nic nenašli - z toho jednoduše vyplývá, že v budoucnosti nepošleme do minulosti nic, co by se nám na balvanu objevilo. To znamená, že to nebudeme zkoušet, rozumíte? Protože kdybychom na kameni něco neočekávaného našli, bylo by hned jasné, že to jednou zkoušet budeme. Začíná se to zamotávat."

Troy se rozesmál. „Dovedete si vůbec představit, jak to připadá mně? Nikdy to nepochopím. Po střední škole jsem šel studovat historii a hned jsem narukoval, sotva mi dali titul magistra. Pak po mně pár let stříleli a já se naučil střelbu opěťovat - a tím mé vzdělávání skončilo. Po válce jsem zůstal v armádě, zapomněl na dějiny a místo toho jsem se zabýval moderními zbraněmi a uměním zůstat naživu, přestože se hromada chlapů snažila dokázat, že žádný umělec nejsem. Takže se nedivte, že o vaší práci nevím ani zbla, abych použil vašich slov."

„Zblo, to je hezký výraz. Znamená stéblo. Znáte něco bezcennějšího?"

„Zblo. Musím se přiznat, že by mě zajímalo, proč tady zakopáváme o ten balvan."

Kleinman pohlédl na šedý granitový kámen vyčnívající z podlahy. „To je prosté. Uvažujete-li o čase, musíte uvažovat také o pohybu lidí, Země, Slunce i celé Sluneční soustavy. Ale s tím se našťěstí potýkat nemusíme. Pole tau pracuje s veličinou, které říkáme světový čas. To znamená, že objekty se pohybují v čase, nikoli v prostoru. Předmět umístěný na tento kámen se pohybuje do budoucnosti, ale zůstává na něm ležet. Proto ho používáme. Postavíte-li sem laboratorní stůl, bude vždycky existovat možnost, že s ním někdo pohne a experiment skončí na podlaze. Tenhle kus žulové skály leží na stejném místě už pěkných pár milionů let a pravděpodobně tady přinejmenším tak dlouho ležet zůstane. Tyhle budovy se začaly stavět až na základě podrobného geologického průzkumu celé oblasti. Laboratoř stojí právě tady jednoduše proto, že tady ta skála byla..."

Přerušilo je cinknutí zvonku. Otočili se právě včas - na balvanu se objevila klec. Když Troy strčil prst mezi dráty, myš docela klidně jeho prst očichala.

„Další otázka je zodpovězena," řekl Kleinman a spokojeně usmál na myšku a potom i na Troye. „Cestování časem jí prospívá. Tahle malíčka nikdy nevypadala líp. Až se Hugo dozví, jak pokus dopadl..." Náhle jeho úsměv pohasl. „Teď už známe odpověď na vaši otázku, Troyi. Ano, plukovník mohl uprchnout časem. Ale nemám nejmenší potuchy kam."

„Nezbývá než to zjistit. Vedete si skvěle. Dá se z těchto čísel vyčíst, jak daleko odcestoval?"

„Zrovna teď mi ta čísla neříkají téměř nic." Bob Kleinman si zamyšleně čistil brýle. „Mohli bychom ušetřit čas, kdybychom věděli, jakou kalibraci měl Harper nastavenou. Zjednodušeně řečeno, mělo by stačit převrátit rovnici pro výpočet pohybu do budoucnosti. Jenže nemám jistotu, zda budou všechny její veličiny působit přesně naopak. McCulloch s Harperem si museli nějakým způsobem ověřit cílový čas, protože jinak by se cestu neodvážili riskovat. Takže zkusíme sledovat jejich kroky a použít jejich výsledky pro naši potřebu. Zkusím to najít. Někde tady stojí automat na kávu - ten zas zkuste najít vy."

Když kávu dopíjeli, Bob Kleinman konečně objevil ve výpisu z počítače položku, po níž pátral.

„Heuréka! Našel jsem to! Malých pokusů je tady spousta, ale hledal jsem nějaký velký. Tady ho máme. Provedli ho přibližně před rokem. Mrkněte se na spotřebu elektřiny, ale tenhle účet daňovým poplatníkům raději neukazujte. A teď zas trochu matematiky."

Kleinman si své výpočty pro jistotu dvakrát ověřil. Výsledky byly shodné. Nakonec vytrhl z bloku popsany list papíru a podal ho Troyovi. „10. prosince roku 1941."

Troy se zeptal: „To je cílové datum?"

„Správně. Poslali tam něco, co vážilo zhruba patnáct kilogramů. Alespoň si myslím, že je to správné datum. Hmotnost souhlasí, ale časové souřadnice jsou jen převrácenou rovnicí pro budoucnost a nemusí sedět přesně na den. Jakým nejjednodušším způsobem si to mohli ověřit? Třeba... v novinách. Museli poslat do minulosti něco tak neobvyklého, aby se o to zajímali novináři. Vztekající vlka, pětadvacet oškubaných a zmrazených dvouhlavých kuřat, zkrátka něco,

co zaručeně neušlo pozornosti žurnalistů."

„Vy tomu věříte?"

„Ne. Ale pro začátek je to celkem uspokojivá teorie. Co kdybychom si rozdělili práci? Já budu pokračovat v rozborech výpisu a sestavím přehled, kam něco posílali a kolik toho bylo. Vy zatím zajedete do Washington Postu a prohlédnete jejich archiv. Pokud tam nebude nic zajímavého zrovna 10. prosince, podívejte se na dřívější i pozdější výtisky. Musí tam něco být, jinak by McCulloch ve svých nekalých plánech nepokračoval."

„Oukej. Jak dlouho budete pracovat?"

„Dokud mi nezavoláte." Kleinman si přitiskl dlaň na srdce a vzhlédl k nebesům. „Poruším nepsané pravidlo, že v pět musím být pryč, abych mohl nejpозději v půl šesté popíjet své první martini. Ale pro vás mi není žádná oběť dost velká. Běžte a vraťte se buď se štítem, nebo na štítu. Chci buď dobré zprávy, nebo vůbec žádné. Vy to dokážete."

Proč ne, myslel si Troy, když mířil zpátky do města. Prostě se do toho zakousnu, dokud neobjevím nějakou stopu. Věřil, že ta informace existuje. McCulloch ji našel - a on ji najde také.

Archiv Washington Postu byl přehledný. Jednotlivé exempláře starších výtisků byly dostupné buď k nahlédnutí, nebo volně v prodeji, potom vždy po několika týdnech zaznamenávali noviny na mikrofilm. Troy napsal na žádanku prosinec 1941 a přivolal archiváře.

„Strpení, brácho, strpení," řekl mladý míšenec s obrovským afro účesem, který mu zvětšoval hlavu o dobrých dvacet centimetrů. Vzal Troyův lístek a zase zmizel mezi policemi. Ale okamžitě se vrátil. „Nejde to," oznámil. „Nemůžu sloužit."

„Proč ne?"

„Protože to tam není. Občas se to stává. Někdy se film uloží na špatný místo, nebo s ním nějaký dobrák odejde. Tak už to na světě chodí. Ten pozitiv může klidně chybět už pěkných pár měsíců, tyhle starý věci lidi moc nečtou. Je prostě fuč."

16

Takže i tady byl plukovník první.

Troy pohlédl na žádanku. Aspoň věděl, že jejich úvahy byly správné. McCulloch našel, co potřeboval, a zametl za sebou stopy.

„A co mikrofilmy asi tak měsíc před a po tomhle datu?" zeptal se Troy. „Můžete mi je ukázat?"

„Tohle je opravdu váš špatnej den, člověče," kroutil se archivář. „Smůla se vám prostě lepí na paty. Na každém svitku máme noviny za čtyři měsíce. Datum, který vás zajímá, je někde uprostřed té cívky."

„To přece nemůže být jediný exemplář, který máte!"

„Originál máme v trezoru jako zálohu. Lidi si poslední dobou vůbec neváží majetku. Jak je něco veřejně přístupný, hned to poškrábou, potrhají a ohmatají, až je to úplně zničený. Nový kopie dáme udělat, to jo, ale chvíli to trvá. Když teď vyplním objednávku, nepošlou ten film dřív než za tři dny."

„Já nemám tolik času. Bylo by možné podívat se na originál?"

Archivář pomalu zavrtěl hlavou. „Ani náhodou. Mám své předpisy, člověče. Nesmím z trezoru nic brát. Zkrátka se uklidněte a přijďte si, až bude hotová nová kopie."

V místnosti byli jen oni dva. Troy vyndal peněženku, našel dvacetidolarovou bankovku a položil ji na pult. Archivářovy oči ji na její pouti pozorně sledovaly.

„Nešlo by pro tentokrát udělat výjimku?" zeptal se Troy.

Mladík o krok ustoupil a rozhlédl se. „Člověče, vy se mě snažíte podplatit?"

„Ano."

„Tak to беру. Ty matróny, který to tady vedou, nemám zrovna v lásce." Bankovka zmizela, o pár minut později se na pultě objevil film. Archivář si přitiskl ukazovák ke rtům. „Zůstane to mezi náma. Zapněte si tuhle první prohlížečku a pak mi ten film vraťte, než zmizí."

„Díky. Nemělo by to trvat dlouho."

Ale trvalo. Desátého ledna nenašel Troy nic, co by mohlo mít nějaký význam. Prohlédl si to vydání třikrát, aby měl jistotu. Musel hledat dál. Bob Kleinman říkal, že si datem není zcela jist.

O hodinu později ten správný článek konečně našel. Muselo to být ono. Dokonale to sedělo.

PANIKA V MARYLANDU

Záhadné výbuchy vyvolaly obavy z invaze

Mezi stovkami občanů Marylandu vypukla panika, když nedaleko Clewerwallu prolomila noční ticho série výbuchů a oslnivých záblesků. Vzniklo podezření, že by mohlo jít o německou invazi. Přivolaná policie a hasičský sbor okamžitě lokalizovali místo exploze na skále nedaleko Saundersovy farmy. Zásah trval plně dvě hodiny. Jak nám sdělil policejní velitel O'Sullivan, s největší pravděpodobností šlo o nevhodný žert neznámých vtipálků. Policie našla kovovou krabici a v ní zbytky světlic používaných námořními plavidly v tísni. Pachatelé tohoto pozdvižení nebyli dopadeni.

Konečně to měl.

Troy si nechal udělat fotokopii stránky a mikrofilm vrátil. Když vyšel ven, ocitl se uprostřed hustého davu, neboť zaměstnanci úřadů právě v nekonečných vlnách opouštěli svá pracoviště. Do laboratoře se dostal až po šesté.

„Mám pro vás zprávu," hlásil mu strážný u brány. „Máte se dostavit za doktorem Kleinmanem do kanceláře ředitelky."

„Díky. Jdu tam.“

Troy zastihl Roxannu Delcourtovou před otevřeným barem s šejkrem plným gibsonu v ruce, zatímco Bob Kleinman už svoji sklenici dopíjel.

„Našel jste něco?“ zeptal se.

„Všechno,“ informoval ho Troy. „McCulloch ukradl mikrofilm s novinami, které jsme potřebovali. Ale sehnal jsem originál - tady to je. S přesným datem.“

„Něco k pití?“ zeptala se Roxanna, zatímco Kleinman četl článek Podala mu sklenku. „Bob mě zastihl téměř na odchodu a řekl mi, co jste vy dva objevili. Myslí si, že jste lepší detektiv než Dick Tracy.“

„Taky že jsem. Díky, přesně tohle jsem potřeboval.“ Troy si labužnický usrkl. „Byla to opravdu jen otázka trpělivosti. McCulloch zanechal stopy - a my je sledovali.“

„Teď se to říká snadno,“ usmála se Roxanna, „ale sami bychom na to nepřišli, nebýt vás. Kromě té záležitosti s McCullochem bude mít vaše odhalení především nedozrnlý vliv na naši práci. Předpokládám, že se nám podaří stanovit reverzní tau, přestože jsme podobné pokusy ani neplánovali. Nezbyvá mi, než vám za tento přínos vědě poděkovat.“

„Neděkujte, mohlo by mi to stoupnout do hlavy. Těší mě, že jsem vám trochu pomohl, ale mám před sebou především spoustu vlastních úkolů. McCulloch je vrah. Nedám si pokoj, dokud ho nenajdu.“

Kleinman podal Roxanně kopii novinového článku. „Nemáte zrovna moc velkou šanci, Troyi, když se vám kořist vypařila v čase. Pokud to udělal - zapomeňte na to.“

„Proč?“

„Pokud se vrátil o víc než padesát let, je už nyní zaručeně po smrti a váš případ je uzavřen. Není to podstatný důvod?“

„A co když se i se zlatem vrátil jen o několik let? Potom tady stále ještě může být. A já mám v úmyslu ho najít. Teď vám položím velice důležitou otázku. Jestliže použil váš stroj, aby se vrátil do minulosti, můžete přesně zjistit, jak daleko se dostal? Myslíte, že unikl během toho posledního pokusu, který jste našel v záznamech?“

„Nevím. Když jste odjel, nějak jsem na vaše čísla zapomněl a věnoval se vlastním. Je to tak významný průlom v našem bádání, že se mi pravá příčina celého vyšetřování vykouřila z hlavy. Promiňte. Pustím se do toho.“

„Nejdřív dopij, Bobe,“ pravila Roxanna.

„Potřebuji znát aspoň to datum,“ ozval se Troy. „Může mi hodně pomoci při hledání motivu.“

Kleinman řekl: „Tady máte motiv - šoupněte zlato do minulosti, investujte je, skočte zase zpátky a zajděte si do banky pro své miliony.“

„Nesouhlasím,“ oponovala Roxanna. „Zapomínáš na to nejdůležitější.“

„Takhle by to samozřejmě nefungovalo,“ přitakal Kleinman. „Cesta časem je pouze jednosměrná. Můžete odejít. Troyi, ale už se nevrátíte, pokud si s sebou nevezmete celou laboratoř devět. To však ještě nevyvrací první část mé teorie, Roxy. Vezmi hroudu zlata do krizového roku 1920 a je z tebe milionářka. Vsadím se, že udělal právě tohle.“

Troy zavrtěl hlavou. „To se mi nezdá. Tenhle motiv se k plukovníkovi nehodí. McCulloch měl všechny takzvané hmotné statky i v současnosti. Nepotřeboval cestovat do minulosti, aby zbohatl. A navíc to nevysvětluje, proč najednou četl určité knihy, pouštěl se do záhadných výzkumů a kradl výkresy starých zbraní. Měl něco za lubem, nějaký motiv, který musíme odhalit.“

„Už vám rozumím, šerloku,“ souhlasil Kleinman. „Najdete-li motiv, najdete i svého muže. Takže teď kvůli vám trochu proženu svou starou dobrou kalkulačku. Výpis mám našťást s sebou... Hmotnost objektu odeslaného při posledním pokusu byla devadesát pět celých a čtyřicet pět setin kilogramu, takže to mohl být člověk.“

„Plukovník určitě tolik nevážil,“ ozvala se Roxanna.

„Ne,“ souhlasil Troy. „Ale ta váha je v pořádku, protože nesl zavazadlo - a v něm čtvrt milionu dolarů ve zlatě.“

„Ovšem. Počkejme si, co zjistí Bob.“

„Zdá se, že cílové datum budu muset opravit,“ zamumlal Kleinman a zuřivě mačkal tlačítka. „Leží pořádně daleko od toho, které jsem předpokládal. Takže teď převedeme rozdíl na vteřiny, pro předběžný odhad by nám to mělo stačit, a vydělíme ho...“

Mlčky Kleinmana pozorovali a přemýšleli. Roxanna Delcourtová si uvědomila, že jí na osudu plukovníka, který tohle všechno spustil, ani trochu nezáleží. Byla zcela zaujata novými možnostmi výzkumu. Projekt, jemuž obětovala tolik času a úsilí, jí zcela pohltil a před vnitřním zrakem se jí otevíraly nové vzrušující cesty.

Troy však nepřestal na McCullocha myslet. Plukovník byl zabiják. V tělesné schránce stoprocentního vojáka se skrýval vážně nemocný člověk. A to tak dobře, že ho dlouho nikdo z ničeho nepodezíral. Mohl jej vypátrat a pohnat k odpovědnosti? To nedokázal odhadnout. Celá záležitost se důkladně zamotávala.

„Mám to,“ oznámil Kleinman. „Není to sice zcela přesné, protože jsem pro zjednodušení výpočtu všechna čísla zaokrouhlil, ale odchylka nemůže být větší než několik dní, nejvýš týden oběma směry -“

„Roberte,“ skočila mu do Roxanna přísně do řeči, „ušetři nás přednášek. To datum, prosím.“

„Promiň. Vzhledem k odchylce, o níž jsem se právě zmiňoval, bylo něco přes devadesát pět kilogramů hmoty přeneseno zpět v čase o více než sto dvacet čtyři roků. Takže se nemusíte dál obtěžovat s pátráním po Starém Bručounovi, Troyi. Už je dávno po smrti. Ale stále nám zbývá zásadní otázka.“

„Já vím,“ ozval se Troy. „Motiv.“

„Zcela správně. Proč se proboha zřekl radostí, slastí a antibiotik dvacátého století a vrátil se do léta páně osmnáct set padesát osm?“

Stoh dokumentů, které tvořily McCullochův spis, už nabyl velice úctyhodných rozměrů. Troy převezl celý balík z admirálova úřadu do budovy ostrahy laboratoře Weeks Electronics a posadil se s ním do bývalé plukovníkovy kanceláře, v níž teď úřadoval. Tohle místo, kde ještě nedávno McCulloch pracoval, připadalo Troyovi jako nejvhodnější ke studiu jeho případu.

Troy otevřel žlutý linkovaný blok a nahoru nadepsal: Plukovník Wesley McCulloch, pro přátele Wes. Chtěl toho muže poznat, vžít se do jeho situace a porozumět jeho chování. Stopy, které hledal, byly určitě ukryty v té hromadě papíru. Nesmí nic přehlédnout, protože jinak nepochopí plukovníkovu pohnutku, která ho nutila nakupovat zlato. Musí pozvolna odvíjet nit jeho života a najít prvotní příčinu celé záhady.

V jedenáct hodin si udělal přestávku na kávu, vstal a protáhl si záda. Sedět za stolem ho unavovalo, žlutý blok se však zaplňoval poznámkami a mlhavý obraz se pomalu vyjasňoval. Troy se postavil k oknu a vyhlížel ven přesně tak, jak to dělával McCulloch. Chtěl se dívat jeho očima, potřeboval vidět svět stejně, jak ho viděl Wes... Jeho myšlenky přerušilo zaklepání.

„Jsem major Van Diver," oznámil mu uniformovaný muž mezi dveřmi.

Vešel dovnitř a Troy za jeho zády spatřil ve vedlejší kanceláři hlouček důstojníků a poddůstojníků. Potom se dveře opět zavřely.

„Mohu se vás zeptat, majore, co se k čertu děje?" zeptal se Troy.

Major přikývl a jeho růžový podbradek se zavlnil. Měl řídké světlé vlasy a příliš bílé, očividně umělé zuby. Jeho vodnaté modré oči pomrkávaly za skly v kovových obroučkách. „Jste odvolán," řekl. „Zde jsou rozkazy vydané dnes dopoledne v Pentagonu. Poručíku..." Při posledním slovu se mu na rtech objevil chladný úsměv. Horní protéza mu musela špatně sedět, protože si po ní neustále přejížděl jazykem.

Troy jeho pohled ignoroval a začal pročítat úřední listiny. Zdály se naprosto v pořádku. Kola vojenské mašinerie se konečně roztočila a on byl odsunut stranou.

„Oukej, majore," řekl chladně a vrátil mu rozkazy. „Během půl hodiny vyklidím stůl a vezmu si své papíry -"

„Ne. Všechny materiály zůstanou zde. Okamžitě opusťte kancelář. Speciální komise, která čeká vedle v kanceláři, nic netuší, ale já vím, oč tu jde. Když jsem řekl, že jste byl odvolán, seržante, myslel jsem to vážně. Ve všech směrech. Už mi lezou krkem všechny ty tajné agentury, které se v poslední době rozbujely jako houby po dešti. Armáda má vlastní výzvednou službu. Vy jste se tohoto případu ujal v prvotním stadiu ve spojitosti s jakýmsi zlatem, ale to už není podstatné. Jste odvolán a materiály zůstanou zde. Doufám, že jsem se vyjádřil jasně. Zmizte, seržante."

Troy otevřel ústa, aby odpověděl, ale raději je zase zavřel. Dostal rozkaz. Rozkaz je rozkaz. Tečka. Nic, co by řekl, nemohlo situaci změnit. Teorie, k nimž dospěl, a práce, kterou udělal a která ještě neskončila, nic z toho už nebylo důležité. Byl odstaven, tím to pro něho skončilo. Neměl na vybranou, vůbec neměl na vybranou.

Postavil se do pozoru a zasalutoval. Major Van Diver pozdrav opětoval. Troy udělal čelem vzad a odešel. Prošel písárnou, aniž by se podíval nalevo či napravo, a vyšel ven na parkoviště. Nastartoval vůz a pomalu jel k bráně, která se před ním doširoka otevřela. Strážný na něho kývl a Troy mu odpověděl. Ještě chvíli trvalo, než se tlak kolem jeho žaludku začal uvolňovat. Zkusil se usmát, šlo inu to. Pak se hlasitě rozesmál.

„Byl jsem odvolán!" vykřikl, když budovy laboratoře zmizely ze zpětného zrcátka. „Případ přebírají specialisté! Ať jdou všichni státní debilové do prdele! Ty vylízané mozky nepřijdou vůbec na nic. Jsou to pitomci. Odvolali mě - ale nikoho ani nenapadlo, že bych měl vrátit propustku."

Poklepal si na kapsu. Dokázal si představit, jak budou tyhle kancelářské krysy postupovat. Věděl, že nic nevypátrají. McCullochův případ byl jeho a nikdo z Pentagonu mu ho nevezme - ale to záviselo především na admirálovi. Musí se s ním okamžitě sejit.

Zamířil do Washingtonu. Všiml si restaurace s rychlým občerstvením a uvědomil si, že už víc než šest hodin nejedl. Sporořádal sendvič a z telefonní budky u benzinové pumpy zavolal spojovatele. Měl velké štěstí, admirál ho přijme za třicet minut.

Nezdálo se, že by byl admirál Colonne postupem armády, která odvolala Troye, překvapen. Potahoval ze své dýmky, naslouchal podrobnostem a přikyvoval.

„SPP," pravil záhadně. „Naše agentura splnila svou úlohu. Dohlédli jsme na dozorce a podali hlášení. Ale dozorce je pryč, tím naše odpovědnost končí. Do případu se vložili normální vyšetřovatelé a my jim musíme uvolnit místo. Standardní pracovní postup. Případ je uzavřen."

„Lituji, pane, ale nesouhlasím. Nasadil jste mě na tento případ, abych odhalil důvod, proč plukovník nakupoval všechno to zlato. Tento fakt však dosud osvětlen nebyl. McCulloch spáchal velmi mnoho zločinů, které vyšetřuje policie a G2, a pak zmizel. Původní případ zůstává nevyřešen."

Admirál přikývl. „Chápu úhel vašeho pohledu. Ale myslíte, že odhalíte něco jiného než ostatní oddělení?"

„Mohu zjistit, co se skutečně stalo. Už jsem dospěl k několika dobrým výsledkům, viděl jste mou zprávu. Ale ve skutečnosti jsem teprve začal. Mezi zlatem, vraždami a krádežemi je souvislost. Najdu-li odpověď na jednu z těchto otázek, dostanu odpověď na všechny."

„Věříte, že to dokážete?"

„Myslím že ano, pane. Po všem úsilí, které jsme tomuto případu věnovali, žádám jen o trošku času navíc. Dejte mi aspoň možnost se o to pokusit. Necháte mi ten případ?"

Admirál chvíli tiše pozoroval kouř stoupající z dýmky, potom přikývl. „Souhlasím s vámi. Pro nás není vyšetřování plukovníka McCullocha ještě stále uzavřeno. Co se chystáte podniknout dál?"

„Chci vás požádat, abyste se spojil s agenturami, které nám poskytly materiály k vyšetřování McCullocha. Potřebuji kopie jejich zpráv. Ten major mě vypoklonkoval tak rychle, že jsem si ani nestačil vzít své poznámky."

„To není možné. Přestože si my dva myslíme opak, QCIC je z tohoto vyšetřování oficiálně odvolána. I kdybych si ty informace vyžádal, ostatní zúčastněné agentury by mě odmítly.“

„Zatraceně!“ Troy vyskočil, začal pochodovat kolem zasedacího stolu a bušil si pěsti do dlaně. „Tím to končí. Bez těch materiálů plukovníka nikdy nedostanu. Jsem hlupák. Měl jsem si udělat kopie všech dokumentů.“

„Dobrá myšlenka,“ přikývl admirál. „Mimochodem, taky mě napadla, a tak jsem si už kdysi dávno vytvořil svůj pracovní postup. Jakmile projde jakýkoli papír hlavním vchodem, je ihned pořízena archivní kopie. Nemluvě o informacích uložených v počítačích. Jsem si jist, že po dnešku se s mými zásadami ztotožníte.“

„Udělal jste... Nechal jste opravdu pořídit kopie všech těch záznamů?“

„Samozřejmě. Řekl jsem, že je to standardní postup. Už jsem z těch kopií nechal pořídit nové kopie. Máte je v kanceláři v přízemí.“ Pozvedl ruku. „Ne, neděkuje mi. QCIC je mé oddělení. Chci vidět tento případ vyřešený k naší úplné spokojenosti stejně jako vy.“

Troy nenalézal slov, jimiž by svou vděčnost vyjádřil. „To je ohromné! Děkuji vám, pane. Vytrhl jste mi trn z paty. Já ten oříšek rozlousknu.“

„Těším se na vaše hlášení.“

Troy se chystal odejít, ale ještě se otočil: „Mohu se vás zeptat na něco osobního, pane?“

„Můžete. Ale nezaručuji, že vám odpovím.“

„Není to vlastně příliš osobní, spíš se mi jedná o takovou malou informaci... Smím se zeptat, co jste dělal u námořnictva? Když vás vidím, jak řídíte tuto rozvědku, přiznávám, že jsem měl o organizaci námořnictva mylnou představu.“

„Námořnictvo má skutečně sklony pracovat výhradně podle předpisů a bez fantazie. Právě proto jsem tady. Ale také je docela možné, že jsem u maríny vlastně nikdy nesloužil. Tak jako vy jste nikdy nebyl poručíkem, přestože nosíte tuto hodnost. Navrhuji, abychom se tím raději nezabývali. Těším se na vaše hlášení o úspěšném postupu vyšetřování.“

Troy odešel do kanceláře v přízemí a ponořil se do práce. Papíry postupně zaplnily celý stůl a značnou část podlahy. Snažil se je rozřadit do nějakého rozumného systému. Zrovna se prokousával podrobnou zprávou FBI, když na to konečně kápl. Nalezl třístránkové vyhodnocení McCullochovy osobnosti sestavené z osobních údajů a lékařských záznamů znalce z oboru psychiatrie.

Hodnocení bylo tvrdé a velice freudovské. Velký význam byl přikládán brzkému McCullochovu odchodu z domova, který přivedl odborníka ke spekulacím o sourozenecké rivalitě a odvržení matkou, z čehož vydedukoval fantastické teorie. Troy obrátil list a přečetl si shrnutí:

Dospěl jsem k závěru - ovlivněným, jak jsem již dříve uvedl, politováníhodnou skutečností, že jsem se se zkoumaným subjektem nikdy osobně nesetkal -, že jde o silně paranoidní osobnost, jejíž přízpůsobení běžnému životu je dále ztíženo schizofrenickými stavy. Zkoumaný subjekt se cítí utlačován méně schopnými jedinci a domnívá se, že jeho neúspěch je způsoben chybným postojem společnosti. Služba v hierarchicky členěné armádě mu umožnila pracovat s uspokojivými výsledky, aniž by tyto nedostatky byly patrné. Z osobních záznamů však vyplývá, že byl během aktivní služby ve Vietnamu obviněn z řady zločinů proti lidskosti, a jakkoli byla tato obvinění později odvolána, zůstávají dokladem silných vražedných sklónů. Rozpoznávací schopnost zkoumaného subjektu je zachována a dokáže odlišit dobro od zla, přesto je však přesvědčen o své neomylnosti a snaží se vnutit svou vůli okolí, o němž se domnívá, že se mýlí. Vzhledem k jeho postavení aktivního důstojníka je nejzávažnějším problémem potlačované, ale velmi silné protičernošské cítění - dřívější působení v nástupnických organizacích Ku-klux-klanu tyto závěry potvrzuje. Nejhlubší motivace zkoumaného subjektu pramení z rasové nenávisti. Jsem pevně přesvědčen, že v sobě tyto pohnutky již déle potlačovat nedokáže.

„Nepotřebuji žádného darmožrouta v bílém plášti, abych na to přišel,“ zabručel Troy a mimoděk si otřel prsty o nohavice. „Vycítil jsem to, sotva jsem ho potkal. Jenže něco důležitého ještě pořád nevím.“

Postupně shromažďoval dokumenty, o kterých si myslel, že mají nějaký význam, a odkládal je stranou. Přemýšlel nahlas, aby si utvrdil myšlenky.

„Ten mozkoškrab tvrdí, že McCulloch má vražedné sklony, že je to prostě násilnický bláznivý rasista odkudsi ze staromilských mississippských plání. A k tomu ještě přidejme vraždy tří lidí, které spáchal, aby mohl dokončit utajované plány, o nichž víme, že se týkají velkého množství zlata a vyrazeného samopalů včetně technických výkresů. Protože McCulloch vynaložil na získání těchto věcí značné úsilí, je jisté, že jsou důležité. Pravděpodobně si to všechno vzal s sebou na cestu do minulosti. Do roku osmnáct set padesát osm. Proč? Co je na tom roce tak důležitého?“

Pokud si vzpomínal, tak nic. Bylo to poměrně klidné období americké historie, během něhož se nepříhodovalo nic zvláštního, kromě politických tahanic a rozepří mezi jednotlivými státy. Občanská válka přece vypukla až v jedenašedesátém roce...

„Kdybych tak věděl, co má ten mizera za lubem!“ vykřikl Troy v návalu zlosti a udeřil pěsti do papírů na stole. „Určitě nějakou zatracenou všivárnu. Chystá se někoho zavraždit. Proč by si jinak bral samopal? A nepotřebuji křišťálovou kouli, abych se dověděl, že to budou černoši, to je jisté.“

Ale vztekem nic nevyřeším, uklidňoval se. Vysvětlení plukovníkových pohnutek mohou nalézt pouze pomocí rozumu a logiky, nesmím se nechat unášet emocemi. Troy vytrhl z bloku popsaný list, odložil ho stranou a začal na čisté stránce.

Otázka: Co měl plukovník s sebou?

Odpověď: Zlato, zbraň, výkresy.

Otázka: Jak to jde dohromady?

Odpověď: Zlato představuje peníze. Zlato platí v každém čase na jakémkoli místě. Když McCulloch dorazil zpátky do roku 1858, byl boháč - a určitě chtěl být boháčem na Jihu. V žádném případě by nešel na Sever! Vrátil by se do staré otrokářské Dixie, kde by se cítil jako doma. Už jen to samo o sobě by byla pro člověka s rasistickými názory dostatečná

motivace k tomu, aby se odvážil podniknout cestu v čase - chtěl žít v zemi, kterou miloval, a v době, kdy integrace byla pouze matematickým výrazem. Skvělé.

Ale proč si vybral rok 1858? Občanská válka začne již za tři roky a plukovníkův otrokářský svět navždy zmizí. Kdyby se vrátil do roku 1830 nebo ještě dál, mohl by strávit celý život bičováním černých hřbetů. Byl by ve svém živlu. Ale v roce 1858 mu na takovou zábavu zbývalo už jen pár let.

Nenesl však jenom zlato. Měl samopal... Válka se blíží - automatická puška přijde vhod. Dávalo to smysl. Zapadalo to do sebe.

Troye náhle přepadl příšerně deprimující pocit, když mu konečně došlo, čemu přišel na kloub. Ne, to nemohla být pravda! Ale byla. Bylo to možné. Stalo se to. Plukovník se vrátil do minulosti se zlatem, výkresy a samopalem.

Psychiatrova zpráva předpokládala, že McCulloch je paranoik se zločinnými schizofrenickými stavy. Jinak řečeno, že je šílený. I jeho nápad byl šílený. Byla to ta nejšílenější myšlenka, o jaké kdy mohl nějaký blázen snít.

Plukovník McCulloch se určitě vrátil v čase, aby změnil výsledek občanské války.

Chce změnit dějiny tak, aby Jih vyhrál.

18

„Co přesně potřebujete vědět? Co má být na samopalu Sten zvláštního? Lituji, ale asi vám nerozumím, pane," řekl správce Dryer, zatímco převracel zbraň v rukou stále dokola, jako by hledal odpověď.

„Asi se nevyjadřuji dost srozumitelně. Zkusím to jinak." Troy se zhluboka nadechl, než pokračoval: „Nedíváme se na zbraň očima člověka z ulice. Vy jste správcem technických sbírek a odborníkem na všemožné typy zbraní. Já jsem také specialista, protože jsem je používal na bojišti. Tak jako plukovník McCulloch..."

„Byl jste tady kvůli plukovníkovi před několika dny, že? Už jste našel mé chybějící -"

„Ne, ale na případu se stále ještě pracuje. Proto také potřebuji vědět víc o samopalu, který plukovník - mírně řečeno - odnesl. Co je na něm zajímavého? Je to snad obzvlášť přesná zbraň? Má vysokou kadenci nebo nízké procento selhání?"

„Ne, spíš naopak. Tato zbraň byla vyvinuta na začátku druhé světové války. Kadenci má malou, není příliš přesná a závěr se často zasekává."

„Takže to není žádný mistrovský kousek," shrnul Troy. Vzal samopal do ruky a prstem přejížděl po hrubých svarech spojujících nábojovou komoru a kovovou trubku hlavně. „Bylo jich vyrobeno hodně?"

„Celkem víc než čtyři miliony."

„To je pěkná hromada samopalů. Ale pokud je tahle zbraň tak nedokonalá, jak jste říkal, proč bylo vyrobeno tolik kusů?"

„Mladý muži, musíte se vžít do tehdejší situace. Němci hladce vyhrávali válku, Francie a Belgie už byly ztraceny.

Britové měli pouze nepatrné množství moderních zbraní. Přestože během občanské války ve Španělsku dostali velice poučnou lekci, vstoupili Britové do války s Německem, aniž měli jakoukoli automatickou pušku. V tomto období paniky, neboť invaze Němců se očekávala každým okamžikem, byla jakákoli zbraň lepší než žádná. Samopal Sten spatřil světlo světa v atmosféře vybičovaného spěchu a krajní nouze. I když měl všechny nedostatky, o nichž jsem se zmiňoval, byl poměrně levný - jeden kus přišel na něco kolem dvou liber a deseti šilinků, pokud mi paměť ještě slouží - a dal se velice snadno vyrobit. Jednotlivé součástky dělali subdodavatelé takřka na koleně v dílničkách v upravených stodolách a kůlnách. A nezapomínejte, že tohle je model Jedna; model Dva měl ještě zajímavější historii."

Dryer rozbalil druhý balík, který přinesl z depozitáře. Pokud to bylo vůbec možné, byla tato zbraň ještě ošklivější než ta první. Na závěru byly viditelné stopy po pilníku a hlavě byla přichycena značně hrubými svary. Dryer ji láskyplně poplácal.

„Těchto samopalů bylo během necelých dvou let vyrobeno více než dva miliony kusů. Je to pravděpodobně nejjednodušší zbraň, jaká kdy byla zkonstruována, a určitě ten nejjednodušší samopal. Zásobník je jenom obyčejná ocelová trubka, pažba kus ohnutého železa. Jak vidíte, i mechanismus závěru je co nejprimitivnější, v podstatě jen úderník s pružinou. Stisknete kohoutek a už to střílí. Rozprašuje kulky jako vodu z hadice. Smrtelně nebezpečná a přitom jednoduchá zbraň."

„A nehezká. Nemohla by být ošklivější, kdyby byla vyrobena ručně."

Dryer se usmál a opět zbraň poplácal. „Ale ona byla, pane Harmonie. Odbojáři v mnoha zemích si její kopie opravdu dělali ručně. Tahle byla vyrobena v Kodani dánskými partyzány - Němcům přímo pod nosem."

Samopal byl součástí McCullochova plánu. O zbraních, s nimiž se bojovalo v občanské válce, toho Troy příliš nevěděl, ale byl si jist, že v té době žádná podobná neexistovala. Plukovník je šílený, nikoli hloupý. Rozumí zbraním a ovládá válečnou taktiku. Bojoval ve Vietnamu, jehož primitivní a nedokonalé vyzbrojená armáda porazila technicky nejrozvinutější zemi světa. Tuhle lekci si McCulloch musel dobře zapamatovat.

Správce Smithsonianova institutu přerušil tok Troyových myšlenek: „Mohu vám ještě nějak pomoci?"

Troy zavrtěl hlavou. „Ne, ne, děkuji, pane Dryere. Už jste mi pomohl dost. Dáme vám vědět, pokud v tomto případě dojde k nějakému pokroku. Ale jen tak mezi námi, myslím, že už můžete samopal i ty plány odepsat. Zřejmě je nedostanete zpátky."

„Ach, bože, to je špatná zpráva! Nákrsky mohou být samozřejmě nahrazeny, ale ta zbraň byla jedinečná."

„Je mi líto. Ještě jednou díky za pomoc, pane Dryere."

Cesta k laboratoři uběhla rychle. U vnější brány ho zastavil strážný a Troy dostal strach, zda si major Van Diver nakonec nevzpomněl na jeho propustku a nezrušil ji.

„Vzkaz pro vás, poručíku. Od doktorky Delcourtová. Jakmile přijedete, máte ji navštívit v ředitelně.“

„Díky, Charlie, hned tam jedu.“

Zajel na parkoviště z druhé strany, aby ho nezahledli z oken kanceláří ostrahy. Pokud na jeho průkaz zapomněli, nehodlal jim to připomínat tím, že by se jim ukazoval na očích. Vyběhl po zadním schodišti a zamířil do ředitelčiny kanceláře. Sekretářka ho hned poslala dovnitř.

Bob Kleinman seděl v křesle s šálkem kávy v ruce, volnou paží mu kývl na pozdrav. Roxanna vzhlédla od papírů rozložených po stole a usmála se.

„Troyi, pojďte dál,“ přivítala ho. „Dostal jste tedy můj vzkaz. Ve vaší kanceláři mi oznámili, že tam nejste, ale že vám dají vědět.“

„Strážný u brány mi řekl, že mě chcete vidět.“ pravil Troy opatrně.

„Chtěla jsem vám zateplá sdělit, že jsme zjistili přesnou vzdálenost v čase, kterou urazil plukovník McCulloch.“ Zvedla list papíru. „Vrátil se do čtvrtého července 1858. Vypadá to, že plukovník byl náramný vlastenec.“

„O tom velmi pochybuji. Zřejmě měl jiné důvody. Nejspíš chtěl mít jistotu, že tam dorazí nepozorovaně - co mohlo být lepšího než sváteční den a davy oslavujících lidí?“

„Máte úplnou pravdu. Tohle mne nenapadlo.“

„Mne ano,“ řekl Troy s úsměvem. „Už nějakou dobu se snažím vžít do plukovníkovy kůže, abych se díval kolem sebe a reagoval jako on. Myslím, že se mi to částečně podařilo, ale není to nic pěkného. Plukovník je nemocný člověk. Nezabývám se sice jeho logikou do nejmenších podrobností, ale už vím, jaký plán se zrodil v jeho hlavě. Může to znít trochu přehnaně, takže se pokuste nesmát, až vám to povím.“

„Na tom člověku není nic k smíchu,“ řekl Kleinman. „Alan Harper byl můj přítel. Jeho smrt musela být hrozná.“

Troy začal vyprávět. Tiše mu naslouchali, zpočátku nevěřicně, ale postupně s mnohem větším porozuměním.

„Vývozuje překvapivě závěry,“ řekla Roxanna, „ale můžete mít pravdu. Je to šílená myšlenka, ale říkal jste, že McCulloch není normální...?“

„Má o kolečko víc,“ souhlasil Kleinman. „Doufám, že Troy má pravdu a že nám plukovník navždy zmizel z očí. Naštěstí je už dávno po smrti. Zcela určitě se mu nepodařilo dotáhnout ten šílený plán k úspěšnému konci.“

„Jak to víte?“ zeptal se Troy.

„Protože historie se nezměnila! Je tedy jisté, že Jih válku prohrál.“

„Ale možná to neplatí v některém paralelním čase,“ ozvala se Roxanna.

Troy pozdvihl obočí. „Nerozumím vám.“

„Je to jedna z mnoha teorií o podstatě času. Popírá jinou teorii, podle níž čas plyne jako neměnná řeka pramenící v minulosti, která protéká současností a proudí do budoucnosti. Takový čas můžeme pozorovat, ale nemůžeme ho ovlivnit. Je to zkrátka novější verze starodávného učení o předurčení, proti níž však stojí naše svobodná vůle. Pokud nemůže být budoucnost změněna, jsme všichni pouhými loutkami času a máme v životě asi tolik možností svobodné volby jako herci ve filmu. Máme-li však svobodnou vůli a můžeme-li naši budoucnost změnit, potom z pohledu budoucnosti měníme minulost.“

„Pěkně zamotané,“ ozval se Kleinman. „Fyzika se prolíná s filozofií. Teď se však budeme muset zamýšlet i nad těmito problémy, protože už víme, že lze cestovat v čase. Což nás přivádí k té druhé teorii o podstatě času, k teorii mnohočetného času paralelních možností. Představme si třeba, že by Britové popravili Washingtona jako zrádce dřív, než by vítězně završil revoluční boj za nezávislost. Spojené státy by pak byly i nadále britskou kolonií. Je možné, že k tomu v nějakém jiném paralelním světě došlo. Takových světů může být nekonečné množství, přičemž každý z nich vznikne výběrem jedné z mnoha pravděpodobných možností v určitém okamžiku.“

„Je to jen teorie,“ řekl Troy.

„Ano, jen teorie,“ souhlasil Kleinman. „Proto se vraťme k počátku. Pokud je pravdivá teorie paralelních možností, potom nám může být jedno, co dělal McCulloch v minulosti. Nemůže nás to ovlivnit. Pokud nic neprovedl, náš svět zůstal takový, jaký je. Pokud své ďábelské plány realizoval, spustil další časovou větev, která na nás nemá vliv. A vezmeme-li v úvahu, že by mohl být změněn náš svět - a ten se nezměnil - potom jeho plány ztroskotaly.“

„Zapomněl jste na další možnost,“ promluvil Troy. „Možná se jeho plány neuskutečnily, protože ho někdo zastavil. Někdo ze současnosti, kdo věděl, k čemu se chystá, kdo za ním kvůli tomu odcestoval.“

„Zajímavá teorie,“ souhlasila Roxanna, „ale nedokážeme ji nijak ověřit. Je to další časový paradox. Buď plukovník neuspěl, protože mu byl neúspěch předurčen, a pak není nutné pokoušet se ho zastavit, nebo byl zastaven někým ze současnosti. Protože však víme, že neuspěl, nemá smysl ho hledat. Co se stalo, stalo se, to opravdu není náš problém.“

„Stále si myslím, že je,“ řekl Troy a zamračil se. „Nemohu na plukovníka a na to, co spáchal, zapomenout. A co ještě může spáchat. Domnívám se, že musí být zastaven.“

„Ale jak to chcete udělat?“ zeptal se Kleinman. „Na tuhle otázku není snadná odpověď. Unikl zdejší spravedlnosti tím, že uprchl v čase. Nejlepší opravdu bude zapomenout, protože z pohledu našeho současného světa je už dávno mrtev a pochován v minulosti.“

„To platí pro nás tady a teď,“ souhlasil Troy. „Ale co lidé, jejichž životy může v minulosti ohrozit? Víme, že má nějaký vražedný plán. Opravdu neexistuje žádný způsob, jak bychom ho mohli zadržet?“

„O tom pochybuji,“ řekl Kleinman. „Co chcete udělat? Poslat do minulosti policii žádost, aby se poohlédla po jistém Wesleym McCullochovi, který bude v příštím století stíhán pro vraždu?“

„To nejde, uznávám. Ale máme stroj času. Musí existovat nějaký způsob, jak ho využít, abychom plukovníka zastavili. Můžeme za ním poslat policejní oddíl... Vlastně by to dokázal jeden člověk - za předpokladu, že McCulloch nepočítá s možností, že ho někdo bude do minulosti pronásledovat.“

„Souhlasím. Ale nemůžeme po nikom žádat, aby opustil tenhle náš svět, v němž se narodil, aby odcestoval do

nebezpečné minulosti a navíc s vědomím, že je to navždycky, že jde o cestu bez návratu. Ne, Troyi, na to zapomeňte. Plukovník jednou provždy zmizel. A já tvrdím, že je dobře, že je pryč."

"Jistě, zmizel." Troy si povzdechl. Přesto musím myslet na to, že někde žije a působí potíže."

"Ale tu situaci jsme přece velmi podrobně probrali!" řekl Kleinman. "Neexistuje žádná reálná možnost, jak to provést. Kladete otázku, na kterou není odpověď. Už konečně pochopíte, že z pohledu našeho světa je mrtev a pohrben v minulosti."

"Ne," odporoval Troy. "Já na něho nezapomenu."

Řekl to klidně, nevzrušeně. Dospěl k rozhodnutí, které podvědomě vážil už řadu dní. Teď konečně vyplulo na povrch současně s poznáním, že to závažné rozhodnutí udělal už dost dávno.

"McCulloch neunikne. Protože jdu za ním."

19

Po Troyových slovech se rozhostilo ticho. Kleinman se nadechl, aby něco řekl, ale pak změnil názor a rozhodl se mlčet.

Nakonec promluvila Roxanna Delcourtová: "To je ovšem vážné rozhodnutí, Troyi. Rozmyslel jste si je důkladně?"

"Vlastně ne. Bylo to spíš impulzivní než logické rozhodnutí. Pracuji na tomto případu od začátku. S plukovníkem jsem se setkal jen jednou a vůbec se mi nelíbil. A potom jsem viděl, co spáchal, a nepochybuji, že je schopen i mnohem horších činů. Ten člověk je odporný. Musí být zastaven - a jsem zřejmě jediný, kdo to může udělat."

"Bude to nevratné," řekl Kleinman. "Můžete odejít, ale nemůžete se vrátit."

Troy přikývl. "To vím. Ale přece neodcházím nikam daleko. Zůstanu ve Spojených státech amerických, budu jen o pár let v minulosti. Určitě to bude zajímavá zkušenost. A navíc... nenapadá mne nic, co by mi mohlo chybět. Už to budou tři roky, co mi zemřela žena, od té doby žiji sám. Umírala dlouho, hodně mne to poznamenalo. Jenže na sebevraždu nejsem ten správný typ. Nějaký čas jsem měl deprese a trpěl jsem nespavostí, ale pomohlo mi, že jsem se zabral do práce. Promiňte. Nevím, proč vám to všechno říkám."

"Protože jsme vaši přátelé," řekla Roxanna.

"Asi máte pravdu. V armádě člověk nezíská přátele zrovna snadno. A ještě hůř si je udrží. Často mne překládali. Dokud žila Lily, myslel jsem si, že další přátele nepotřebuji. A blízké příbuzné vlastně taky žádné nemám. Klidně mohu plukovníka následovat." Během řeči upřeně hleděl na své ruce, pak zvedl oči a usmál se. "Nebude to žádná legrace. Ale půjdu do toho."

"To nemůžete!" vybuchl Kleinman. "Rozhlédněte se kolem sebe, co všechno byste opustil! Copak nepotřebujete techniku, vymoženosti vědy a..."

"Většina z toho pro mě nemá žádný význam, Bobe. Nežiju jako vy. Svou práci mohu dělat naprosto stejně jako dnes i v roce 1858. Jediné, co skutečně chci udělat, je skřípnout toho zkurvysyna. Pomůžete mi?"

"Ne! To je sebevražda. Na tom se nebudu podílet!" Kleinman se znovu rozčílil, ale nakonec se pod Troyovým pevným pohledem uklidnil. "Dobrá tedy. Přemluvil jste mě, přestože se mi to nelíbí." Náhle se usmál a zamnul si ruce. "Můj bože! Jaký to bude krásný časový experiment! Co všechno se můžeme naučit! Pomůžu vám, ale musíte mi slíbit, že pomůžete i vy nám. Vymyslíme způsob, jak nám předáte zprávu. Co myslíš, Roxanno?"

"Myslím, že je naší povinností Troyovi pomoci, jestliže je přesvědčen, že ten případ musí uzavřít. Když už pro nic jiného, tak proto, že nás přivedl na stopu skutečných možností našeho stroje. Měl byste to však oznámit svým nadřízeným, Troyi."

"Ne. Mysleli by si, že jsem se zbláznil. Zpravím o tom jen admirála Colonna, pro něhož teď pracuji. Pochopí mne. Ale nebudete o tom muset podat zprávu vy? Mohlo by vám to způsobit nějaké potíže?"

"Nepodáváme hlášení o každém experimentu," řekla Roxanna. "Nemusíte si dělat starosti. Stále však doufám, že své rozhodnutí změníte."

"Jste hodná, ale musím to udělat."

Když se Troy konečně skálopevně rozhodl, chtěl být o samotě, aby si celou akci promyslel. Rozloučil se a rychle z laboratoře odešel. Než se vrátil do svého bytu, zastavil se na Massachusettské třídě pro své poznámky. Noční vrátný ho pustil dovnitř. Troy právě ukládal papíry do desek, když do kanceláře nahlédl admirál.

"Měl jste k dispozici více než čtyřicet hodin. Dospěl jste už k nějakému závěru?"

"Ano, pane. Všechno je jasné, ale nejsem si tak docela jist, zda budete s mou teorií souhlasit."

"Budou - pokud si myslíte, že plukovník McCulloch odcestoval do minulosti, aby se pokusil změnit výsledek občanské války. Co tak zíráte, člověče? Sedněte si a udělejte si pohodlí. A zatímco si budu zapalovat dýmku, podrobně mi popište, jak jste k tomuto závěru dospěl."

"Ale, admirále, vy... ehm?"

"Překvapil jsem vás? Ale čím? Viděl jsem stejné dokumenty jako vy a pořídil jsem si pro sebe jejich kopie. Mám rád všechno pěkně pod dohledem. A zvláště takové poněkud exotické případy. Zpočátku jsem nemohl uvěřit, že by náš šílený plukovník vůbec dokázal vymyslet něco podobného. Ale později už to bylo zřejmé. Jeho posedlost rasami a kastami, obdiv k historickému Jihu... Jakmile zjistil, o co v projektu Gnomen jde, muselo ho to napadnout. Ať už byl šílený či nikoli, pustil se do uskutečňování své myšlenky tou nejpřímochařejší cestou. Nakupoval zlato, protože věděl, že je to nejlepší způsob, jak přesunout bohatství z jednoho místa na jiné. Samopal Sten mi poskytl vodičko. Je to prostá a účinná zbraň, kterou dokáže vyrobit každý šikovný zámečník. V tuto chvíli nemůžeme naprosto přesně vědět, co se samopalem zamýšlí, ale nebude to nic dobrého. Dospěl jste k nějakému rozhodnutí, pokud jde o další postup?"

„Ano. Jdu za ním.“

„Zcela s vámi souhlasím. Přišel jste na jediné možné řešení. Musíte s ním zatočit.“

„Někdo by si však mohl myslet, že mé pronásledování je stejně šílené jako plukovníkův útěk.“

„Zajisté, ale já nejsem někdo. Mám na starosti tuto nesmírně důležitou organizaci, QCIC, kde končí veškerá zodpovědnost za bezpečnost národa. Je zcela jasné, že ji musíme zajišťovat v přítomnosti i v budoucnosti. Není možná tak docela samozřejmé, že naše zodpovědnost sahá také do minulosti, ale plukovníku McCullochovi nesmí být umožněno, aby ohrozil existenci tohoto národa. Nyní vám mohu zcela otevřeně říci, že mě vaše rozhodnutí těší. Pokud byste mi odpovídal jakkoli jinak, byl bych nucen vás z případu odvolat. Blahopřeji vám. Nezklamal jste mne, chlapče. Uvažujete stejně jako já. Asi je to dost neohrabaná lichotka.“

Troy se usmál. „Možná je, ale vážím si jí. Děkuji vám, admirále. Dovolte mi však jednu otázku - co by bylo s případem dál, kdybyste mne odvolal?“

„Vydal bych se za McCullochem sám. Na takovou cestu bez návratu nemohu poslat nikoho jiného. Možná o tom nevíte, ale tlačí na mne, abych odešel do výslužby. A mně se nechce. Takže bych do toho skočil rovnýma nohama. Pokud bych musel opustit toto oddělení, dal bych podobné cestě zcela určitě přednost před penzí. Máte velké štěstí, chlapče.“

„Asi ano.“

„Pouštíte se do skvělého dobrodružství. Závidím vám. Ale teď k detailům. Probíral jste to s vašimi přáteli z projektu?“

„Ano. Souhlasili, že mi pomohou.“

„Nemohli nesouhlasit. Vaše cesta jim přijde neobyčejně vhod. Pojdme dál. Kolik peněz máte v bance a kolik si můžete opatřit?“

„Nemám tolik jako plukovník. Nejsem nijak zámožný.“

„Ani McCulloch nebyl. Zjistil jsem, že podváděl. Měl na svých účtech a úvěrových kartách značné debety. Většinu peněz získal zpronevěrou. Kolik dokážete dát dohromady?“

„Asi tak pět tisíc dolarů.“

„Myslel jsem si to. Ale to nestačí. Tady máte šek na dvacet tisíc dolarů z našeho zvláštního fondu. Hned zítra zajděte do banky a potom se vypravte k De Vrouovi - je to jeden z nejlepších obchodníků s mincemi. Obstarejte si takové peníze, které snadno poberete. McCulloch měl dlouhodobé plány, takže nakupoval zlato. Vy se tím nemusíte zdržovat, když si s sebou vezmete mince. Také pro vás hledám dobrou zbraň, k tomu se však dostaneme později. Pracuji na seznamu důležitých věcí, které musíte mít s sebou. Sestavte si vlastní seznam, abychom je mohli porovnat. Dejte si záležet, protože se nebudete moci vrátit, pokud na něco zapomenete. Také musíme vymyslet způsob, jakým nám předáte zprávu o výsledku akce. A je tu ještě něco. Souvisí to s vaší rasou. V roce 1858 bylo na Jihu otrokářství ještě legální. Takže navrhuji, aby pro vás odbor dokumentů připravil takové doklady, které by potvrzovaly, že jste svobodný člověk. Bude to stačit?“

„Nepřemýšlel jsem o tom, ale ano, ať to udělají.“

„Dobrá. Takže to asi bude všechno. Pokud nemáte ještě nějaký dotaz.“

„Jen jeden, admirále.“ Troy si prohlédl šek, potom ho přeložil a schoval. „Ale důležitý. Až McCullocha, vypátrám, sotva přemluvím úřady, aby ho potrestaly. Takže co s ním mám udělat?“

„Odpověď znáte. Ale pokud si přejete, abych vám dal rozkaz, s radostí to udělám. Bylo to přece jasné od chvíle, kdy jste dospěl k rozhodnutí, že budete plukovníka McCullocha sledovat. Musíte ho najít. A až ho najdete - zabijte ho.“

20

„Chcete jen americké mince?“ zeptal se prodavač.

„Správně,“ řekl Troy.

„Zajímáte se o určitou nominální hodnotu?“

„Ani ne, jen nesmí být raženy po roce 1859. Máte nějaké?“

Mladík pozvedl obočí. „Počkejte prosím chvíli, zavolám pana De Vroua, aby vám poradil. Je skutečným odborníkem na rané americké mince.“

Prodavač odešel a Troy se rozhlédl po obchodu. V dětství nikdy nic nesbíral, mince, známky ani nic podobného, ale dokázal si představit kouzlo takových koníčků. Pestrobarevné bankovky ze všech koutů světa vypadaly neobyčejně přitažlivě, u mincí ho zas překvapily nečekané tvary a velikosti. Když se objevil majitel obchodu, Troy se právě skláněl nad vitrinou a prohlížel si římský denár.

„Čím vám mohu posloužit, pane? Hodláte koupit americké mince?“

„Ano, ovšem jejich datum je pro mne důležitější než vzhled. Nechci nic novějšího než z roku 1859.“

„Tak je to tedy!“ De Vrou se k Troyovi spiklenecky naklonil. „Mohu vám pomoci získat přesně to, co potřebujete, ale nevídal by vám, pane, kdybyste mi prozradil, co vás k této koupi vede?“

„Nemám žádný zvláštní důvod. Jen se o to období tak trochu zajímám.“

„Neobávejte se prosím, jsem velmi diskrétní. Skutečně bych o tom rád něco věděl.“

„Co například?“

„Například - proč právě do toho roku? Známince, pane, vím o nich první poslední. Teď se zřejmě objevil nový sběratelský zájem, o němž nic nevím, a byl bych proto rád, kdybyste mi něco prozradil. Ruka ruku myje, jak se říká. Udělám vám velice dobrou cenu. Co je na tomto období tak důležitého? Ptám se, protože mne před několika měsíci navštívil jiný džentlmen a kupoval totéž.“

„Vysoký muž se špičatým nosem a prošedivělými vlasy?"

„Přesně ten!"

„Totiž... právě on mi poradil, abych si rovněž koupil takové mince, ani nevím proč. Řeknu mu, že jste se na to ptal."

„Takže ho znáte? Víte, jak se jmenuje?"

„Vlastně ne. Jen se čas od času setkáváme. A teď bych prosil ty mince."

Obchodník si povzdechl. Tajemství zůstalo tajemstvím, alespoň pro tentokrát. „Uvítal bych, kdybyste se mu zmínil..."

Položil na pult plato potažené sametem. „Dejte mu laskavě vědět, že mám novou dodávku mincí, které by ho mohly zajímat. Podívejte, tady je jedna z nich - zlatý dvacetidolar, dokonalý kousek..."

„Vezmu si ho. Jaké další hodnoty máte?"

„Deseti, pěti a třídollary ve zlatě. Lituji, ale momentálně nemám zlatý dvaapůldolar, ale mohu vám nabídnout tento dokonale ražený dolar."

Troy zvedl drobnou minci velikosti nehtu. „Vezmu si i ten. Máte nějaké mince nižších hodnot?"

„Tady jsou ty nejzajímavější. Půldolar, čtvrtdolar, centy a třicenty."

„Žádné nikláky?"

„Zajisté žertujete, pane. Oba přece víme, že v té době neexistovaly. Byly jen půldimy. A samozřejmě také dimy samotné. Tady mám krásný kousek z doby těsně po revoluci - říkalo se mu disme, což je středoanglická varianta starého francouzského disme, které pochází z latinského decima neboli desetina, což bylo později zkomolené na dime..."

Troy si uložil mince do kufříku, pohlédl na hodinky a rychle odešel. Měl jen dvacet minut na to, aby se dostal do jízďárny na první lekci jízdy na koni. Plukovník byl proti němu ve výhodě, protože kdysi sloužil u jezdeckva. Troy nebyl jízďou na koni příliš nadšen, ale bude-li se muset pohybovat jinak než pěšky, pak bude kůň zřejmě jediným dopravním prostředkem.

Admirálova pomoc Troye potěšila. Jejich seznamy nutné výbavy se v mnoha bodech shodovaly, admirál však myslel na spoustu položek, které jeho vůbec nenapadly, protože je bral jako naprostou samozřejmost. Například antibiotika - nevěděl, že se průmyslově vyrábějí teprve necelých čtyřicet let. Uložil si je do hermeticky uzavřených plechovek; možná mu jednoho dne zachrání život. Měl také chlórdioxidové tablety, protože v polovině devatenáctého století nebylo po dezinfekci vody ani vidu ani slechu. Nákazy a epidemie byly zcela běžné, proto se podrobil množství očkování. Když seděl v křesle u zubaře, který mu jeho dvě zlaté korunky nahradil porcelánovými, dosud cítil místa vpichů injekčních jehel.

Po hodině jízdy na koni zamířil přímo do úřadu na Massachusettské třídě. A jestliže se mu předtím zubařské křeslo víceméně nezamlouvalo, nyní bylo sezení vysloveně nepřijemné.

Admirál na Troye čekal a přisunul k němu zbraň s dlouhou hlavní. „Tohle je replika Coltova perkusního revolveru vyrobeného v roce 1857. Je to přesná zbraň, přestože kuličkové náboje se nabíjejí hůř než jednotné náboje, které Colt začal zavádět až po roce 1870, ale fungují právě tak dobře. Tento revolver je dokonalou napodobeninou, bubínek a všechny důležité části spoušťového ústrojí jsou vyrobeny z moderní oceli. Prozatím máte jen tisíc nábojů, pokud budete potřebovat, opatřím vám další. V suterénu je malá střelnice, zajděte si tam a zastřílejte si, abyste si na zbraň zvykl. Může na tom záviset váš život."

Přípravy na cestu skončily po dvou týdnech. Troy vypověděl pronájem bytu a veškerý svůj osobní majetek uložil do skladiště, přestože věděl, že žádnou z těch věcí už nikdy neuvidí, ale nedokázal se vyrovnat s myšlenkou, že by se jich měl prostě zbavit. Admirál to chápal a slíbil, že bude hradit náklady za uskladnění. Nezmínil se ovšem, jak dlouho.

Konečně bylo všechno hotovo. Vyrazili z budovy na Massachusettské třídě do deštivé noci. Admirál seděl za volantem velkého cadillacu, který rozrážel tmu jako koráb mořské vlny.

Když odbočili na Beltway, pohlédl admirál na zamlklého Troye. „Zkontroloval jste ten seznam pečlivě?" zeptal se.

„Nejméně dvacetkrát. Oblečení mám v kufru na zadním sedadle. Vybavení, které jsme připravili, je v sedlových brašnách. Už mi schází jen kůň."

„Nezapomněl jste na nic?"

„To nejdůležitější - revolver a peníze - je na dně brašen."

„Doufám, že máte všechno. Myslím, že jste skvěle připraven. Je vám známo, že budete okamžitě viset, pokud u vás ten revolver najdou?"

„Vím to. Ale tam by se mi žádný kolt získat nepodařilo. Černoši - vlastně negři - se na starém Jihu ke zbráním nikdy nedostali blíž než na dostřel."

„A právě z toho mám velké obavy..."

„Neberte si to tak. Měl bych stejné problémy, i kdybych byl běloch. Takhle mám něco jako ochranné zbarvení!"

„Nedělejte si z toho legraci. Vlastně... klidně vtipkujte. Ztraceně, nejraději bych šel místo vás, jenomže to by musela občanská válka probíhat na moři. Jak vám závidím! Má práce mi připadá s každým dalším dnem stále nudnější."

„Ale je důležitá, pane. A vy jste člověk na svém místě."

„Já vím, jinak bych se učil jezdit na koni místo vás. Je to tahle odbočka?"

Bylo půl dvanácté. Museli všechno zařadit tak, aby Troyovo zmizení nevedlo k dalšímu vyšetřování. V tuto noční dobu nebyl v laboratoři žádný řadový zaměstnanec. Troyův příjezd byl pečlivě načasován těsně před půlnočním střídáním stráží. Kdyby si později někdo všiml, že už neodjel, admirál prohlásí, že odjeli spolu - ať si hledají chybu v počítači.

Bob Kleinman na ně čekal hned za bránou. Troy oba muže představil.

„Hodně jsem o vás slyšel, admirále Colonne," přivítal ho Kleinman.

„Já o vás také, doktore Kleinmane. Hořím nedočkavostí, abych se mohl podívat na ten váš stroj. Dovolte mi

gratulovat vám k zázračným výsledkům."

„Schovejte si své díky pro doktorku Delcourtovou. To její rovnice daly všechno do pohybu. Čeká nás v laboratoři devět. Ukažte, pomůžu vám s těmi brašňami."

Strážný zatím podrobně prozkoumal jejich propustky a nechal je projít.

Jakmile vstoupili do budovy, Troy ukázal na dveře umývárny. „Jdu se převléknout. Uvidíme se za pár minut."

Do ústraní ho nezavedl pocit studu, o nějž přišel během let strávených v kasárnách, ale přání zůstat několik posledních minut o samotě. Nadešel okamžik pravdy. Nebál se, o strachu věděl své, ale přesto ho ovládl zvláštní pocit. Trochu to připomínalo noční výsadek - pád do neznáma. Svlékl se do naha a odložil nepotřebné šaty stranou.

Postupně se oblékal do nového oděvu, který sestával z dlouhých plátěných spodků, kalhot z hrubé látky a plátěné košile. Bezvarý kabát byl na rameni roztržený a vyspravený, lokty kryly záplaty z nesourodých kusů plátna. Kožené podrážky ručně šitých holínek už byly značně ochozené. Komplet doplňoval slaměný klobouk s širokou krempou na okraji polámanou.

Než složil uniformu do kufru, vyprázdnil obsah kapes a na skleněnou policičku nad umyvadlem položil klíče, mince, kapesní nůž, kapesník, psí známky, pero a tužku, zápisník, peněženku se zbytkem drobných, služební a členské průkazy a náprsní tašku s několika fotografiemi. To všechno nechával za sebou.

Pohlédl na fotografii usmívající se Lily v Disneylandu. Až na ty poslední měsíce se dokázala radovat ze života... Jenže tuhle moderní fotografii si s sebou vzít nemohl. Uložil ji zpět do tašky, pak všechno shrnul do kufru a chystal se ho zavíít. Zarazil se.

Znovu zvedl víko, aby si přece jen tu fotografii vzal. Byla tím jediným, oč z dvacátého století stál. Uložil snímek ke zbrani a municí. Najdou-li u něj revolver, nebude malý obrázek usmívající se černé dívky nikoho zajímat...

Potom konečně přiklopil víko a zacvakl zámek.

Sáhl do boční kapsy těžkého kabátu a nahmatal koženou tobolku s doklady, velký zavírací nůž a kus neběleného plátna. A pár mincí. Všechno ostatní měl v sedlových brašňách. Když se otočil, zachytil svůj obraz v zrcadle a na chvíli znehybněl.

Hleděl na něho jakýsi podivný cizinec, dobře stavěný černý muž oblečený v šatech, jež se nehodily ani na ten nejprostší večírek, ale do drsného života. V minulosti, do níž se chystal, se tak lidé běžně oblékali. Neznali zipy ani umělé tkaniny, automobily ani letadla. Byla to jiná doba.

Jaké to tam bude? Na tuto otázku už brzy dostane odpověď.

Zastrčil si klobouk pod paži, zvedl kufr a vyšel na chodbu. Cesta právě začala.

21

Roxanna a Bob právě vysvětlovali admirálovi princip stroje. Jakmile Troy vstoupil, zmlkli. Pohlédli na jeho oděv a rázem si uvědomili, že se nejedná jen o další experiment, ale že Troy opravdu odchází. Jakmile zmizí, zemře, neboť v jejich čase bude stejně mrtev jako celé devatenácté století. Nyní, když ta rozhodující chvíle nadešla, pochopili, že jde o víc než cestu časem, že je to především trestná výprava.

„Za celý život jsem neviděl tolik zasmušilých obličejů," zahlaholil Troy. „Seberte se, není přece konec světa. Jdu vlastně zařídít, aby nebyl."

„Ještě si to můžete rozmyslet," řekl Kleinman. „Pochopili bychom..."

„Nemám si co rozmyslet. Jsem připraven odejít do mnohem zdravějšího prostředí. Uniknu smogu, znečištěnému ovzduší, hrozbě atomové bomby, televizním reklamám a vůbec všemu tomu slavnému pokroku - a vy mě nezastavíte."

„My vás nechceme zastavit, Troyi," řekla Roxanna, přistoupila blíž a položila mu ruce na ramena. „Myslím, že jste ten nejodvážnější muž, jakého jsem kdy poznala. Přeji vám hodně štěstí." Naklonila se k němu, políbila ho a rychle se odvrátila, aby v jejich očích nespátřil slzy.

„Čekáme jen na váš pokyn, Troyi." Kleinman ukázal na ovládací panel. „Stroj času je nastaven na prvního srpna roku 1859. Bude něco kolem třetí ráno a podle novinové zprávy zrovna prší jako z konve. Jste si jist, že chcete právě tohle datum?"

„Ovšem. Admirál to promyslel velmi důkladně. McCulloch žije v minulosti již déle než rok, nebude tolik obezřelý. Určitě už začal své plány, ať jsou jakékoli, uskutečňovat. Proto bych ho měl snáze najít. Válka začne o dva roky později, takže mám nejen dost času na to, abych ho vypátral, ale také abych případně stačil napravit jakoukoli jeho špinavost."

„To zní rozumně," souhlasil Kleinman. „Nezapomeňte však, že jste nám slíbil podat zprávu, až případ uzavřete. Vymyslel jste něco?"

„Mám docela jednoduchý nápad. Zprávu prostě zapečetím do láhve. Mohu se pokusit zahřát hrdlo a zatavit je. Láhev uložím do pevné schránky a zakopu ji do hloubky dvou metrů na místě, které snadno najdete."

„Kde to bude?"

„Přímě zde." Troy ukázal na žulový balvan. „Na severní straně. Stačí to vykopat."

„Skvělé!" zajásal Kleinman. „Sice to znamená vystěhovat část vybavení a rozbít betonovou podlahu, ale už se nemůžu dočkat. Hned se do toho pustím."

„Počkejte, dokud nebudu pryč!"

Všichni náhle ztichli a pozorovali šedivý kámen vystupující z podlahy laboratoře. Tam dole bude zpráva. Pokud Troy svůj úkol v minulosti splní a vzkaz zakope, bude tam ležet víc jak sto let až do současnosti... Byla to iritující myšlenka.

„Počkáme," rozhodla Roxanna. „Nesmíme se zaplést do časových paradoxů. Jednou o nich budeme muset začít přemýšlet, ale ne v tuto chvíli."

„Souhlasím," řekl Kleinman. „Časových paradoxů se musíme vyvarovat ve všech fázích pokusu. Především si musíte dávat dobrý pozor, Troyi, abyste neudělal něco, co by mohlo závažným způsobem ovlivnit budoucnost. Nelze odhadnout, jaké by to mohlo mít následky."

Troy přikývl a zvedl sedlové brašny. „Je čas jít."

Kleinman ukázal na kovové podpěry postavené na kameni. „Položím na ně dřevěnou desku, takže budete stát asi třicet

centimetrů nad skálou, proto raději pokrčte kolena a připravte se na malý skok. Bude lépe, objevíte-li se nad kamenem než... ehm... pár milimetrů v něm. Takže s chutí do toho."

Troy pomohl Bobovi položit prkno na místo, potom se na ně postavil. Admirál mu podal brašny. Vypadal zaraženě. V podstatě nebylo co říct. Kleinman s Roxannou usedli k ovládacímu panelu.

„Vše je připraveno, admirále. Pojdte prosím sem za námi," řekl Kleinman s rukou na červeném tlačítku. „Troyi, mám počítat do tří?"

„Do toho!"

„Raz."

Troy pokrčil kolena.

„Dva."

Zavládlo mrazivé ticho. Troy viděl, že se Kleinmanovi třese ruka a že se mu ústa otvírají naprázdno.

„Dělej, člověče!" povzbudil ho Troy. „Ted'!"

„Tři."

„Muž přes palubu," řekl admirál.

Temnota. Prázdnost.

Pocit ničeho.

Nebo pozbyl všechny smysly? Trvalo to jen okamžik - nebo celou věčnost? Troy to nedokázal posoudit, natolik to bylo zvláštní. Než se nad tím stačil zamyslet, byl konec.

Do podrážek ho udeřilo něco tvrdého. Zavrával. Pokusil se udržet rovnováhu, ale nepodařilo se mu to. Uklouzl a sjel ze skály rovnou do bláta. Málem si vyrazil dech. Do zad mu bušil hustý teplý liják. Na chvíli ztratil smysl pro orientaci a marně ve tmě hledal brašny. Konečně je našel, všechno bylo v pořádku.

Tmou projel blesk a současně zahřmělo. Během krátkého záblesku postřehl, že se okolí změnilo. Proti obloze se rýsoval černý obrys žulového kamene, za ním vysoké stromy. Laboratoř byla pryč, jako by tu nikdy nestála. Teprve bude postavena, jednou, kdesi ve vzdálené budoucnosti.

Takže dorazil do minulosti. Nacházel se ve fairfaxském okrese ve Virginii, několik kilometrů na sever od hlavního města.

Bylo léto roku 1859.

Vydrápal se na nohy, opřel se zády o skálu a vytíral si vodu z očí. Dokázal to! Ale jeho mysl byla ještě pořád jakoby ochromena. Skutečnost k němu dosud nepronikla. Jen ten déšť...

Co by teď měl udělat? Nejrozumnější bylo sednout si a čekat na rozednění, aby si dobře zapamatoval polohu skály. Musel mít jistotu, že to místo, kde se objevil, znovu najde... Až přijde čas zakopat zprávu. Bylo to důležité nejen pro jeho přátele ve vzdálené budoucnosti, ale především pro něj. Bylo to jeho jediné, byť chatrné pojitko se světem, který navždy opustil. Posadil se na brašny a čekal na svítání.

Déšť postupně zeslábl a Troy překvapeně sledoval, jak východní obzor začíná blednout. Musí si tohle svítání zapamatovat, aby o něm nezapomněl napsat do zprávy. Bob Kleinman tvrdil, že nejvíc záleží na kalibraci stroje. Několikahodinový rozdíl při tak dlouhém časovém posunu nebyl vůbec špatný. Ale nejprve si musím ověřit datum, uvědomil si Troy.

Déšť přešel do jemného mrholení, potom ustal úplně. Vzduch byl hutný a těžký, vypadalo to na dusný den. Jak se nebe prosvěťovalo, opar se zvedal a z mlhy se vynořovala travnatá pastvina, která se rozkládala od granitového skaliska až k lesům na úpatí protějšího kopce. Nedaleko vedla silnice, vlastně spíš honácká cesta. Zaslechl vzdálené bučení krav a cinkot zvonců. Někde blízko musela být farma. Tohle místo nebude těžké najít. Skalnatý hřeben, tvarem vzdáleně připomínající loď, se zvedal z malého návrší. Byl to jediný kus holého kamene v okolí.

Zvuk kravských zvonců provázený těžkým dusotem se přibližoval. Stádo pomalu vyšlo zpoza stromů. Troy sledoval, jak ho míjí, a pak v zádech ucítil pohled. Z okraje remízku ho pozoroval malý chlapec. Bylo mu asi dvanáct, na sobě měl záplatované kalhoty a košili, v ruce držel zelený prut. Měl světlé husté vlasy a tvář posetu pihami. Došel blíž a bosýma nohama zapadl do bláta. Bez jediného slova se na Troye zvědavě zadíval.

„Je po dešti," začal Troy.

Chlapec naklonil hlavu na stranu. „Na negra mluvíš srandovně," řekl. Měl výrazný venkovský přízvuk, jaký Troy už tolikrát ve Virginii slyšel.

„Jsem z New Yorku."

„Este nikdy sem neviděl yankeeského negra ze severu. Ztratil ses?"

„Cestuji na jih. Zastihl mne déšť a zabloudil jsem. Jdu do Washingtonu. Znáš cestu?"

„Jasně že znám," řekl chlapec pohrdavě a švihal přitom prutem. „Rovně za nosem k dostavníkovým cestě, v Tysons Corners zahneš doleva a pak už uvidíš šraňky. Nejseš moc chytřej, dyž tohle nevíš."

„Říkal jsem ti, že nejsem zdejší."

„Zlatko, že ti zvalchuju hřbet, padej!" vykřikl chlapec a rozběhl se za kravami.

Troy se díval za ním a cítil, jak z něho napětí zvolna opadá. Všechno klapalo. Bylo to jeho první setkání. Ale zatím jen s malým chlapcem. Co se stane, až se setká s dospělými lidmi? Rozhodl se nemluvit jako Severan. Dokáže

napodobit jejich přízvuk? Bude se muset snažit, protože na tom může záviset jeho život. V armádě slyšel řadu nevzdělaných mládenců z Jihu, někteří z nich se teprve na vojně naučili číst. „Simpane, simpane.“ Znělo mu to hrozně falešně. Ale prostě se to musí naučit. Musí poslouchat, jak mluví ostatní černoši, a mluvit stejně. Musí mít na paměti, že dokud se nebude cítit v bezpečí, musí mluvit co nejméně. Musí...

Chlapec a stádo zmizeli v dálce. Troy se k nim otočil zády, hodil si brašny přes rameno a vyrazil opačným směrem. Přejel si rukama po kapsách - bylo v nich všechno.

Washington, District of Columbia, ležel daleko před ním.

Možná právě tam žil plukovník McCulloch.

Troy šel na schůzku, kterou plukovník určitě nečekal.

22

Když Troy dorazil k blátivému úvozu, bylo už slunce nad obzorem a opíralo se mu do zad. Svlékl si kabát, protože se začínal potit. Den bude žhavý.

Kráčel dál po trávě podél cesty, kterou tvořily pouze dvě vyjeté koleje zaplněné blátivými kalužemi. Vystoupil na návrší, z něhož se mu otevřel pohled do údolí se stužkou kouře, šindelovými střechami mezi stromy a obdělávanými poli kolem. Bylo to zřejmě městečko Tysons Corners.

Přímo před Troyem stálo zchátralé stavení. Podobná bídná místa už viděl, když projížděl zaostalými kouty státu Mississippi - nahrubo postavené boudy ze zborceného, nenatřeného a sluncem vysušeného dřeva. Tato chatrč byla velmi podobná. Škvírami mezi prkny by se dala prostrčit ruka, dvorek přede dveřmi byl z udusané hlíny. Na polámané lavičce bez opěradla seděl ve stínu dubu stařec. Upřeně blížícího se Troye pozoroval.

Starcova pokožka byla černá a vráscitá, na hlavě měl řídký chomáč šedivých vlasů. Jeho oděv byl velmi obnošený a nesčetněkrát záplatovaný. Troy mu kývl na pozdrav, avšak stařec se ani nepohnul.

„Brýtro,“ řekl Troy.

Stařec zavrtěl hlavou. „Spánembohem. To říkám, páč seš do tmy mrtvěj.“

Troy se zastavil, vyloudil úsměv a pokusil se ta slova zlehčit. „To byste mi neměl říkat, dědo, nosí to smůlu.“

„Sám si smůla. Kdes ukrad tydle pytle?“

„Jsou moje.“

„To je hloupá lež, kerý dokonce ani já nevěřím! To sou pytle bílýho muže, žádnýho negra. První bílej muž, kerej tě zmerčí, tě napřed zastřelí a teprv pak se tě zeptá, kdes je ukrad. Seš ze Severu?“

„Ano, jsem ze Severu.“

„To slyším. Ale teď seš na Jihu.“

„Nepozvete mě dál? Vypadá to, že se musím naučit pár věcí.“

„Se mi zdá, že musíš!“ Stařec se roztřásl sípavým smíchem. „Nevěřil sem svejm vočím, dyž sem tě zmerčil štrádovat po cestě. Velkej pane Yankee, máš se co učit. Eště nejseš zpátky na Severu. Tady seš jen votrok.“

Toto jasné konstatování Troye zasáhlo přímo do srdce a proniklo hlouběji než jakákoli urážka nebo výhrůžka.

Uvědomil si, že černoši byli a jsou skutečnými otroky a že otroctví je tady stále legální. Tento člověk strávil v otroctví celý život. Jeho lekce byla zcela srozumitelná. Pokud se Troy rychle nenaučí žít jako on a myslet jako on, může se připravit na jistou smrt.

Avšak málem ani k tomu nedostal příležitost. Z cesty, kterou přišel, sem dolehl zvuk lidských hlasů a dusot koňských kopyt.

„Skovej se do seknice,“ sykl stařec. „Jinač seš v ty chvíli mrtvěj!“

Troy neprotestoval. Skočil dovnitř otevřenými dveřmi, dopadl na zem a odkutálel se ke stěně. Dusot kopyt se přiblížil.

„Jak dlouho tady sedíš, strejdo?“ zvolal mužský hlas.

„Vod světla, simpán kapitán. Vod ty doby já tady sedět.“

„Tak mi řekni, cos viděl! Řekni mi pravdu, nebo tě přetáhnu přes ty tvý černý záda“

„Co já vidět? Já nevidět nic. Vrány, akorát vrány.“

„Viděls opravdickou černou vránu? Šviháckýho negra v pěkných botách, kterej nes kradený zboží?“

„Todle já nevidět, simpán kapitán. Nikdo kolem nejít, přísámboh!“

„Říkal jsem ti, Luthere, nemohl jít tudyma,“ ozval se další hlas.

„Chceš snad říct, že můj kluk je lhář?“

„Kdybysem si myslel, že lže, asi bysem tady teď nebyl, ne? Jenom říkám, že tvému klukovi lhal ten negerskej frajer, aby zmátl stopu, a potom mazal na vopačnou stranu. Vrat se zpátky touhle cestou a já zajedu do Corners. Když ho bude každej hledat, tak se daleko nedostane. Vsadím se, že je na něho vypsaná vodměna.“

Dusot cválajících koní utichl, ale Troy se stále nehýbal. Tiskl se k zetlelému dřevu a nevšímal si mravenců hemžících se ve škvírách blízko jeho obličeje. Byl naplněn takovým strachem, jaký dosud pocítil pouze jednou, ve Vietnamu, když zůstal vězet v týlu nepřítele odříznut od své jednotky.

Byl opět na frontě. Byl ve své vlastní zemi - a přece někde docela jinde. Uvědomil si, že kolem něj ožily dějiny Ameriky natolik reálně, že by to z knížek nikdy nevyčetl. Poprvé do hloubky pochopil jeden z důvodů, které vedly k občanské válce, a co znamenalo vítězství, i když bylo dosaženo za cenu obrovského utrpení. Zpozdoroval, že se mu třesou ruce, zlostně je sevřel v pěst a tvrdě udeřil do země. Nemohl to vzdát, vždyť sotva začal.

Stařec se třaslavě přiblížil a s unaveným hekáním se usadil na práh zády do místnosti, takže mu Troy neviděl do tváře.

„Zachránil jste mi život.“ řekl Troy. „A já ani nevím, jak se jmenujete.“

„Mý méno se nikdá nedovíš. Abys to neřek, až tě chytej.“

„Jak se odtud dostanu? Kam mám jít?“

„Nazpátek, vodkad's přisel. Ted'ko di dozadu a skovej se do houští za hajzlík, tam voní nikdá nepudou. Až bude tma, pohni se vocaď.“

„Kam? Slyšel jste je, všichni mě hledají. Jak se dostanu pryč?“

Stařec se opovrživě zamračil. „Hádám, že nedostaneš, dyž seš takovej hlupák. Chytej tě a zmrskaj. Pověš jim vo mně, než tě stačej pověsit. Seš malér, slyšíš? Malér.“ Něco si pro sebe mumlal a kýval se ve dveřích, dokud nedospěl k rozhodnutí. „Di, kam sem ti řek. Až bude noc, dostanu tě na dráhu. Ať se vo tebe postaraj voni. Di už.“

Vkřoví bylo horko, vzduch se ani nepohnul a mouchy nesnesitelně štípaly. Troyovi se nakonec podařilo trochu si zdřímnout, ale s leknutím se probudil a vyplivoval hmyz, který mu nalezl do úst a do nosu. Bezvýsledně se snažil rozžánět roje much, které ho sice hodně mučily, ale palčivá žízeň ještě víc. Bylo to horší než všechno, co dosud zažil. A nemohl s tím nic dělat.

Po cestě občas někdo prošel, slyšel hlasy kolenjdoucích a skřípot projíždějících bryček. Než padl soumrak, třeštila mu hlava.

Ozvaly se pomalé kroky a Troy se vtiskl hlouběji do křoví. Bouchly dveře záchodku a za chvíli zaslechl starcův šepot.

„Tady máš krapet vody. Počkej, dokavaď nevodejdu, pak si to vem.“

Voda byla teplá a kalná, ale osvěžila ho. Nejprve v ní ovšem rozpustil tabletu chlórdioxidu. Pil co nejpomaleji.

Po setmění se vzduch trochu ochladil a především zmizely mouchy. Troyova radost však neměla dlouhého trvání, protože příletěli pišticí krvelační komáři. Připadalo mu, že uběhla celá věčnost, než znovu zaslechl souravé starcovy kroky vzdalující se po cestě.

Po nekonečně dlouhé době se stařec vrátil a zavolal na Troye: „Vylez. Doved sem kluka, kerej si tě vomrkne.“

Měsíc sice halily mraky, přesto bylo dost světla, aby Troy rozeznal dvě postavy. Stařec ho posunky přivolával k sobě.

„Tendle kluk je vystrašenej, ale pomůže ti. A ty zas jemu. Jeho máma je marod a potřebuje medicínu. Máš dolar? Musíš mít dolar, dyž seš tak vyparáděnej.“

„Rád mu za pomoc zaplatím. A vám taky -“

„Zavři hubu. Nic nepotřebuju. Kluk tě veme do stodoly, tam se skovej. A už se nikdá nevracej.“

Troy zašeptal poděkování, ale stařec mu neodpověděl. Neměl nic, byl tak chudý, že chudší už ani být nemohl, a přece měl svou hrdost. Troye zamrzelo, že starci za pomoc nabídli peníze.

Ucítil v dlani malou teplou ručku, sklopil oči a usmál se na drobného chlapce. „Dám tvé mámě na ty léky,“ řekl. „A ještě přidám něco navrch. Pojďme.“

Troy nemotorně klopýtal tmou za bosým hochem, který šel tiše a jistě. Vstoupili do sladce vonícího borového lesa, potom prošli mezerou v živém plotě na vyježděnou, jasně viditelnou cestu, na níž se ve světle měsíce leskly kalužiny. Mraky se rozplynuly, noční nebe zaplnily hvězdy.

Chlapec se postavil na špičky a poklepal Troyovi na rameno, aby se sklonil. „Čekej tady a nehejbej se,“ zašeptal mu do ucha.

A zmizel tiše jako stín, než mohl Troy cokoli říct. Chlapec se nevracel a Troy začal uvažovat, zda by neměl vydolovat z brašny revolver, ale vzápětí si to rozmyslel. Kdyby se ho někdo chystal přepadnout, nemohl ho zastřelit. Jediný výstřel uprostřed tiché noci by postavil na nohy celý kraj. Nezbyvalo mu než čekat.

Vyplašeně nadskočil, když se ho někdo dotkl.

„Byli tam náký lidi, ale už vodešli,“ zašeptal chlapec.

Přeběhli cestu a pospíchali do úkrytu keřů na druhé straně. Proti obloze se vztýčila silueta domu, za jehož oknem se mihotalo bledé světlo. Vešli do řádek vysoké chřestící kukuřice. Ze tmy se vynořil temný obrys stodoly.

„Zalez tam,“ zašeptal chlapec a pootevřel hrozivě skřípající vrata. „Este ten dolar pro mámu...“

Troy vtiskl chlapci do dlaně hrst mina. Malé dětské prsty po nich chňaply a hoch zmizel.

Troy tápal tmou a zakopával o neviditelné předměty. Brašny se za něco zachytily a chvíli se s nimi potýkal, než je uvolnil, pak konečně našel něco, o čem si myslel, že by to mohlo být seno, a svalil se do něj.

Pro tuto chvíli byl v bezpečí, ale co bude dál? Stařec mluvil o dráze, ale nic bližšího mu nevysvětlil.

Venku se ozvaly těžké kroky a vrata zaskřípěla, pak se zabouchla. Bliklo světlo.

„Vylez,“ zavolal mužský hlas. „Ať si tě můžu prohlídnout.“

Troy neměl na vybranou. Nechal brašny v seně, zvedl se a zamžoural do světla petrolejové lampy. Před ním stál muž se zbraní v ruce.

Byl to běloch.

23

„Tak to seš ty?“ řekl muž. „Dej pracky pěkně nahoru. Celý vodpoledne jsem tě s vostatnima hledal, ale nikde po tobě nezbyla žádná stopa. Chlapi nakonec uvěřili, že si ten kluk všechno vymyslel. Teda můžu říct, jak na tebe tak hledím, že tě popsal přesně.“

Byl to velký rozložitý muž s nazrzlými vlasy, mohutné břicho mu vzdouvalo košili a napínalo červené šle.

„Co se mnou uděláte?“ Troy sledoval revolver namířený na jeho hrud. „Zastřelíte mě?“

„Chlap, kterej drží bouchačku, je ten, kterej se ptá. Takže nech ty ruce takhle nad hlavou a vysyp, kdo tě sem přivedl.“

„Nevím.“

„Kdo ti vo mně řekl?"

„Nevím ani to."

„Kdybych měl zavřený voči, vopravdu bych uvěřil, že poslouchám Yankeeho. Skvělý."

„To proto, že jsem Yankee z New York City."

„No, vopravdu seš nějaký divnej. Nevím, co s tebou mám udělat."

„Než se rozmyslíte, pane... Začínají mě bolet paže. Mohu je dát dolů?"

Troy nečekal na odpověď, spustil ruce a zároveň přenesl váhu těla dopředu. Ted' stačilo skočit, srazit zbraň stranou a...

„Jo, tak je nech dole," řekl muž a zasunul revolver do pouzdra. „Čásek si tady pobudeš, ukážu ti, kde se schováš. Je to jenom díra v zemi pod kádí s melasou, ale zůstaneš naživu. Za den za dva, až přijedou další dva, vypadneš."

Troy uvolnil svaly. „Kam vypadnu?"

„Na Sever, kam jinam."

„Je mi líto. Mé záležitosti mě vedou na Jih. Ale i tak vám děkuji."

„Děkuji...?" Muž zvedl lampu a předklonil se, aby si Troye prohlédl zblízka. „Musím ti říct, že seš vopravdu něco jinýho. Polovička všech otroků tady z Jihu se snaží dostat na sever do Kanady, ale ty chceš jít vopačným směrem."

„To chci. Nejsem otrok. Člověk, který mě sem poslal, se zmiňoval o dráze. To asi nebude stanice podzemní dráhy, že?"

„Máš nějak moc otázek. Ty své brašny máš tam vzadu? Vem si je, aby vo ně někdo nezakopl. Jdem do domu. Zrovna mám na stole večeři, hádám, že by ti přišla vhod."

„To jste uhodl, děkuji. Naposledy jsem jedl... Už si nevzpomínám kdy."

„Drž se u mě. Zhasínám světlo. Vokolo nikdo není, to bych uslyšel své psy. Ale někdo by tě mohl zahlídnout z dálky."

Sotva Troy zvedl sedlové brašny, obklopila ho tma. Následoval muže ven ze stodoly. Něco velkého se mu opřelo o nohy, zaslechl temné vrčení.

„Klid, hochu, klid. Tohle je přítel. Jdi pomalu, cizince. Když neuděláš žádné prudkej pohyby, nechá tě na pokoji. Až vlezeš dovnitř, zapálím petrolejku."

Kuchyně byla zařízena jednoduše, ale bylo tam uklizeno a čisto. Muž zavěsil lampu na hák, nabral ze džberu džbánky vody a postavil ho na stůl, pak přidal dva otlučené kameninové hrnky.

„Dneska nemám rozdělanej voheň, ale je tady kus uzenýho a kukuřičnej chleba."

„Dám si cokoli, ničím nepohrdnu... Jmenuji se Troy Harmon."

„Co tě tak táhne na Jih, Troyi?"

„Soukromá záležitost, pane - promiňte, ale neznám vaše jméno."

Muž rozžvýkal sousto chleba namočeného v melase a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ty seš vopravdu něco. Tak teda, když už víš vo tomhle místě skoro všechno, Jmenuju se Milo Doyle. Pocházím z Bostonu, což vysvětluje, proč jsem tě hnedka nezastřelil."

„To vysvětluje hodně, pane Doyle." Maso bylo špatně vyuzené a samá chrupavka, ale Troy měl hlad jako vlk.

Spálchl je vodou, která jeho žiznivému hrdlu chutnala téměř jako pravé šampaňské. „To vysvětluje, proč pomáháte mně i těm dalším, o kterých jste se zmiňoval."

„Už je to tak dávno, co jsem přišel sem dolů dělat na železnici, že na to lidi už zapomněli. Je to směšný, ale ted' se zabývám jinou dráhou. Voženil jsem se tady a začal farmařit, ale žena mi umřela, budou to tři roky, a vod ty doby žiju sám. Uvažoval jsem, že to tady prodám a vodjedu domů, ale nějak jsem se k tomu nevodhodlal. Potom jeden můj starej přítel, z kterýho je ted'ka právník, ale já ho pamatuju z domova jako takhle malýho kluka, za mnou přišel, jestli bych pro něho něco neudělal, a vod tý doby je toho víc a víc. Ted' už vo mně víš všechno, Troyi, takže mi můžeš říct zase něco vo sobě."

„S radostí. Narodil jsem se a vyrůstal v Queensu v New Yorku. Hned v mládí jsem vstoupil do armády -"

„Tak to zas prr! To slyším prvně, že vzali někoho černýho do americký armády!"

„To jsem přece neřekl. Váležil jsem za hranicemi. Na světě je množství jiných armád, kde se tolik nezajímají o barvu kůže. Dokáží se o sebe postarat. Právě ted' pracuji na... jistém úkolu. Musím někoho najít, ale uvědomuji si, že sám to nezvládnou. Chtěl bych vás požádat o radu. Možná vám na oplátku nějak pomohu. Už jsem slyšel o podzemní dráze a myslím si, že je velmi důležité pomáhat uprchlým otrokům dostat se na Sever."

„Je to zatraceně důležitý, dostat náklad na Sever, ale některý z nás jsou důležitější než vostatní. Tohle je malá stanice, ne tak velká jako ta, kterou vedl nebohej Tom Garrett. Než ho chytili, protáhl Wilmingtonem víc jak dva tisíce sedum set pasažérů."

„Nemám představu o rozsahu této operace, ale provoz něčeho tak velkého musí být dost nákladný. Vaše výdaje za potraviny a dopravu budou asi pořádně vysoké. Domnívám se, že si můžeme navzájem pomoci a že naše spolupráce může být prospěšná oběma stranám."

Doylovi údivem poklesla čelist a po bradě mu stekla stružka melasy. „Neprodáváš náhodu hadí medicínu? Chlap, kterej mluví jako ty, by měl dveře vtevřený. Spolupráce prospěšná oběma stranám! Řekl bych, že řečníš líp než většina kazatelů, který znám."

Troy se usmál. Kdyby tak věděl, že jsem magistr historie! Nahlas však pravil: „Chodil jsem do slušné školy."

„Jo, to se může hodit. Ale jestli chceš pomoci, řekni mi něco víc vo tom chlapovi, kterýho hledáš. Je to tvůj přítel?"

„Právě naopak. Jmenuje se Wesley McCulloch, ale mohl si jméno změnit, i když o tom dost pochybuji. Pokud vím, zabil tři lidi. Chci ho najít a učinit spravedlnosti zadost."

„Běloch?"

„Ano.“

„To je těžkej úkol, Troyi. Zvlášť tady na Jihu. Sám bys to nikdy nezvládnul.“

„Teď už to vím. Asi jsem byl trochu naivní, když jsem si myslel, že to svedu. Budu potřebovat nějaké krytí...“ Doyle se zatvářil nechápavě, proto Troy upřesnil: „Myslím tím, že budu hrát někoho jiného. Přemýšlel jsem o tom celý den. Řekněte mi, co si o tom myslíte. Mohl bych být něco jako osobní sluha? To by znamenalo najít spolehlivého bělocha, který mě vezme pod ochranu. Myslíte, že by to šlo?“

„Než vo tom všem začnu přemýšlet, musím se napít. Teď hned nedokážu vodhadnout, jestli se to dá zařídit, protože podle mýho je to ten nejdivnější nápad, jakej jsem slyšel za celej svůj život.“ Postavil na stůl těžký kameninový džbán, vytáhl zátku a naplnil oba hrnky po okraj. „Vochutnej. Dělá to farmář dole na řece. Za tenhle kamenáč chce deseták. Šmakuje?“

Troy usrl a otrásl se. „Řekl bych, že vás napálil,“ pronesl chraplavě.

Doyle odevzdaně přikývl. „Předražený. Věděl jsem to.“ Vypil režnou kořalku až do dna a znovu si hrnek naplnil. „Ale myslím, že znám toho pravýho člověka, kterej by ti mohl pomoci. Je to Skot a píše do washingtonskejch novin nebo tak něco. Už nám hodně pomohl, nosí zprávy, když jede dál na Jih. Mohl by to bejt ten, kterýho hledáš.“

„Vypadá to slibně. Můžete se s ním spojit?“ Doyle si promnul čelist. „Potřebuju hřebíky. Hogg v Corners má vyprodáno, takže mám dohřej důvod zajet do města. Když vyjedu časně, stihnou všechno vobstarat a do večera budu zpátky. Když toho Skota nenajdu, nechám mu vzkaz u našich lidí. Ale budeš muset zůstat zavřenej dole v díře, dokud se nevrátím.“

„Aspoň si odpočinu. O mě si nedělejte starosti.“ „Dělám si starosti vo sebe a vo to, jak mě pověsej, jestli tě tady najdou. A potřebuju nějaký peníze, abych toho pisálka přesvědčil.“

Troy zalovil v kapse. „Bude deset dolarů dost?“ „Dost? Řekl jsem přesvědčit, ne koupit. A teď si seber ty své saky paky a mrkneme se na tu díru, abych se stihl ještě trochu vyspat.“

Pod těžkou bečkou, která se dala otočit kolem skrytého čepu, byla v písčité půdě vyhloubena nevelká jáma zpevněná trámy a prkny. Na udusané hlině ležel dřevěný rošt, na něm stál nočník a kbelík s vodou. Kromě kousku svíčky zasazeného v rozštěpu kulatiny už nic víc ve skrýši nebylo.

„Ráno, než vodjedu, ti přinesu jídlo,“ řekl Doyle a vrátil kád s melasou na místo.

Troy škrtl zápalkou a rozžal svíčku. Než uleh, vytáhl revolver. Sedlové brašny si dal pod hlavu místo polštáře, sfoukl svíčku a hned usnul.

Druhý den prodřimal, nic jiného se v jámě ani nedalo dělat. Protože nemohl nijak měřit čas, zdálo se mu, že se vleče příliš pomalu; začal se obávat, že se přihodilo něco zlého. Všiml si nepatrného průvanu a našel vyústění hliněné roury, kterou dovnitř proudil čerstvý vzduch. Musela být zahnutá, protože v ní nespátřil světlo. Občas se k němu donesly vzdálené zvuky, jednou zaslechl bryčku, potom nějaké povykující děti.

Strnul, když se ozval hlasitý štěkot psů. Buď se vracel jejich pán, nebo se blížili nezvaní hosté. Byl připraven na vše. Když se kád konečně odsunula, mířil Troy nahoru revolverem.

„Vylez ven,“ vyzval ho Doyle. „Všecko je v pořádku.“

Troy opustil úkryt a zamžoural do světla petrolejky. Vedle Doylea stál štíhlý muž v kvalitním tmavém obleku a vysokých jezdeckých holínkách.

„Kdo je to?“ zeptal se Troy.

„Klidně můžeš tu bouchačku schovat, to je pan Shaw, pan Robbie Shaw, vo kterým jsem ti vyprávěl. Ten tvůj nápad ho zajímá, takže mu řekni to samý, cos říkal mně. Zůstaňte tady. Slyšíte ty psy? Radši se kolem trochu porozhlídnou.“

Doyle odešel a odnesl lampu.

„Nejspíš lišky,“ řekl Shaw klidným hlasem. „V okolí jich musí být spousta.“

„Skutečné lišky? To jsem nevěděl. Nejsem zdejší.“

„Zřejmě opravdu nejste. Nebojím se říci, že váš přízvuk je zde stejně nezvyklý jako můj.“

„Podle vašeho přízvuku, pane, bych řekl, že jste spíš Angličan než Skot.“ Troy se snažil pohledem proniknout tmu, ale viděl jen nezřetelnou postavu. „Nic ve zlém.“

„Nemusíte se omlouvat. Dostalo se mi stejného vzdělání jako všem Sassenachům z Winchesteru. Rodiče si přáli, abych se podíval do světa. I vy na mne působíte dojmem zcestovalého muže, což mne svým způsobem zajímá. Náš hostitel však vyslovil dvě jména. Vy jste Troy Harmon?“

„Ano, jsem.“

„Rád vás poznávám, pane Harmone. Avšak to druhé jméno, které mi bylo sděleno současně s vaším, mne nečekaně překvapilo - totiž jméno muže, kterého hledáte. Jestli jsem správně pochopil, zajímáte se o Wesleyho McCullocha?“

„Ano. Správně.“

„Ale v žádném případě se nejedná o plukovníka Wesleyho McCullocha, že ne?“

Troy opět vytáhl kolt a namířil ho do tmy. „Ano, měl hodnost plukovníka. Slyšel jste snad o něm?“

„Že se vůbec ptáte, milý příteli. Jen se dívím, proč by měl plukovník zajímat právě vás. Znáám ho totiž velmi dobře.“

Troyovy myšlenky byly stejně bezútěšné jako tma vůkol. Byla to past? Rozmístil McCulloch hlídky kolem skály, aby se pojistil? Byl i Doyle McCullochovým člověkem a měl za úkol ho zadržet? Troy pro jistotu pomalu natáhl kohoutek revolveru.

„Ale, něco není v pořádku?“ ozval se Robbie Shaw. „Slyšel jsem snad cvaknout zbraň?“

„Správně. Držím šestiranný kolt. Když se netrefím první ranou, zahlédnu vás během záblesku a dostanu vás druhou. Takže zůstaňte pěkně na místě.“

„Vůbec mě nenapadlo, že bych se měl hýbat, milý příteli. Rozhodně není nutné, abyste použil násilí. Pan Doyle se za mne může zaručit, že mé úmysly s podzemní dráhou jsou neposkvrněné...“

„Pracujete pro McCullocha?“

„Ovšemže ne. A navíc vás musím ujistit, že navázání známosti s plukovníkem je ku prospěchu věci vašich přátel, neboť díky němu jsem byl přijat do společenských kruhů, do nichž bych jinak nedokázal proniknout.“

Do kůlny vešel Doyle s lampou v ruce.

„Psi chytli lišku,“ řekl a hned si všiml Troyovy zbraně. „Co se tady sakra děje?“

„Jenom trocha opatrnosti. Věděl jste, že se tenhle novinář zná s plukovníkem McCullochem?“

„Nevěděl, ale ani se nedivím. Zná spoustu všelijakých lidí ze Severu i z Jihu. Schovej tu zatracenou bouchačku. Řekl jsem ti, že je náš, tak měj slova věřit. Pojďte voba do domu.“

„Oukej.“ Troy zaváhal, ale nakonec zasunul zbraň za opasek. „Zmýlil jsem se, omlouvám se, ale doufám, že moji opatrnost chápete.“

„Nemusíte se omlouvat, milý příteli,“ uklidnil ho Shaw, ale přesto si hlasitě oddechl. „Nemohu tvrdit, že bych měl smrtící zbraň v lásce.“

V kuchyni se usadili kolem stolu a Doyle začal nalévat domácí kořalku.

„Ach, vaše místní ohnivá voda?“ Shaw přijal hrnek a velkým douškem ho zpola vyprázdnil. „Děkuji vám.“

Troy jen opatrně usrkával.

„Zajímavou skutečností je,“ pravil Shaw s pohledem upřeným do hrnku, „že jsem McCullocha znal mnohem dříve, než jsem přijel této země. Setkali jsme se v glasgowském klubu mého otce, když s ním plukovník dojednával nějaké dodávky.“

Troy se předklonil a snažil se nedat najevo rozrušení. „S čím váš otec obchoduje, pane Shawe?“

„Obchoduje? Proboha, pochopitelně nic tak přízemního! Je majitelem továrny a vyrábí stroje.“

„Vyrábí stroje na zpracování oceli?“

Shaw tázavě pozdvihl jedno obočí. „V podstatě ano. A také na zpracování mosazi. Je vám snad známo něco, co já nevím?“

„Možná. Pokračujte prosím.“

„Zdá se, že plukovník vstoupil s obrovskou vervou do strojní výroby. Už nás všechny těmi svými projevy o osvobození Jihu z okovů yankeeského průmyslu a podobnými řečmi nudí. Tvrdí, že cokoli, co dokáže vytvořit bílí až poněkud pobledlí dělníci v továrnách na Severu, dokáže svobodní lidé na Jihu mnohem lépe..., nebo něco na ten způsob. Nikdy jsem jeho řečem nevěnoval pozornost. Vím však, že prováděl velké nákupy a platil hotově, načež všechny stroje přivezl sem, do Richmondu, kde vybudoval prosperující továrnu. Vytrvale každému, kdo ho vydrží poslouchat, vypráví o svých strategických záměrech, investicích a podobných nesmyslech. Ale lze to koneckonců vydržet, když si uvědomíte, že je také bohatý a má spoustu vlivných přátel. Takže za ním nikdy nezapomenu zajít a popít něco z jeho whiskey, kdykoli mám kolem cestu. A to je v podstatě všechno.“ Vyprázdnil hrnek do dna a usmál se, když v něm zaklokotala další dávka. „A nyní, domnívám se, nastal čas, abyste nám zas vy vysvětlil váš zájem, jemuž se těší plukovníkova osoba.“

Troy věděl, že na tuto otázku bude muset dříve či později odpovědět, proto o tom již přemýšlel. Nemohl však říci pravdu. Jakákoli báchorka by určitě zněla věrohodněji. Rozhodl se, že nejschůdnější bude, přidrželi-li se základních faktů.

„Plukovník McCulloch zpronevěřil velké peníze a navíc je to vrah, na jehož hlavu byla vypsána odměna. Hledám ho. Proto bych se rád setkal s vaším McCullochem, abych zjistil, zda se jedná o téhož muže. Ujist'uji vás, že jde o velice důležitou věc.“

„Mluvíš vo tom přesvědčivě,“ pravil Doyle. „A taky vidím, že tě to zatraceně bere, že jo?“

„Ano. Jsem rozhodnut stíhat vraha tak dlouho, dokud ho nedostanu. Mé osobní pohnutky však opravdu nejsou důležité. Byl spáchán hrdelní zločin a pachatel je stále na svobodě. Jenže jsem zjistil, že na to sám nestačím, avšak za případnou spolupráci mohu dobře zaplatit. Pomůžete mi, pane Shawe?“

„S potěšením, pane Harmoně. Samozřejmě, mé pohnutky jsou zcela nesobecké, nestydím se však přiznat, že práce amerického žurnalisty je poněkud špatně placená profese. Můj otec je sice bohatý, ale od chvíle, kdy jsem opustil Oxford, drží rodinnou pokladnu pod zámek. Počítejte se mnou, ať už je význam tohoto slova jakýkoli. Jak si mou pomoc představujete?“

„Stanu se vaším sluhou. Budete dál plnit své závazky - a platit mými penězi -, zatímco já vás budu na každém kroku doprovázet a nosit vaše zavazadla, čímž se stanu v jistém smyslu neviditelným. Souhlasíte?“

„Skvělé! Ale dokážete změnit přízvuk a mluvnicki? Velice nerad bych někomu vysvětloval, proč můj sluha mluví jako můj profesor z univerzity.“

„Simpane. Já to zkusit.“

„Jakž takž to ujde, doufám však, že se brzy zdokonalíte. Nyní přejdeme k podrobnostem.“ Otočil se k Doylevi. „Jak bychom měli celou věc co nejlépe zařídit?“

„Nejlíp začnete, když vocať dneska v noci vypadnete. Na můj gusto se vokolo poflakuje až moc lidí. Troyi, za pět babek ti vodprodám starou mulu. Je jednovoká a hrbatá, ale uveze tě. Taky pro tebe mám pár starejch vošlapanejch škrpálů, který ti vyměním za ty tvý frajerský holinky. Vy, Robbie, si vemte jeho sedlový brašny, vypadaj moc vznešeně. To by mělo stačit, když bude Troy držet jazyk za zubama, dokud se nenaučí mluvit.“

„Simpán...?“

„Furt to není vono. Pořád to zkoušej.“

„Má vaše mula sedlo?" zeptal se Troy.

„Kdepak. To sis nevšiml, že negři jezdějí bez sedla? Máš co dohánět. Zabalím vám zásoby, abyste se mohli držet bokem vod lidí, než se Troy naučí chovat nenápadně, a nepromokavý ponča, deky, hrnky a pánve. Přivažte to všechno na mulu. Vemte to na jih a moc se nehoňte, počasi máte dobrý. Teďka si dáme krápněť rezný, potom uklohním něco k večeru a vyrazíte. Budu spát vo moc klidnějc, až budete bezpečně na cestě."

Na předměstí Washingtonu dorazili krátce po rozbřesku. Troy šel pěšky vedle vychrtlé muly. Zvíře mělo podle jeho názoru páteř jako list pily, cítil ji i přes starou deku. Veškeré nepohodlí však bylo zapomenuto, jakmile z ranního oparu vystoupila silueta města.

Teprve v tuto chvíli začal opravdu chápat, že jeho cesta do devatenáctého století je nefalšovanou skutečností. Doposud neměl čas všimnout si okolí, protože ho plně zaměstnávala starost o přežití. Obnošené šatstvo a primitivní zařízení Doylova domu se příliš nelišilo od toho, co jako kluk zažil o prázdninách nahoře na severu. I černošské chatrče byly porad ještě mnohem lepší než chýše ve Vietnamu. Jenže teď před ním leželo hlavní město jeho světa - a všechno bylo jinak.

Očekával, že město nebude z pochopitelných důvodů tak rozlehlé jako budoucí metropole, ale bez novoklasicistických sloupů federálních budov je vůbec nepoznával. Domy postavené ze dřeva a cihel byly malé, úzké ulice bez chodníků zcela zaplňovali chodci, povozy a koně. Koně! Ostrý pach kobyliců přebíjel většinu ostatních, dokonce i čpící kouř stoupající z lokomotiv a roztahující se nad nádražím. Ale Troyovi nejvíce ze všeho chyběl hluk a vůně motorových vozidel.

Kdyby Shaw Troye neustále nepopoháněl, určitě by se zastavil, aby mohl obdivovat blyštící se obrovskou černou lokomotivu s bachratým mosazným komínem, která hlučně vypouštěla páru. To kolem už nebyla historie, ale živoucí skutečnost - a Troy byl téměř ochromen její nezvratností. Teprve když ho Shaw polechtal špičkou holinky na žebrech, uvědomil si, kde je.

„Přestaň vyvalovat oči, chlape! Nemáme času nazbyt. Nasedej !"

„Simpane, ale já muset uvázat provaz, jinak věci spadnou na zem."

„Nesahej na tu podpínku, postarám se o ni sám!" Shaw seskočil z koně a sklonil se, aby zkontroloval přezku. „Jedeme příliš pomalu," zašeptal. „Zíráte kolem sebe jako výr, určitě si toho někdo všimne."

„Promiňte, ale myslím, že dál už nedokážu jet. Hřbet toho zvířete by mě přefízl vejpůl."

„Tak je vědte, ale musíme pokračovat."

Shaw měl pravdu. Přestože toho bylo kolem tolik k vidění, nemohli si dovolit zůstat stát a zevlovat, to musel Troy uznat. Vždyť jen letmý pohled na budovu Capitolu, která z dálky vypadala téměř jako za jeho časů, mu působil muka. Když potom zamířili přes řeku do Virginie, nenašel tam známé předměstí, ale pouze zelenou louku. Na místě, kde jednou bude stát Pentagon, se pásł dobytek. Do dálky směrem k budoucímu Washingtonskému letišti se táhly mokřiny a travnatý porost.

„Nastal čas oběda, proto navrhuji, abychom se zde zastavili," řekl Shaw, pobídl koně a odbočil na louku.

„Bylo načase," prohodil Troy unaveně klopýtající za ním. „Na nohách mám z těch prošlapaných bot puchýře. Chodit pěšky není o nic lepší než jízda na tomhle zuboženém materiálu pro továrnu na kliš."

Shaw se zasmál. „Ten výraz si musím zapamatovat, továrna na kliš! Vy Yankeeové máte hodně zvláštní pořekadla. Navrhuji, Troyi, abyste vzal vědro, zašel pro vodu a napojil naše zvířata."

„Simpane, já hned jít na to."

„Je to lepší. Učíte se."

Břeh byl vymletý proudem a spadl do hloubky dobrých dvou metrů. Troy šel podél něj, dokud neobjevil stezku vedoucí dolů k hladině. Voda byla průzračná a čistá. Nabral ji do dlaní a zhluboka se napil, pak si opláchl obličej, aby smyl prach nasbíraný na washingtonských ulicích. Naplnil vědro a začal šplhat po pěšině nahoru, ale zarazil se, protože zaslechl hlasy. Opatrně, píd' po pídí, zvedal hlavu z husté trávy, dokud neměl dostatečný výhled.

Dva neznámí jezdci vzali Shawa mezi sebe. Jeden něco prohodil a druhý se hlasitě zasmál, předklonil se v sedle, vytáhl z pouzdra jezdeckou pistoli a namířil ji Robbiemu na břicho. Druhý muž zatím sesedl a vykročil k Shawovu koni, který před ním uskakoval. Muž chytil otěže a přiměl ho sklonit hlavu, potom se natáhl, aby otevřel sedlové brašny, v nichž byly Troyovy věci. Peníze, léky, prostě všechno. I revolver.

25

Troy odhadoval pohyby obou mužů ne déle než vteřinu. Pak vyrazil.

„Simpane, tady voda, co vy chtít!" vykřikl, když byl na dohled.

Kráčel pomalu vpřed s hlavou skloněnou a shrbenými zády, oběma rukama svíral vědro, jako by bylo hodně těžké. Muž v sedle na něho ihned namířil zbraň, jeho společník rovněž tasil. Troy klopýtal směrem k nim a povídal si tiše sám se sebou, jako by si jejich přítomnosti dosud nevšiml.

Fungovalo to skvěle. Oba muži cenili zuby, zatímco čekali, až je uvidí. Výborně. Měl by jim předvést nějaké vhodné divadýlko ve stylu strýčka Toma, nebo roztřesenou imitaci Jacka Bennyho v roli Rochesterera ve strašidelném domě.

Zvedl hlavu a vyjel: „Jémináčku!" Přitiskl si kbelík k tělu a roztřásl se tak silně, až voda cákala z vědra ven. Pokusil se vyvalit oči, ale to mu příliš nešlo.

Představení se moc nepovedlo, ale měl vděčné obecenstvo. Oba muži povykovali a smáli se, až svorně odhalili řady zčernalých zubů. Lupič stojící na zemi se bavil dokonce tak dobře, že zapomněl na pistoli a mířil do trávy. Troy se potácel, rozhlížel se kolem sebe, jako by hledal nějaký úkryt, a zároveň koutkem oka sledoval, jak druhý muž sesedá. V

nečekaně chvíli vrhl vědro do tváře lupiče před sebou.

Muž ztratil rovnováhu, Troy na něho skočil a vrazil mu koleno do rozkroku. Hmátl po pistoli a vykroutil mu ji z ruky. Muž zarval, společně padli na zem. Troy se převálil a namířil pistoli na druhého muže, který teprve zvedal zbraň. Troy nečekal a zmáčkl spoušť.

Z pistole vyšla rána jako z děla a zpětný ráz mu vyhodil paži do výšky, jako by ho kopla mula. Ale rána byla dobrá. Muž se zlomil v pase, zašermoval pistolí a zhroutil se.

Zazněl výstřel. Robbie Shaw chraplavě vykřikl a klesl k zemi. Troy se k němu rozběhl, avšak zahlédl, jak lupič, kterého dočasně zneškodnil, vytahuje z pouzdra na zádech lovecký nůž s třicetcentimetrovým ostřím. Troy automaticky zmáčkl spoušť, ale zbraň, kterou držel v ruce, byla jen jednoranná pistole. Mrštil ji po něm, avšak lupič ji ledabyle srazil stranou. Troy, zrak upřený na hrot nože, ucouvl, klopýtl a upadl. Jeho protivník zařval a skočil.

Ozvalo se suché prásknutí, jako by se zlomila větev. Na čele rozzuřeného muže se objevil nepatrný otvor a vystříkla krev. Lupič padl obličejem do trávy a zůstal nehybně ležet.

Překvapený Troy pohlédl na Shawa ležícího na zemi. Opíral se o loket a v ruce svíral malou pistolku, z níž se dosud kouřilo.

„Pepřenka," řekl Shaw, usmál se a zastrčil zbraň do kapsy. „Dvě hlavně, dvě rány. Nikam se bez ní nehnu. V těchto časech jsou... lupiči... poměrně častou... záležitostí."

Zkřivil tvář bolestí a Troy si všiml krvavé skvrny na jeho kalhotách. Jednal rychle a rozhodně. Odepnul nejbližšímu z mrtvých mužů kožený opasek, dvakrát jím omotal Shawovo stehno a pevně ho stáhl. Prýštění krve ustalo. Troy se konečně rozhlédl kolem.

„Taková menší jatka," pravil Robbie Shaw. „Dva mrtví, jeden raněný. Vzhledem k tomu, že jste byl beze zbraně, je to velice slušná práce, zvláště přihlédneme-li k faktu, že ti dva ozbrojeni byli."

„Ani vy jste se s tou svou pepřenkou nenechal zahanbit, Robbie. Myslím, že jste mírný člověk."

„To jsem, ale žijeme v tvrdém světě. Do této země jsem přišel jako válečný zpravodaj v době indiánských válek; při té příležitosti jsem se naučil střílet. Ale teď bych rád věděl, co podnikneme dál."

„Nejprve se postaráme o vaše zranění. Z cesty sem našťestí není vidět, a kdyby ty výstřely někdo zaslechl, už by tady byl. Oba pachatelé nás museli nějakou dobu sledovat a pojistit se, aby svůj čin provedli beze svědků. Ale lupiči přijdou na řadu později. Ze všeho nejdřív vás musím ošetřit. Předpokládám, že máte náhradní kalhoty," dodal a rozpáral raněnému nohavici.

Shaw se posadil. „Nevypadá to nikterak dobře," konstatoval.

Troy zatím zalovil v jedné z brašen, našel lékárníčku, připravil si injekční stříkačku a ampulku morfinu a ukryl je v dlani.

„Ta nešťastná rána je poněkud velká," řekl Shaw s obavou v hlase.

„Skoro jako z kanónu," upřesnil Troy a ukázal na pistoli ležící na zemi. „Tahle jednoranná předovka má ráži větší než půl palce. Teď si zase lehněte, ať se na to mohu podívat. Zranění hodně krvácí, ale není tak hrozné, jak vypadá. Kulka vytrhla kus svaloviny, ale našťestí vylétla ven."

Otočil se k novináři zády a nasál do stříkačky dvojitou dávku narkotika. Nejen že utlumí bolest, ale raněného současně uspí. Vhodí jehlu Robbiemu do nohy a stiskl píst.

„To píchá!" vykřikl Shaw. „Co mi to děláte?"

„To je taková má oblíbená hra na doktora. Říkal jsem vám, abyste si nedělal starosti."

Potom patou vyhloubil důlek v měkké půdě a stříkačku i s ampulkou zahrnul. Než si vybalil zbytek pomůcek, Shaw už hlasitě chrápal.

Troy měl sice zkušenosti s poskytováním první pomoci v polních podmínkách, ale tentokrát musel zastoupit také lékaře. Byl přesvědčen, že výsledek jeho ošetření bude mnohem lepší než jakýkoli odborný zásah běžný v těchto primitivních časech. Důkladně ránu a její okolí poprášil antiseptickým zásypem, potom uvolnil škrtildo. Zranění teď krvácelo jen lehce. Znovu řemen utáhl, stáhl okraje tkáně k sobě a přiložil tlakový obvaz. To by mělo stačit. To musí stačit. Nikdo nedokáže nic lepšího. Kdy začal Lister používat antiseptika? Někdy kolem roku 1867, jak si Troy pamatoval ze školy. Vždycky měl dobrou paměť na čísla.

Krabičku s penicilinovými tabletami si dal do kapsy kabátu a lékárníčku vrátil do brašny. Z korun nedalekých stromů se ozývali ptáci, koně se popásali na šťavnaté trávě. Polední slunce žhnulo. Dvě mrtvolky dosud ležely tam, kde padly. Troy jednu po druhé uchopil za nohy a odtáhl je za stromy. Ptáci s hlasitými protesty odletěli.

Když se Shaw probudil, bylo pozdní odpoledne. Otevřel oči a rozhlédl se. Troy mu podal vodu.

„Převeliké díky," řekl Shaw a vyprázdnil hrnek.

Troy ho znovu naplnil a vložil Shawovi do úst tabletu penicilinu. „Zapijte to. Pomůže to vaší noze."

Shaw na vteřinu zaváhal, potom pokrčil rameny a tabletu spolkl. „Byl to pouze vzrušující sen - a nebo se tady před chvílí potuloval párek po zuby ozbrojených hrdlořezů na bujných koních?"

„Nejlépe bude, když na všechno zapomenete. Pokud ohlásíte, co se přihodilo, jen se zapleteme s úřady. Čím méně otázek budeme muset zodpovídat, tím méně se o nás bude vědět a tím lépe pro mne. Těla jsem odtáhl támhle za ty stromy. Odesl jsem tam také jejich sedla, postroje a ostatní věci, pistole jsem hodil do řeky. Koně jsem odehnal po proudu dolů."

„Někdo je najde."

„Samozřejmě. Ale to už budeme pryč. Vsadím se s vámi, že šerif tenhle párek určitě zná. Pochybuji, že by někomu chyběli. Takže vyrazíme? Udržíte se v sedle?"

„Myslím, že ano, určitě. Po pravdě řečeno, mé zranění ani příliš nebolí."

„Než to začne bolet, budeme za sebou mít kus cesty. Na noc si najdeme klidné tábořiště a zítra se uvidí. Třeba

seženeme nějaký vůz, na kterém byste se mohl vézt, budete-li se cítit natolik dobře, abychom mohli pokračovat v cestě. Ale klidně můžeme celou akci odložit, pokud by to na vás bylo moc."

Shaw se posadil a zašklebil se. „Vý jste náramně tajemný muž, pane Harmon. Mým přáním je dozvědět se toho o vás víc než onen pouhý zlomek, který jste ochoten prozradit, jenže se zdá, že máme naspěch. Opravdu bych rád věděl, oč tu vlastně kráčí, čímž chci naznačit, že mám v úmyslu zajímat se o vás tak dlouho, dokud neodhalím aspoň část pravdy."

„Klidně se zajímejte. Ale nejprve vás dostaneme do sedla."

Pokračovali v jízdě až do setmění, pak se utábořili stranou od cesty. Troy si zasunul za opasek pod kabát kolt. Rozhodl se, že se už nikdy nenechá zaskočit. Obával se, že by na sebe mohli upozornit září ohně, dojedli tedy zbytky studených potravin, které jim připravil Doyle. Brzy na ně zaútočili komáři, jimž se dalo uniknout jediným způsobem - zabalit se do dek. Vzduch se naštěstí brzy ochladil a podařilo se jim na pár hodin usnout.

Krátko po poledni následujícího dne dorazili do městečka Woodbridge, na jehož náměstí stálo několik zděných domů, ostatní byly ze dřeva.

Shaw ukázal na vývěsní štít. „Nájemní stáj. Podívám se, jestli mají k pronajmutí nějaký vůz. Už se sotva držím v sedle."

Troy mu podal toboleku se zlatými mincemi. „Sežňte něco pořádného, ať v tom mohu jet taky. Žádná cena není dost vysoká, jestliže konečně slezu ze hřbetu té zatracené muly."

Shaw majiteli stáje vysvětlil, že si při pádu z koně poranil nohu, jeho kulhání dodávalo příběhu na věrohodnosti. Troy se zatím obezřetně držel stranou, dokud nebyl obchod uzavřen, a vstoupil na scénu teprve až na něho zavolali, aby zapřáhl koně do bryčky. Troy, který neměl ani potuchy, co má udělat, se ovšem zamotal do řemenů tak dokonale, že to pacholek nevydržel a ranami a nadávkami ho odehnal. Ustoupil stranou, ruku si držel na bolavém uchu, sledoval pacholka při práci a přitom si představoval ten nejspolehlivější a současně nejstrašlivější způsob, jakým by ho sprovedil ze světa.

Cesta teď byla mnohem příjemnější. Nemohli jet příliš rychle, protože vzadu byla k vozu přivázána mula. Také Shawova noha byla ztuhlá a bolavá a natřásání na špatných cestách ho vyčerpávalo. Když novinář dostal horečku, snažil se Troy před ním skrýt své obavy, ale teplota naštěstí poklesla již během následujícího dne. Shaw pravidelně dostával penicilin, rána se nezanítla a nebezpečí bylo zažehnáno.

Pokračovali výletním tempem a cesta do Richmondu jim trvala týden. K městu dorazili v podvečer, zrovna když se stíny začínaly dloužit.

„Krásné město," řekl Shaw, „jedno z mých nejmilejších."

„Půjdeme do toho vašeho oblíbeného hotelu?"

„Není tam draho a kuchyně je výborná. V hotelu Modrý dům přespávají především obchodní cestující, kteří se snaží předstírat, že už zbohatli. Ale uděláme si malou zajížděku touhle ulicí. Vidíte ty nádherné stavby?"

„Co noha, bolí?"

„Už je mi mnohem lépe. Cítím sice silné šubání a občasnou bolest, když se na ni neopatrně postavím, ale jinak, doktore, se vám operace podařila. Co mi to dáváte za medicínu v těch malých tobolečkách, které mě nutíte užívat každý den?"

„Už jsem vám přece vysvětloval, že je to užívání proti horečce podle starého rodinného receptu. Vypadá to, že na vás taky zabírá."

„O tom nemůže být sporu. Pohleďte na tento velký bílý dům obehnaný litinovým plotem."

„Co je na něm zajímavého?"

„Je v majetku člověka, kterého znám pod jménem plukovník Wesley McCulloch. Podle mého názoru musíme nyní zjistit, je-li to vámi hledaný muž."

Kůň zaržal, když Troy prudce zatáhl za opratě. Zastavili se.

Troy Harmon pak dlouho na ten dům hleděl, jako by se uměl dívat skrze zeď, a ve tváři se mu nepohnul jediný sval. Nalezl pravého McCullocha?

Byl to konec - nebo teprve začátek lovu?

26

Můj nový americký přítel je poněkud zvláštní člověk, zapsal si Shaw do cestovního deníku. Nevím tak docela přesně, co si o něm mám myslet. Tím nechci ani v nejmenším naznačit, že bych pochyboval o jeho velké odvaze či snad duchapřítomnosti. Ona drobná příhoda s bandity ostatně dostatečně tyto jeho povahové rysy potvrdila. Znepokojující dojem ve mně vyvolává nejen jeho chování jako celek, nýbrž i značné množství podivných drobností. Kupříkladu jeho rozhodnutí najít plukovníka - je pevné jako skála a zcela neochvějné. Vyzařuje z každého póru jeho těla. Když spatřil McCullochův dům, povšiml jsem si, že zaťal zuby, jako by ho chtěl okamžitě zničit. Jsem nucen přiznat, že mi při pohledu na něj v tu chvíli přeběhl po zádech mráz. Rozhodně bych si nepřál stát se nepřítelem tohoto muže.

„Oukej, to stačí, kam teď!" zeptal se, švihl opratěmi a pobídl mého koně.

„Rovně přes tři křižovatky, potom zahněte doprava," odvětil jsem.

S tím, co jsem uvedl výše, souvisí rovněž způsob jeho vyjadřování. Co může znamenat ono „oukej"? Případá mi, jako bych ten výraz už někde slyšel, ale nedokáži se rozpomenout, za jakých okolností. Troy občas užívá i další neznámé výrazy a vyslovuje je velice přirozeně, zpravidla však jen ve chvílích, kdy se nekontroluje. Přestal jsem mu již klást otázky, neboť mne místo odpovědi vždy odbyl nedostatečným vysvětlením a vzápětí změnil téma. Avšak kde se naučil této mluvě? S městem New York jsem poměrně dobře obeznámen, dokáži tedy posoudit, že skutečně mluví tamním

přizvukem. Občas však mívám pocit, že můj přítel musí náležet k nějaké tajné organizaci či sektě, která byla po dlouhou dobu izolována od okolního světa na nějakém neznámém ostrově - jak se tomu děje v šílených výtvorech spisovatele Edgara Alana Poea.

Toužím zvědět, jaké tajemství skrývají jeho sedlové brašny, ale raději se k nim ani nepokouším přiblížit. Můj přítel rovněž prokázal pozoruhodné znalosti medicíny. Troufám si dokonce tvrdit, že jeho znalosti jsou rozsáhlejší než znalosti kteréhokoli chirurga, jehož jsem kdy potkal, o ranhojičích ani nemluvě. Mé zranění se hojí bez hnísání a horečky jsem se vyhnul pravděpodobně jen díky oněm podivným hořkým tobolkám, které mě nutí polykat.

Nejvíce ze všeho mne zneklidňuje jeho chování. Případá mi, jako by byl bělochem s černou pleť. V noci, když jsme vedli diskusi a pro tmu jsem ho neviděl, bych podle hlasu a výslovnosti řekl, že se mnou hovoří vzdělaný Yankee. Znáím mnoho lidí jeho rasy, všichni jsou však zcela zaostalí a mluví značně nespisovně; jsou to divoši v nedávné době odvlечeni z afrického pralesa. Ne však tento tajemný muž.

V hotelu Modrý dům jsem byl jako obvykle přivítán s velkým nadšením - bezpochyby proto, že majitelka, paní Henleyová, chová bláhovou naději, že jednoho dne konečně projeví náklonnost její nepřitažlivé dceři Arabelle, ožením se s ní a odvedu ji odtamtud do mnohem vznešenějšího života. Tuto naději přizívají pouze natolik, abych byl dobře ubytován a zahrnut tím největším pohodlím, jaké mi může poskytnout, avšak chráním se toho, abych se nechal vlákat do medově lepkavých sítí svazku manželského.

Přivítala mě paní Henleyová osobně a musil jsem rychle odvést její pozornost jinam, aby nezahledla rozhořčený výraz v Troyově tváři, když ho nekompromisně poslala spát do stáje, kde měl bytovat spolu s koňmi. Jeho neschopnost přijmout přiměřené postavení náležející barvě jeho kůže ve mně vzbuzuje lítost, nikoli však natolik, abych si nevychutnal spánek v peřinách, zatímco on musel složit hlavu na seně. Je nezbytně nutné, abych se co nejrychleji zotavil, neboť během naší cesty jsem musel noc co noc odpočívat na tvrdé zemi.

Včera večer jsem okamžitě upadl do náruče Morfeovy a spal jako když mě do vody hodí. Ráno jsem se probudil čilý a svěží, poprvé od chvíle, kdy jsem byl zraněn. Posnídal jsem šunku a chléb, vejce, plátky slaniny, ledvinky, kukuřičné lívanečky a sladkou zavařeninu. Cestou do stáje jsem si v dobrém rozmaru dokonce pískal, ale okamžitě jsem ustal, jakmile jsem zachytil Troyův pohled. Příšerně se škaředil, zatímco si z šatstva oklepával suchá stébka.

Pravil jsem: „Dobré jitro. Už jste po snídani?“

„Ano - pokud považujete studenou krupici s kyselým podmáslem za snídani.“ A zamračil se.

„Jídlo tady nestojí za mnoho, což?“ pravil jsem a snažil se vypudit z mysli vzpomínky na hostinu, kterou jsem právě dojedl. Pokračoval jsem: „Jaký plán jste na dnešek připravil?“

„Dnes nás čeká jen jeden úkol, avšak velmi riskantní. Chci, aby vás McCulloch spatřil ve společnosti vašeho sluhy. Kdybych kolem jeho domu slídl sám, vypadalo by to mnohem podezřeleji. Počítám s tím, že mě naposledy viděl velmi daleko odtud a za zcela odlišných okolností. Proto si nemyslím, že mě pozná. Víte, co máte odpovědět, pokud se vás na mne zeptá?“

Přítal jsem, neboť jsem onu „krycí historku“, což je výraz, který jsem od Troye nevědomky převzal, znal již z paměti. „Můj newyorský přítel Dick Van Zandt mi zapůjčil svého sluha, abych měl pohodlí, než se vyléčím ze zranění.“

„Skvělé,“ pravil Troy, „ale nezapomeňte, že se jmenuji Tom.“ Kdovíproč se tomu zasmál. „A nyní do díla. Chci to mít za sebou.“

Cestou k plukovníkovu domu mlčel a já vycítil napětí, jež ho svíralo. Když jsme zastavili před hlavním vchodem, pomohl mi vystoupit z bryčky a poté držel koně, zatímco jsem se věnoval táhlu zvonku. Otevřel mi sluha, jeden z těch, které jsem znal.

„Je tvůj pán doma?“ zeptal jsem se.

Dříve než mohl odpovědět, ozvalo se bubnování klapajících kopyt a po cestě přijížděl plukovník osobně.

„Bůh mě zatrat’ - jsi to ty, Robbie?“ zvolal.

„Ano, jsem to já,“ pravil jsem a kulhavě mu vykročil vstříc.

Plukovník si mého černého sluhy ani nepovšiml, avšak koutkem oka jsem zahlédl Troyovu tvář, která v tu chvíli ztuhla co kámen. Pochopil jsem, že svého muže nalezl.

McCulloch mi potřásl rukou a projevil přiměřený zájem o mé zranění: „Spadl jsi z koně?“

„To nestojí za řeč, byla to taková nudná nehoda, která mne však donutila cestovat v této ďábelské bryčce.“

„Tak pojď dál, dáme si trochu whiskey, která ti pomůže zapomenout na všechny potíže. Tvůj černej si může skočit dozadu.“

Během řeči na Troye pohlédl. Všiml jsem si, že jeho ruka ustrnula uprostřed panovačného gesta, jímž ho posílal pryč. Pomalu spustil paži, a zatímco Troy odcházel, plukovník ho upřeně sledoval.

„To je tvůj sluha?“ vyzvídal poté plukovník, když jsem pomalu stoupal do schodů. „Kdys ho koupil, někdy poslední dobou?“

„Jeden přítel z New Yorku mi zapůjčil svého negra, aby mě doprovázel a staral se o mne. Proč se ptáš?“

„Jen jsem měl dojem, že jsem ho už někde viděl, ale to jsem asi nemohl, že ne? Všechny ty opice jsou si podobné, nemám pravdu?“ Zasmál se a já předstíral stejné pobavení.

Jeho whiskey byla vskutku tak dobrá, jak sliboval. „K čertu, Wesi,“ prohodil jsem, sotva jsem v ní smočil rty, „i když miluji destiláty ze západních ostrovů, musím uznat, že tvůj virginský výrobek je skutečně hoden pochvaly.“

„Tahle je od jednoho Skota - a není nejlevnější,“ pravil plukovník. „Tvůj příjezd, Robbie, mi přišel právě vhod. Potřebuji napsat tvému otci ohledně nějakých strojů. Můžeš mi poradit, jak mu to mám vysvětlit?“

„Nejsem technik,“ odvětil jsem. „Můj otec udělal vše pro to, abych nemusel dýchat továrenský kouř, i zajistil mi vzdělání pravého gentlemana.“

„Zapomeň na gentlemana! Vždyť jsi mezi těmi stroji vyrůstal a víš o nich tolik jako on,“ lichotil mi plukovník.

„To je pravda, Wesi, ale neprozrad' to otci, nebo mi zaúčtuje každý desetník utracený za mé školné," zasmál jsem se. Plukovník mne vzápětí vybídl: „Dopij, zajedeme do továrny, kde ti celý problém vysvětlím, oukej?"

„Platí," souhlasil jsem, „pokud se ještě vrátíme ke zbytku této lahve."

Nemohl jsem si nepovšimnout, že plukovník pronesl „oukej" - právě u něho jsem tento zvláštní výraz poprvé zaslechl! Jde o stejné slovo, jež používá i Troy! Napadá mne otázka, co spojuje bílého muže s tak vysokým společenským postavením a černocha, který po něm pátrá? Nesmíme rád bych to zjistil, ale je nad slunce jasnější, že se nemohu otázat ani jednoho z nich.

Plukovník je na svou továrnu velmi pyšný, neboť ji během jednoho roku dokázal značně zvelebit. Problém, který si přál prodiskutovat, se týkal stroje na protahování bezešvých trub.

„Vidíš to velké podpěrné rameno?" snažil se překřičet hluk vydávaný koženými řemeny svištěcími nad našimi hlavami. „Je rozlomeno na dvě části. Jeden pitomý negr dopustil, aby upadlo na zem. Servalo mu to sice ze zad metrový pruh kůže, ale tím se škoda nenapraví. Mohu u tvého otce objednat tento konkrétní náhradní díl, nebo musím zažádat o dovoz celého stroje?"

Otřel jsem nečistotu z kovového rámu: „Pohleď na toto číslo, Wesi, označuje dřevěný model, podle něhož byl díl vyroben. Stačí, napíšeš-li otci toto čísla. Jeho dělníci vyrobí novou pískovou formu, odlíjí potřebnou součást a pošlou ti ji. Tvůj údržbář potom vyrazí starý čep a vyvrtá do nové součástky otvor, aby se dal stroj sesadit. Neměl by to být problém."

Procházel jsem továrnou a já si vše pozorně prohlížel, ale jedinou neobvyklou věcí, kterou se mi podařilo objevit, bylo závorou zajištěné skladiště. Plukovník mě svým podrobným výkladem o strojích, jež mi předváděl, nesmírně nudil, proto se mi zdálo vhodné, projevit-li patřičnou dávku zájmu a zeptám-li se na onu uzamčenou místnost. Jeho reakce však byla natolik rychlá, že jsem si téměř jist, že mi lhal.

„Je to průmyslové tajemství, Robbie," odpověděl. „Pracuji na zdokonalení Whitneyovy čističky bavlny, která mi jednoho dne zajistí bohatství. Ale nikdo ji neuvidí, dokud nebude naprosto dokonalá. A teď se vraťme zpět k naší whiskey."

Hned po obědě jsem se vymluvil na bolest v noze, což byla ostatně pravda. Troy mi pomohl nastoupit do bryčky, avšak jeho rty zůstaly pevně stisknuty, dokud jsme nebyli v bezpečné vzdálenosti od plukovníkova domu. Teprve potom promluvil:

„Je to plukovník Wesley McCulloch, kterého hledám!"

Pravil jsem: „Zdálo se mi, že vás také poznává. Přinejmenším se na vás dotazoval. Přijal však mé vysvětlení a víc jsme o vás nehovořili. Řekl pouze něco v tom smyslu, že všichni lidé vaší rasy jsou si velmi podobní."

„To že ten parchant řekl?" zvolal Troy pobouřeně. „Prozradím vám, že právě mezi lidmi mé rasy není příliš oblíben. Jeho otroci jsou natolik vystrašení, že se báli promluvit. Kromě jednoho starce, z jehož náznaků jsem pochopil, že před několika měsíci ubil McCulloch jednoho ze svých sluhů k smrti. Jednoho dne však na něho dojde, na massa McCullocha!"

Troy si zlostně odplivl do prachu cesty a pokračoval: „Slyšel jsem, že jste byl v jeho továrně." A příliš nedbale se otázel: „Co jste tam viděl?"

Uvědomil jsem si, že na McCullochovi továrně je něco velmi důležitého, co potřebuje zvědět. Předstíral jsem tedy nevědomost a řekl jsem: „Je to jen další obyčejná a nezajímavá továrna. Byl jsem moc dlouho na nohou. Nemohu se dočkat, až se natáhnou a položím si nohu na polštář."

Troy však naléhal dál: „Vyrábí se tam něco konkrétního?" „Myslím něco neobvyklého?"

Zeptal jsem se: „V jakém smyslu neobvyklého?" A když váhal s odpovědí, usoudil jsem, že uzrál čas na moji otázku. „Myslím, že jste mi dosud spoustu věcí nevyjasnil. Nenastala již vhodná chvíle, abyste mě zasvětil do svého tajemství? Nedůvěřujete mi snad?"

Rozvážně zavrtěl hlavou. „Věřím vám, Robbie, věřím vám jako nikomu na světě. Je tu však několik věcí, které vysvětlit nedovedu. Ale mohu vám prozradit, že váš přítel plukovník není dobrý člověk. Pravděpodobně připravuje tajnou výrobu zbraní. Neviděl jste v jeho továrně něco takového?"

„Rozhodně ne," prohlásil jsem. „Tím jsem si jist. Vrtáčka na hlavně pana Remingtona je věc, kterou bych okamžitě poznal. A zcela jistě tam neodlévají děla."

„Existují i jiné druhy zbraní. Mám důvod domnívat se, že McCulloch může být zapojen do výroby nového druhu pušky, která může být sestavena z obyčejných ocelových součástek. Viděl jste něco takového?"

„Ocelových obrobků jsem tam viděl mnoho, ale nemyslím si, že by některý z nich připomínal součást pušky; nemohu to posoudit, zvláště jde-li o nový vynález. Do jedné části továrny jsme však vůbec nevstoupili. Byla zajištěna závorou a zámkem. Plukovník pravil, že tam zdokonaluje čističku bavlny, ale vycítil jsem, že mi neříká pravdu."

„To je ono!" zvolal Troy a uštědřil mi přátelské plácnutí do ramene. „Zvládne vaše churavá noha ještě jednu projížďku? Musíte mi plukovníkovu továrnu ukázat a přesně popsat, kde se nachází onen zabezpečený sektor. Dnes v noci se podívám, co tam ten parchant ukrývá."

Noc byla teplá, klidná a tichá. Troy podřimoval na seníku vedle stájí. Dvakrát se probudil a pohlédl na noční nebe spárkou mezi prkny, pak zas upadl do lehkého spánku. Čekal, až zapadne měsíc. Když usoudil, že nadešel čas, vstal a ošplchl si obličej vodou z putny. Ze stáje zaslechl znepokojené odfrknutí koně, který se uklidnil, jakmile Troy odešel.

Vlhké horko a tma mu na okamžik připomněly Vietnam, až bezmála zase ucítil v rukou M 16, která se tam stala

nezbytnou součástí jeho těla. Revolver si však nevzal. Kdyby musel zbraň použít, znamenalo by to, že jeho mise skončila nezdarem. Musel nepřítele zdolat rozumem, nikoli kulkou. Pro tuto noc musel postačit obyčejný paklíč, zavírací nůž a zápalky. Nic víc nepotřeboval.

Na neosvětlené ulici se cítil bezpečně, protože věděl, že ve tmě každého uvidí a uslyší mnohem dřív, než si ho vůbec všimne. Jednal podle důvěrně známých schémat bojového výcviku. Tento noční přesun byl výpravou za jasným cílem. Někde zaštěkal pes, který v teplém vánku zachytil jeho pach, ale než někoho vyburcoval, Troy už byl dávno pryč. Pak uslyšel bližící se kroky. Znehybněl v hlubokém stínu, zatímco dva muži prošli jen pár metrů od něho.

Za půl hodiny už stál u tyčkového plotu a proti obloze plné hvězd obhlížel siluetu McCullochovy továrny. Trpělivě vyčkával, zatímco souhvězdí nad jeho hlavou pozvolna putovala k západu, zda neuslyší hlídače nebo psy. Klid noci narušilo jen vzdálené zařetání koně.

Nehlučně přeběhl po cestě k hlavním továrenským vratům, přitiskl se k nim a ohmatával primitivní zámek. Aspoň se nemusel bát, že narazí na elektronická poplachová čidla.

Zámek s cvaknutím povolil a Troy proklouzl do rozlehlé dílny. Proti vysokým oknům stěží rozeznával černé obrysy strojů. Robbie řekl, že musí jít až dozadu a napravo od kovářské výhně.

Krok za krokem postupoval ostražitě vpřed, dokud neucítil jemný závan tepla, který mu prozradil, že výheň je nedaleko. Narazil na prkennou stěnu a našel závoru s visacím zámkem. Když hledal klíčovou díрку, závora se pod jeho prsty pohnula.

Bylo odemčeno.

Troy znehybněl a zadržel dech. Jeho svaly se napjaly. Naštěstí dosud nezpůsobil žádný hluk. Pocítil silné znepokojení, přestože se zdálo, že k němu nemá žádný důvod, avšak nemohl ten pocit brát na lehkou váhu. Byla to podobná reakce na úrovni instinktů, jaká mu ve Vietnamu mnohokrát zachránila život.

Věděl, že se za stěnou skrývá smrtelné nebezpečí. Byla to ryze iracionální předtucha, přesto přímo hmatatelně cítil, že tam něco je. Snažil se ten pocit potlačit, ale nedařilo se mu to.

Pochopil, že musí svůj instinkt respektovat, ale nemínil s tím neznámým nebezpečím bojovat. Srdce se mu rozbušilo. Zatoužil odtud zmizet, uprchnout, uniknout z této temné pasti.

Nejprve potichu vyvlékl zámek z železného oka, zavřel závoru a opět zavěsil zámek na místo. Potom vytáhl z kapsy nůž ostrý jako břitva a velice pomalu, aby nezpůsobil sebemenší zašustění, si z podolku košile odřízl pruh látky, který zmuchlal a zastrčil mezi dřevo na podpal připravené u stěny nedaleko výhně. Škrtl zápalkou o nehet. Lehce zapraskala a vzplála. Zapálil látku a chvíli vyčkal, než se oheň rozhoří. I když byl plamínek zprvu malý, vydával přece jen dost světla, aby se Troy mohl v dílně rychle zorientovat. Vyběhl z budovy a ukryl se v příkopu za cestou.

Čekal a nehybal se.

Představoval si, jak se oheň rozrůstá a jak se plazí po dřevěné stěně. Uběhlo však ještě několik minut, než za zadním oknem zahlédl mihotání plamenů. A vzápětí zaslechl bouchnutí dveří někde v zadní části budovy, zaržání koně a potom rychlý dusot kopyt, která se mu přehnala kolem hlavy.

„Hoří! Poplach! Hoří!“ křičel jezdec.

Troy se ve tmě usmál pod fousy.

Ten hlas znal.

Byl to McCulloch.

Zlo, které vycítil skrze stěnu, prýštilo z plukovníkovy mysli. Číhal tam na mne, připraven zaklapnout past, uvědomil si Troy. Plukovník si zřejmě nebyl podobou Shawova černého sluhu příliš jist, ale určitě mu to vrtalo v hlavě. A když McCulloch vypustil myšlenky po určité stopě, dokázal celou věc domyslet do nejmenších důsledků. Proto vraždil. A nyní usoudil, že se za ním mohl vydat pronásledovatel.

Byla zde ještě možnost, že plukovník Troye nepoznal, ale byl natolik opatrný a předvídavý, aby past nastražil. Mohl Shawa schválně zavést k uzamčeným dveřím a vzbudit jeho zájem o tajemství, které se za nimi skrývá. McCulloch byl vynikající taktik a jeho plán mohl počítat se všemi eventualitami.

Přepočítal se. Troy mu o vlasek unikl. Kdyby však otevřel dveře, nejspíš by padl mrtev k zemi. Věděl, že by ho plukovník odstřelil jako psa - a zalil ho studený pot, když si uvědomil, že smrt stala nedaleko.

Náhle se vyděsil, neboť ho napadlo, že se v křovinách kolem mohou skrývat plukovníkovi lidé, rychle se však uklidnil. McCulloch by své tajemství zcela určitě nikomu nesvěřil. Sám nastražil léčku a sám vyčkával, až do ní oběť padne. V tom případě byla zrovna teď, zatímco sháněl pomoc, továrna bez dozoru. Nabízela se tedy možnost přece jen tu záhadnou místnost prozkoumat. Musel tam být zadní vchod...

Ale bylo příliš pozdě. V nedalekých domech se začala rozžít světla, na cestě se ozvaly výkřiky. Sebemenší požár ohrožoval celé město, neboť většina domů byla postavena ze dřeva, a jeho obyvatelé již spěchali na pomoc, protože si byli vědomi společného nebezpečí. Už přibíhali lidé. Troy se stáhl do stínu.

Po několika dlouhých minutách přijela první požární stříkačka tažená koňmi, primitivní, ale účinná. Muži se pověsili na páku pumpy a z hadice vytryskl proud vody.

Zmatek, který zprvu zavládl, se postupně podařilo uklidnit. Lidé se zorganizovali do dlouhého řetězu a vědra šla z ruky do ruky od studny nejbližšího domu až k hořící budově. Vzápětí dorazila další stříkačka, s níž přijel i McCulloch, který se také pustil do souboje s ohněm. Teď měl Troy šanci vmísit se do davu, neboť při neštěstí se nikdo neohlíží na barvu kůže. V bitvě s živlem se černí i bílí vzájemně promísili a bylo velmi nepravděpodobné, že by si ho někdo všiml.

Troy se rozběhl k zadní části továrny. Rozbitými okny viděl, že dílna je už zachvácená plameny. Proud vody z hadic mřítily na střeše, aby se požár pokud možno nerozšířil. Na konci živého řetězu polévali zpocením muži hořící stěny. Troy se k nim přidal.

Byla to těžká a marná práce. Chvillemi se zdálo, že dostali oheň pod kontrolu, avšak vzápětí vyšlehly plameny ještě

výš a s praskotem stravovaly vyschlé dřevo. Lidé byli špinaví a pot se z nich jen lil. Troy se činil jako všichni ostatní, nenápadně se však posouval do nitra budovy. Dostal se až mezi zuhelnatělé trámy a šlápl na něco kovového.

Rozhlédl se. Zdálo se, že si ho nikdo nevšímá. Nenápadně se sehnul, železo uchopil a hodil do kbelíku. Rychle ponořil do vody i ruku, protože kov byl horký, a vyběhl ven.

Troy se přidal k vyčerpaným a kašlajícím dobrovolníkům odpočívajícím za cestou. Sám se vydatně nadýchal hustého kouře. Těžce dosedl na zem a kašlal s hlavou mezi kolena, přitom nenápadně vylovil z kbelíku kovový předmět a ukryl ho za košili.

Oheň dohasínal. Troy se nenápadně odsunul stranou a zmizel ve tmě.

Přemáhal netrpělivost, dokud nebyl dost daleko. Zastavil se v tiché ulici lemované stromy. Ukryl se za řadu sladce vonících keřů a rozškrtl zápalku, hned ji však sfoukl. Ta chvilka mu stačila, aby poznal, co drží v popálených prstech.

Byla to stejná součástka jako ta, která mu ležela na dlani v jiné době a na jiném místě - v Smithsonianově muzeu ve Washingtonu.

Oba díly byly totožné.

Byl to uzávěr samopalů Sten.

28

Než byl oheň zcela zlikvidován, rozednilo se. Ze zčernalých trosek stále ještě stoupal dým. Ukoptění a unavení lidé postávali kolem v malých hloučcích, další posedávali na mezi. Wesley McCulloch chodil sem tam dílnou, kopal do oharků a divoce klel. Bylo to špatné, ale mohlo to být mnohem horší. Požár nenapáchal nenahraditelné škody a žádný ze strojů nebyl vážněji poškozen. Postačí všechno vyčistit, stroje promazat a vyměnit kožené řemeny, aby fungovaly jako dřív. Ani ve skladu nebylo zničeno nic důležitého.

„To je hrozné, plukovníku, hrozné,“ litoval ho jakýsi tlustý muž, který opatrně kráčel spáleništěm. Záchraných prací se zjevně nezúčastnil, neboť měl neposkvrněný oblek a nablýskané holínky, ale ze všech sil se snažil, aby alespoň jeho dodatečný zájem působil věrohodně. „Víte už, jak požár vznikl?“

„Nevím, senátore,“ odpověděl McCulloch. „Domnívám se, že hořet začalo někde blízko výhně, z níž pravděpodobně odlétl doutnající oharek, víte jak to chodí.“ Zaslechl příjízďující koně. „Promiňte, senátore, asi bychom měli jít na čerstvý vzduch, není to tady zrovna příjemné.“

Senátor se dal do řeči s hasiči a McCulloch kývl na dva nebezpečně vyhlížející muže. „Hicksi, chci, abyste vy dva zajeli do hotelu Modrý dům. Znáš toho Skota, toho pisálka Shawa, který u mě byl včera?“

„Jasně, plukovníku. Krapet divnej chlápek.“

„Přiveďte ho. Třeba ho i vzbudíte. Vyřídíte mu, že s ním potřebuji okamžitě mluvit. Dopravte ho do mého domu, i kdyby se vzpíral, a zavřete ho do kobky pro otroky. Určitě má v tom požáru prsty. Ale nikomu ani muk, dokud ho nedostanete z hotelu, protože až si s ním popovídáme, nejspíš zmizí.“

„Myslíte si, že to zapálil?“

„Shaw ne, ale ten jeho negr určitě. Takže se nejdřív poohlédněte po tom černém grázlovi. Možná tam už nebude, ale přesvědčete se. Když ho nenajdete, bude nám muset všechno vyklopit Shaw. O to se postarám sám. Jenom ho držte pod zámek, než se před polednem vrátím. Už jedte.“

Troy Harmon!

Drtil to jméno mezi zuby jako nějakou nadávku. Byla to nadávka. Ten negativ ho přece jen sledoval! Nikdy by nevěřil, že ta kreatura bude mít tolik kuráže. Ale jaká kuráž? Jenom tupost, pouhý zvířecí reflex jako u dravé želvy, která nepovolí sevření čelistí ani po smrti. Ale to už je jedno, proč sem přišel. Je tady a natropil první problémy. Plukovník zuřil. A ten pisálek ho přivedl až k mým dveřím! Za to Shaw zaplatí.

Měl ho poznat hned, sotva se tady objevil, jenže měl hlavu plnou jiných starostí. Teprve později mu ta podoba nedala spát. Možnost, že bude pronásledován, nemohl vyloučit. Proto nastražil past. Téměř sklapla, ale ten negr musel něco vytušit. Avšak ani to teď nebylo důležité. Všechno ostatní pokračuje podle plánu - až na tuhle malou překážku. Ve válce se musí počítat se ztrátami. Prohraná bitva ještě nic neznamená. Rozhodující je konečné vítězství, a to bude jeho.

Když se dostavil ředitel továrny, pověřil ho McCulloch odklizením trosek a odjel do svého domu. Blížila se sedmá hodina. Měl dost času na umytí, převlečení a na snídani. Silná káva s trochou bourbonu musela nahradit zameškaný spánek. Nesmí zapomenout kapesní láhev. Schůzku měl až v deset. Vyrazí-li v devět, bude mít dost velkou rezervu.

McCulloch dopil kávu a zašel do ložnice, kde stál velký trezor, který pro něho vyrobili až v Londýně. Všechny tři zámky byly nastaveny za jeho přítomnosti a jedinou sadu klíčů měl on. Odemkl masivní ocelová dvířka. V přihrádkách bylo uloženo zlato, finanční hotovost a všechny důležité dokumenty. A také dřevěná skříňka, kterou nyní vyndal a přitiskl si ji k tělu. Usmál se. Uvnitř ležela budoucnost Jihu.

Uzamkl trezor a zabalil skříňku do nepromokavého plátna. Otrok, který mu sedlal koně, ji chtěl podržet, ale plukovník ho přetáhl jezdeckým bičikem. Žádné černé pracky se jeho pokladu nedotknou! Přivázal skříňku za sedlo, ujistil se, že má láhev v kapse, a vyšvihl se do sedla.

Bylo deset hodin dopoledne, když dojel do kopců. V okolí bylo sice roztroušeno několik statků, ale žádný nebyl na dohled. Proto si tohle místo zvolil. Zastavil koně na okraji hustého lesa, pohlédl na kapesní hodinky a vytáhl plochou stříbrnou láhev. Dal si pořádný doušek. Po chvíli zaslechl dusot kopyt a vyjel vstříc armádnímu důstojníkovi.

„Mám tu čest s plukovníkem McCullochem?“ otázal se poručík kavalérie, jenž seděl na koni s lehkostí získanou dlouhodobým výcvikem. Tmavé vlasy mu spadaly až na límec, měl bradku a dlouhý knír, čelo vysoké a přímé, oči

pronikavé a pichlavé.

„Ano, jsem plukovník McCulloch. Musím vám poděkovat, že jste vážil tak dlouhou cestu, poručíku, přestože důvod naší schůzky byl poněkud mlhavý.”

„Máme společné přátele, plukovníku, a ti mě ujistili, že naše setkání bude nadmíru prospěšné. Musím přiznat, že jsem neobyčejně zvědav. Nuže, plukovníku, odhalíte mi vaše tajemství?”

„Proto jsem tady, poručíku. Buďte ještě chvíli trpělivý, než se přesuneme hlouběji do lesa. Tam vám své tajemství názorně předvedu.”

McCulloch zdejší kraj očividně znal. Vjel jako první na úzkou lesní stezku, která končila na malé mýtině pod svahem kopce. Oba muži sesedli a přivázali koně. Poručík zvědavě sledoval, jak plukovník odstraňuje voskované plátno z podlouhlého balíku.

„Tady je ten zázrak, poručíku,” řekl McCulloch. „Nejprve se však chci ujistit, že nám oběma jsou některé základní skutečnosti naprosto jasné. Vy i já jsme vlastenci. Domnívám se, že až přijde válka, která je naším osudem, přivedete své vojáky na stranu Jihu - nebo se mýlím?”

„Nemýlíte se, pane. Je to pravda, přestože jsem se k tomuto kroku rozhodl teprve nedávno,” přikývl poručík. „Jak jste se o tom dozvěděl?”

„Cítím, že jsme spřízněni, poručíku. A vím, že jste právem hrdý na své schopnosti kavalerysty. Proto vám chci ukázat zbraň, kterou určitě dokážete ocenit. Vaše jednotky jsou vyzbrojeny novými zadovkami Sharp?”

„Ne, pane, přestože bych si to přál. Armáda dosud téměř žádné nemá.”

„Je to dobrá puška?”

„Pro pěchotu určitě ta nejlepší. Vycvičený voják z ní dokáže vypálit šest, možná i sedm ran za minutu.”

„Mno,” řekl McCulloch samolibě a otevřel skříňku. „Co byste řekl pušce, jež není o mnoho větší než vaše jezdecká pistole, kterou je však možno vypálit desetkrát více střel za vteřinu?”

Poručík nahlédl do skříňky a pravil zastřeným hlasem: „Řekl bych, pane, že pokud by podobná puška existovala, byla by válka opravdu o něčem jiném.”

McCulloch mu vložil samopal do rukou.

„Šikovná do ruky, ošklivá a smrtící,” shrnul McCulloch. „Se sklopenou kovovou pažbou má délku pouhých padesát centimetrů. Váží jen něco málo přes tři kila. Tato kovová krabička obsahuje třicet dva kusů nábojů. Zasouvá se sem pod závěr. Teď vám předvedu, jak se z ní střílí. Tuto páčku posunete dozadu, až zaskočí na své místo, to je vše. Nic víc nemusíte dělat, protože tato zbraň zvládne všechno ostatní sama. Když stisknete spoušť, začne střílet. Když spoušť uvolníte, přestane. Bude to dělat tak dlouho, dokud budou v krabičce náboje. Zasunutí nové krabičky vám zabere jen chvíli - vojáci budou mít v brašnách tolik naplněných zásobníků, kolik unesou. A nyní mne sledujte.”

McCulloch pozvedl zbraň k pasu. Ozval se vytrvalý rachot a krupobití kulek šlehalo do stromů, z nichž létaly třísky, listí a větvičky. Pak střelba náhle ustala. Poručík byl všecek ohlušen, takže nezaznamenal cvaknutí pružiny, která uvolnila prázdný zásobník, a další cvaknutí, když na jeho místo zapadl nový. Plukovník se otočil a podal samopal kavaléristovi.

„Držte pušku pokud možno pevně. Zpětný ráz je slabý, ale postupně bude odklánět hlavě vzhůru a doprava. Musíte střílet krátkými dávkami, abyste mohl pokaždé znovu zamířit.”

Poručík natáhl ruce a uchopil zbraň. Ucítil chladný kov zásobníku a teplo sálající z krátké hlavně. Pomalu zvedl pušku k rameni, zamířil a zmáčkl spoušť. Mosazné nábojnice skrápěly zem a olověné kulky svištěly vzduchem. Po poslední ráně pohlédl poručík nejprve nevěřícně na zbraň, potom s očima rozšířenými nadšením na McCullocha.

„To je neuvěřitelné! Nikdy jsem o něčem podobném ani nesnil. Jediný voják teď může mít palebnou sílu celé roty!”

„A může střílet rovnou ze sedla i během útoku na protivníka. Mířidla jsou nastavena na devadesát metrů, ale ve skutečnosti jich není vůbec zapotřebí. Tahle puška rozprašuje kulky jako hadice vodu. Stačí jí pohnout ze strany na stranu a nepřítel je zničen. Říkám jí - Vítězství.”

„A vítězství nám také přinese,” vykřikl poručík nadšeně a pak se rozesmál. „Tím se zcela mění úloha kavalérie, která se stane nejdůležitější útočnou silou nové armády. Tvrdými a nenadálými údery se postaráme o bleskovou válku. Smeteme protivníka jedinou smrtící vlnou. Kavaléristé budou útočit a rozsévát zkázu vlevo vpravo během neustálého pohybu, zatímco infanterie za nimi vyčistí terén. Ale jak tato puška funguje? Jak je vyrobena? Dosud jsem o ní nic neslyšel, dokonce ani šeptem.”

„Je to tajemství, o němž ví pouze několik opravdových stoupenců Jihu. Tyhle pušky vyrábím ve své richmondské továrně - a zcela veřejně. Jednotlivé součástky totiž vůbec nepřipomínají díly nějaké zbraně. Sestavovány jsou ovšem na tajném místě, kde vyrábíme také náboje. Bez nich by puška byla jen hromádkou šrotu.”

McCulloch sáhl do skříňky pro nový zásobník, vysunul z něho náboj a podal ho poručíkovi. „Náboj je krátký a kompaktní. Kulka váží sto patnáct a prachová náplň šest gránů. Nábojnice je vylisována z mosazi na speciálním stroji, který byl přivezen z britských ostrovů, a je naplněna stejným střelným prachem, jakým jsou plněny náboje s perkusní zápalkou. Tady však veškerá podobnost končí. Tento náboj má středový zápal, proto nemusí být vkládán ani vytahován ručně. Nárazová nálož bude vždy na správném místě proti úderníku. Zpětný ráz zbraně je využit na vyhození prázdné nábojnice a na zasunutí nové střely do nábojové komory.”

„Je to až očividně jednoduché, když to vysvětlujete.”

McCulloch přikývl. „Tyhle pušky stačí jenom smontovat. Nástroje na opracování kovu a lisování mosazi už máme k dispozici. Na této zbrani není nic tajuplného. Je pouze lepší, levnější, rychlejší a účinnější. Teď si zkuste představit její nasazení v boji. Unie se brzy rozštěpí a náš Jih se konečně stane nezávislou zemí. Válka, která bude určitě následovat, může být krátká a rychlá, nebo naopak vleklá a smrtelně únavná. Abychom si byli zcela jisti, že válka v mžiku skončí - co musíme udělat?”

„Pochodovat na Washington, samozřejmě. Město je nedostatečně chráněno, vojenská posádka je malá a špatně

vycvičení. Pravděpodobně zaujme obranné postavení u Bull Runu, to je nejlepší místo k rozvinutí bojové linie."

„To vskutku je," souhlasil McCulloch a v duchu se usmíval. „Co se stane s obránci, když na ně zaútočíte s pěti tisíci jezdci - a všichni budou vyzbrojeni touto zbraní?"

„Dobudeme jasné vítězství. Nikdo nás nezastaví! Obsadíme Washington a zničíme každou jednotku, která bude natolik naivní, že se ho pokusí dobýt zpět. Vyhrajeme válku, Jih bude svobodný a bude moci zaujmout právoplatné místo mezi ostatními státy světa." Poručík uchopil McCullocha za ruku. „Jdu s vámi, pane. Já dám dohromady vojáky - vy je vyzbrojíte. Stane se to přesně tak, jak jste to vylíčil. Děkuji vám, plukovníku McCullochu."

„Ne, poručíku Stuarte, jsem pouhý nástroj. Všechna sláva náleží vám"

J. E. B. Stuart však poslouchal jen na půl ucha. Jeho oči byly zahleděny do dále, jako by nahlížel do budoucnosti a pozoroval útočící vojska, jako by už viděl rozhodné vítězství, které jeho kavaleristé a tato puška jménem Vítězství zcela jistě vybojují.

29

Před sedmou ráno zaklepali Hicks a Yancey na dveře hotelu Modrý dům. Museli zaklepat znovu a důrazněji, než jim otevřela sama paní Henleyová s obličejem rozpáleným kuchyňským ohněm.

„Víte vůbec, kolik je hodin? Copak musíte obtěžovat slušné lidi tak časně?"

„Pardon, madam, přijeli jsme za panem Shawem, kterej tady u vás bydlí. Nesem mu důležitěj vzkaz vod plukovníka McCullocha."

„Na vzkazy je příliš brzy. Pan Shaw spí a já ještě ani nestačila uvařit kávu."

„Tak to my ho teda nebudem vobtěžovat, když je v posteli. Ale slyšeli jsme, že má s sebou negra. Kde je? Mohl by svýho pána zavolat."

„Vzadu ve stáji. A dost klábosení, nemám čas." A přibouchla jim dveře před nosem.

„Čkej tady," řekl Hicks, „aby se nezdechnul předem, kdybysme se voba motali vzadu. Já se vo toho černýho paliče postarám."

Yancey si sedl na schody. Hicks vytáhl z pouzdra zavěšeného u sedla velkou pistoli a tiše se vydal stromořadím dozadu. Yancey utrl stébko trávy a pomalu je žvýkal, dokud se Hicks nevrátil.

„Zdrhnul," oznámil. Vrazil si pistoli za opasek a zakryl ji kabátem. „Myslel jsem si, že veme roha. Ten Shaw nám teď vo tom požáru něco řekne -"

Hlavní dveře se otevřely. Hicks se rychle otočil a usmál se na nehezku dívku.

„Z maminky si nic nedělejte, po ránu je vždycky trochu nabroušená," řekla Arabella Henleyová a každému podala hrnek s kávou. „Všichni přátelé pana Shawa jsou i mými přáteli. Řekla jsem si, že by vám trocha občerstvení přišla vhod."

„Jsme jeho přátelé, to se rozumí," řekl Hicks a nad Arabellinou hlavou varovně na Yanceyho zamrkal. „To je setsakra dobrý kafe. Pan Shaw by nás rád viděl. Myslíte, že už je vzhůru?"

„Je. Před chvílí jsem mu nesla umyvadlo s vodou. Zavedu vás do jeho pokoje, jen co dopijete kávu."

Oba muži rychle dopili a následovali Arabellu po schodech. Počkali, až odejde, teprve potom zaklepali.

„Je odemčeno," zvolal Robbie Shaw. Právě končil s holením, proto pozoroval návštěvníky v zrcátku. „Co si přejete?"

„Jmenuju se Hicks, pane Shaw. Dělá pro plukovníka McCullocha."

„Ano, Hicksi, poznávám vás. Máte k této časně návštěvě nějaký zvláštní důvod?" Shaw opláchl břitvu v umyvadle a otřel ji do ručníku.

„Dneska v noci byl v plukovníkově fabrice velkej požár -"

„Proto ten poplach! Probudil mě. Je to hodně špatné?"

„To já nedokážu říct pane. Ale plukovník vás chce hnedka vidět."

„Vyřídte laskavě plukovníkovi, že se u něj stavím dnes večer, jen co si vyřídím nějaké neodkladné záležitosti."

„Řekl bych, že vás chce vidět hned."

„O tom nepochybují, ale není to možné. A nyní prosím odejděte..."

„Teď si spakujete svý cestovní bágel," řekl Hicks, vytáhl pistoli a vrazil ji Shawovi do břicha, „a budete mlčet jako hrob, jasný? Potom vyjdem všichni tři jako by se nechumelilo a vy se postaráte, abyste vypadal, že z nás máte radost. Ukaž mu to svý arkansaský párátka, Yancey."

Hromotluk překvapivě rychlým pohybem vytáhl nůž s dlouhou čepelí a máchl jím směrem k Shawovi.

„Našemu Yanceymu to moc nepálí, ale ví, jak zacházet s toudle věcíčkou, Shawe. Nechcem žádný nepříjemnosti, až vocaď pudem, jasný? Kde máte ten bágel?"

„Ve skříni. Podám ho -"

„Vy ne. Yancey to zmákně sám. Kromě báglu tam klidně může bejt zapomenutá bouchačka a vy byste si mohl ublížit. Yancey, votevři to."

Yancey si přehodil nůž do levé ruky a pravou otevřel skříň. Troy z ní vyskočil a současně sekl malíkovou hranou muže ze strany do krku. Yancey zachroptěl a klesl na podlahu, nůž mu vypadl z prstů. Hicks zaslechl úder, otočil se a začal zvedat pistoli - a vtom mu Shawova břitva zajela do hřbetu ruky. Zoufale zaúpěl a volnou rukou si stiskl zápěstí. Krev se mu řinula mezi prsty.

„Tohle je klidný a tichý dům," řekl Troy a jediným úderem pěsti poslal i druhého muže do říše snů.

Troy omotal Hicksovu zraněnou ruku ručníkem a Shaw znovu opláchl břitvu v umyvadle, potom vychrstl vodu z okna.

„Myslíte, že to někdo zaslechl?“ zeptal se Shaw.

Troy zavrtěl hlavou. „Nezdá se. Všude je klid. S tou břitvou se umíte docela šikovně ohánět, Robbie.“

„Bylo to nutné. Nechal jsem si ji po ruce, neboť jsem čekal, že jeden z těch dvou ničemu vytasí zbraň. Měl jste pravdu, když jste říkal, že na nás McCulloch někoho pošle.“

„Ten požár potvrdil jeho podezření a teď se mě snaží dostat dřív, než já dostanu jeho. V tomhle městě je však příliš silný, tady se mu v žádném případě nemůžeme postavit. Musíme vyklidit pozici, ale uvážlivě. Proto bylo dobré počkat na tyhle hrdlořezy. Kdybychom se pokusili o útěk, pověsili by se nám na paty, ale teď jsme získali trochu času, který musíme co nejlépe využít.“

Vytáhl připravený provaz a kus odřízl. Než si Shaw zabalil zavazadlo, Troy oba muže svázal a vložil jim do úst roubíky.

„Co řeknete paní domu?“ zeptal se Troy.

„Oznámím jí, že hodlám zůstat celý den ve svém pokoji a že si nepřeji být vyrušován, protože budu psát článek. Potom vystoupím tímto oknem na střechu stáje a odejdu stejnou cestou, jíž jste sem přišel vy.“

„Moment, Robbie. Zvládnete to s tou vaší bolavou nohou?“

„Nedělejte si starosti, Troyi, nahoru by to bylo horší. Vždyť postačí jenom spustit se dolů.“

„Tak se do toho dejte. Chci být odtud co nejdál, až tyhle dva najdou.“

Když konečně odjízděli, město se už začínalo probouzet k životu.

„Máte nějaký plán?“ zeptal se Shaw.

„Přemýšlím o tom od chvíle, kdy jsme se rozhodli, že zmizíme. Představil jsem si, co může McCulloch předpokládat, že udělám. Nejdříve jsem měl silné pokušení zamířit na sever, ale cestou bychom nebyli v bezpečí, protože přesně tím směrem nás bude plukovník pronásledovat. Nezapomeňte, že má všemocné přátele. Spiknutí nemůže organizovat sám.“

„Můžete mi o tom vašem spiknutí konečně něco říci, Troyi?“

„Vysvětlím vám všechno, co vím, ale později. Nejdříve si musíme zachránit krky. Vyloučíme-li sever, měli bychom totéž udělat s jihem - to by byla cesta přímo do jámy lvové. Můžeme samozřejmě zamířit na východ do Norfolku, ale určitě bychom byli vypátráni, kdybychom se pokusili uniknout lodí.“

„Proč ne vlakem?“

„Stanice budou nepochybně sledovány a plukovník nám může pomoci telegrafu prakticky kdekoli a kdykoli připravit uvítací výbor. Máte vy nějaký návrh, Robbie?“

„Na příští křižovatce doleva,“ řekl Shaw. „Zdá se, že vám došly nápady, proto doporučuji, abychom jeli podzemní -,

„Podzemní dráhou! Úplně jsem na ni zapomněl. Spolupracujete s nimi, že?“

„Ano. Mohu vás zavést do stanice, která je odtud vzdálena jen půl dne jízdy a která končí až v Montpelieru. Ale nejprve musíme trochu zakalit vodu, protože se obávám, že takhle by nás každý poznal. Nesmíme zkrátka nechat žádnou stopu.“

„Souhlasím. Černoch s bělochem v zelené bryčce a s jednoookou mulou přivázanou vzadu – to si rovnou můžeme na vůz namalovat firmu.“

„Mluvíte mi z duše. Mulu prodáme hned na předměstí. Všichni uvidí, že jedeme na sever, jenže mi se poté otočíme na západ. Budu řídit a vy si lehnete pod sedadlo a přikryjete se plachtou.“

„Zní to dobře. A navíc bych se měl trochu prospat.“

V pozdním odpoledni opustila bryčka obdělanou nížinu a pomalu se drkotala po prašné cestě k úpatí Piedmontské náhorní roviny. Den byl horký, ale vzduch byl natolik čistý, že viděli obrysy vzdáleného pohoří Blue Ridge. Kůň unaveně frkal a šel stále pomaleji a pomaleji.

„Je to ještě daleko?“ Troy krácel podle vozu a držel opratě. „Začínám se cítit hůř než tohle ubohé zvíře.“

„Už jen pár kilometrů, pokud mne paměť neklame. Nechcete si odpočinout?“

„Ne, raději pokračujme. Nesmíme se zbytečně zdržovat.“

Cesta se klikatila řídkým borovým lesem. Vjeli do ostré zatáčky a náhle přímo před sebou uviděli dva zachmuřené muže s namířenými puškami.

Troy se zprvu vyděsil, ale pak mu došlo, že jeden z těch mužů je černý. Byl si naprosto jistý, že všichni McCullochovi pistolníci jsou bílí jako lilie.

„Držte ruce tak, abysme je viděli,“ vyzval je běloch. „A teď vyklopte, kdo jste a kam jedete?“

„To vás nemusí ani v nejmenším zajímat,“ řekl Shaw klidně. „Zcela postačí, necháte-li nás kolem svého stanoviště svobodně projet.“

„Zajímavě skloubený slova,“ řekl muž a sklonil hlaveň. „Někdo klidně může jen tak plácnout stanoviště a svoboda. Ale mnohem důležitější je, koho znáte.“

„Jedeme na farmu Otise Russella.“

„Vopravdu? Potom je skoro načase, abyste mi řekl své jméno.“

„Jmenuji se Robbie Shaw. Nejsem na tomto úseku dráhy poprvé.“

„Jo, to jste vy!“ Muž si hodil pušku na záda a přistoupil k nim s napřaženou rukou. „Harriet Tubmanová nám vyprávěla, že jste s ní posledně dělal.“

„Je tedy v pořádku?“

„Nedokážou ji zastavit. Ve všech státech vypsali na její hlavu vodměnu. Dopravila už po dráze nejmní pět tisíc lidí a pořád v tom pokračuje. Máte štěstí, že znáte Harriet a Otise, protože právě teď tady nejsou cizinci vítáni. Na statek přichází až moc návštěv, je tady moc čilej ruch. Ale některý z nás se chystá k přesunu už dneska v noci. Přišli jste akorát, abyste nás viděli vodcházet.“

„Kam se přesunujete? Nic jsem o tom neslyšel.“

„Ani jste nemohl. Je to tajemství, ale už dlouho nebude. Máme namířeny na Kennedyho farmu na marylandský straně Potomacu.“

Shaw překvapeně zavrtěl hlavou. „O tom místě bohužel nic nevím. Je to rovněž stanice na dráze?“

„Jenom jedna zchátralá farma, kterou jsme dřív používali, pár kilometrů vod Harper's Ferry. Pronajal si ji pan Isaac Smith vosobně. To jméno vám nic neřekne, je vymyšlený, ale vy pana Isaaca Smithe znáte, protože to není nikdo jiný než samotný John Brown. Jo, je to von!“

John Brown, zamyslel se Troy a náhle ho zamrazilo. John Brown a Harper's Ferry. A dnes je - kolikátého vlastně je? Čtrnáctého října.

A zcela jasně, tak jasně, jako by je četl vytištěno na stránce historické knihy, mu to datum vyvstalo před očima.

John Brown. Útok na Harper's Ferry.

16. října 1859.

30

Troy seděl tiše v koutě u krbu a malými doušky upíjel z hrnku horkou kávu. Po setmění se zvedl vítr a škvírami kolem dveří profukoval dovnitř studený průvan. Dům byl plný vzrušeně diskutujících povstalců, ale Troy se k nim nepřipojil. Pociťoval tíhu dějin, jako by tito lidé byli zároveň živí i mrtví.

K útoku na Harper's Ferry dojde už za dva dny. Z paměti se mu draly podrobnosti, ale zakázal si na to myslet. Nechtěl to vědět. Byl tady, aby zastavil McCullocha a zabránil mu v jeho šíleném plánu vyzbrojit jižanskou armádu samopaly. Bylo Troyovou povinností nevsímat si dění kolem sebe a neposlouchat přípravy na neméně šílenou akci. Jedině slůvko by bylo přespříliš. Neměl s nimi nic společného, vůbec nic. Přesto poslouchal, o čem se mluvilo.

Všichni přítomní doslova viseli na rtech křehkému mladému muži, který sem dorazil pozdě odpoledne. Byl to zvláštní člověk s nepokojným pohledem jediného jiskrného oka; druhé měl překryto plátěnou páskou. Jmenoval se Francis Meriam a pocházel z Bostonu.

„To bylo ono,“ říkal, „přesně to pravé. Když jsem s tím černým mužem mluvil, hned jsem věděl, že se mi naskytla příležitost, jak se zapojit do tohoto křížového tažení. Můj strýc je mezi povstanci víceméně proslulá osobnost, ale není v naší rodině jediným, kdo se dokáže v současném dění zorientovat. Proto když mi ten chlapík pověděl o Shepherdovi a jakou činností se ve skutečnosti zabývá, okamžitě mi bylo jasné, že sem musím přijít. Promluvil jsem se Sanbornem, ten požádal Higginsona, a tak jsem se dostal sem. Takhle to bylo.“

Troyovi se zdálo, že na tom muži je něco divného, ale nikdo ostatní si toho nevšiml. Meriam se často opakoval a přehnaně pokyvoval hlavou. Když byl obzvláště rozrušený, otíral si ústa hřbetem rukávu.

„Dozvěděl jsem se, že se John Brown vydal dolů na jih burcovat otroky, a bylo mi hned jasné, že potřebuje mou pomoc. Zbraně a střelivo stojí spoustu peněz.“ Vyndal z cestovní brašny kožený váček a vytrásl na dlaň zlatá zrnka.

„Za tohle se dají koupit. Šest set dolarů ve zlatě! A to všechno dávám na jeho věc.“

„Bůh vám žehnej, pane Meriam,“ řekla stařena sedící blízko ohniště ve staré houpací židli. „Bůh vám žehnej, poněvadž s Boží pomocí budou otroci osvobozeni.“

V tu chvíli se dramaticky rozletěly dveře. Někteří z přítomných sáhli po zbraních. Vstoupil mladý, asi dvacetiletý muž zmáčený deštěm. Musel vši silou zatlačit do dveří, když je zavíral, aby přemohl nápor větru. Rozhlédl se, jako by někoho hledal.

„Francis Jackson Meriam - je tady?“ vykřikl.

Meriam spěchal přivítat přítele a potřást mu mokrou rukou. „Johne! Slyšel jsem, že sem chceš přijít. Je nejvyšší čas!“ Pak se obrátil k ostatním mužům: „Tohle je John Copeland. Možná si vzpomínáte, že se zúčastnil Oberlinova tažení, o kterém psaly všechny noviny.“

Někdo podal Copelandovi hrnek kávy, Meriam se ho zatím dotazoval na vývoj událostí.

„Dostali jsme vaši zprávu, že se k nám chystáte připojit,“ řekl Copeland. „Poslali mne, abych vám ukázal cestu. Na farmě je už spousta lidí. Někteří chlapi začínají být neklidní, protože tam sedí už od srpna. Ale brzy se chystáme udeřit. Píky už dorazily a pušky taky. Podle Johna Cooka je všechno připraveno. Už rok pracuje ve federální zbrojovce a zjistil všechno, co potřebujeme vědět. Zbrojovka vyrobí ročně deset tisíc kusů kompletní výstroje, ale v poslední době se tam dělají nějaké tajné věci - jakési nové kulky.“

Kulky! To slovo zasáhlo Troye jako střela. No ovšem! Samopal Sten by bez velké zásoby prvotřídní munice nebyl k ničemu. Troy se natolik zaměřil na zbraň samotnou, že úplně zapomněl na statisíce nábojů, kterých bude zapotřebí. Tento typ tu dosud nikde neviděl. Všiml si už mnoha druhů zbraní - s hladkou nebo drážkovanou hlavní, předovek s jehlovými nebo kolíčkovými úderníky, ale žádné náboje se nehodily pro automatickou palbu. Otázka střeliva byla důležitá. V McCullochově továrně nenašel po nábojnicích ani stopy a požár, který založil, by vypadal úplně jinak, kdyby tam byl ukryt střelný prach. Jenže výrobu střeliva nelze snadno zamaskovat. Znamenalo to, že zbraně sice byly vyráběny v Richmondu, ale nikoli munice. A kde by takové náboje mohly být vyrobeny nejsnáze? Ve státní zbrojovce, to dá rozum.

Troy vyčkával a nervózně si mnul ruce, zatímco Copeland rozmlouval s ostatními, potom se konečně ozval: „Pane Copelande, omlouvám se, že vás přerušuji, ale říkal jste, že se v Harper's Ferry dělá nový druh kulek...?“

„To je svatá pravda, John Cook nepatří mezi lidi, kteří by si vymýšleli. Ty nové tajné náboje vyrábějí Hallovy puškařské závody na ostrově v řece Shenandoah. Je to přísně střežené místo se spoustou stráží. Je vyloučeno tam proniknout.“

„Řekl vám pan Cook o těch nábojích něco bližšího?“

„Tvrdil, že celá věc je natolik tajná, že určitě musí jít o něco strašně důležitého. Dostal jsem za úkol říct o tom Johnu Brownovi. Cookovi se dokonce podařilo sehnat několik vyhozených nábojnic a dal mi je, abych je Brownovi ukázal.“

„Dokázal byste je popsat?“ zeptal se Troy navenek klidně.

„Není třeba, jednu jsem si nechal na památku.“ Zalovil v kapse, zamračil se, pak prohledal druhou kapsu. „Určitě jsem ji neztratil. Někde ji musím mít. Tady je.“

Troy pohlédl na poškozenou nábojnici, která zřejmě praskla při lisování. Poznal, že se jedná o Parabellum 9 mm. Nemohlo to být nic jiného, vystřílel jich dost, aby je poznal podle drážky kolem dna, v němž byl otvor pro středovou zápalku.

„Děkuji, že jste mi ji ukázal,“ řekl Troy a nábojnici vrátil. „Je to zajímavá věcicka.“ Pak se zeptal: „Vy povedete pana Meriama za ostatními?“

„No ovšem. Hned zítra ráno.“

„Rád bych se k vám přidal. Mohu?“

„Johnu Brownovi přijde vhod každý muž, kterého získá.“

„To rád slyším,“ připojil se Robbie Shaw, který až dosud jen pozorně poslouchal. „Pokud mu přijde vhod jeden dobrovolník, budou se určitě hodit i dva.“ A lehce se na Troye usmál. „Jdu s vámi také.“

Proneslo se ještě mnoho řečí, než měl Troy příležitost odvést Skota stranou. „Proč jste to udělal?“ zeptal se ho. „Tohle už není hra. Budou umírat lidé.“

„Nikdy to nebyla hra, spíše něco na způsob složité skládačky. Vy však víte mnohem více, než co jste mi dosud prozradil. Teprve nyní jsem se dověděl, že nové tajné střelivo, o němž se tu mluvilo, má určitou spojitost s vámi a plukovníkem. Prozradil jste se, když jste tak vyskočil, sotvaže o tom začal Copeland hovořit. Nechcete mi konečně říci, jak se věci ve skutečnosti mají?“

„Ne, ale rád vám, abyste zmizel, dokud to jde. Musím jet do Harper's Ferry, vy však ne. Prosím, Robbie, dejte na má slova. Z toho nevzejde nic dobrého.“

„Dám na vás pouze v případě, že mi vysvětlíte, co jste hledal v noci v McCullochovo továrně. A musel jste tam najít něco důležitého, jestliže jste ji zapálil.“

Troy se zamyslel. Přesvědčil se, že McCulloch vyrábí samopaly, a nyní věděl, že potřebné střelivo je vyráběno ve státní zbrojovce. To znamenalo, že existenci samopalu Sten nebylo nutno nadále udržovat v tajnosti. Jediné, co musel zamlčet, byla skutečnost, že sem sledoval McCullocha z budoucnosti.

„Dobrá. Zatím jste ode mne slyšel jen pohádky. Jsem vládní agent, který stíhá McCullocha. Je totiž nejen vrahem, jak jsem vám řekl, ale především ukradl nákresy tajné a velmi účinné zbraně. Pevně věří, že brzy dojde k válce mezi severními a jižními státy. Musel získat podporu dalších, podobně smýšlejících Jižanů. Novou zbraň vyrábí McCulloch ve své továrně, kde jsem našel nezaměnitelnou součástku, ale žádné stopy po speciálním typu nábojů - a právě takovou nábojnici jsem před chvílí držel v ruce. Je sice podivné, že tyto náboje pocházejí ze státní zbrojovky, ale mohu vám zaručit, že vláda o tom neví.“

„Domnívám se, Troyi, že odpověď na váš problém je tragicky prostá. Všichni důstojníci, kteří řídí práci v puškařských závodech, sympatizují s Jihem. Spousta důstojníků konečkonců pochází z Virginie. Kde jinde najdete lepší místo k ukrytí tajné výroby než přímo pod svícem? Je to jako v povídce Edgara Alana Poea o ukradeném dopise... Lituji, Troyi, ale teď už mě za žádnou cenu neodradíte. Jsem pevně rozhodnut zítra se k vám přidat. To bude článek! Nezapomeňte, že jsem především žurnalista, teprve poté povstalec. Ať se stane v Harper's Ferry cokoli, bude to dozajista událost desetiletí. K Johnu Brownovi se připojíme oba.“

31

V průběhu noci bouře utichla a sobotní ráno 15. října bylo klidné a svěží. Dobrovolníci, kteří se rozhodli přidat k Johnu Brownovi, vstali před svítáním, posnídali placky a za rozbřesku vyrazili na cestu. Copeland s Meriamem jeli vpředu, Troy a Shaw je následovali v bryčce. Cesta rychle ubíhala.

Krátko po poledni zarazil Copeland koně na vrcholku kopce. „To je Harper's Ferry,“ oznámil. „Na druhém břehu Potomacu už začíná Maryland, támhle je most. Na farmu to máme asi jedenáct kilometrů.“

„Budeme muset projet městem?“ zeptal se Shaw.

„Pokud si nechcete zaplavat.“

„Musím vám sdělit, že nás dva hledají otrokáři. Mohli sem náš popis poslat pomocí telegrafu, aby upozornili své lidi. Pravděpodobně hledají bělocha a černocho, kteří jedou v zelené bryčce.“

„S tím si snadno poradíme,“ řekl Copeland. „Projedete městem na koních.“

„Na koni bych měl jet já,“ navrhl Troy. „Shaw má zraněnou nohu, proto používáme vůz.“

Když pak vjížděli do Harper's Ferry, seděl Francis Meriam v bryčce vedle Shawa. Město bylo vybudováno na úzkém pruhu půdy mezi soutokem řek Shenandoah a Potomac, vinou těchto přirozených hranic bylo poněkud stísněné a řady domů se táhly podél břehů až na svahy Bolivarovy vrchoviny.

Projížděli rušnou Potomackou ulicí, Troy v sedle Meriamova koně, a Copeland ukázal na shluk budov: „Vidíte ty velké budovy za hasičskou zbrojnicí? To je federální zbrojovka.“

Vpředu je kovárna, za ní dílna a skladiště materiálu. A v tom domě vedle jsou uloženy hotové zbraně.“

„Co ta druhá továrna, o které jste nám vyprávěl?“

„Myslíte Hallovy puškařské závody? Stojí o necelý kilometr dál. Vidíte ten ostrůvek uprostřed řeky? Ve dne v noci tam hlídají dva strážníci, neproklouzne jim ani myš.“

Tam je to nejdůležitější, co hledám, blesklo Troyovi hlavou. Stroje na výrobu nábojů a sklad střeliva - a možná i hotových zbraní. Pravděpodobně je kompletují právě tady. Dva strážní však nemohou vzdorovat nenadálému útoku.

Ale proč McCulloch zvolil pro svou ilegální výrobu právě tohle místo? Vždyť měl na výběr tolik jiných federálních zbrojovek! Musel přece vědět o útoku Johna Browna, vždyť si to mohl přečíst v řadě historických knih! Troy to nemohl pochopit. Plukovník určitě podnikl patřičné kroky na úspěšnou obranu továrny. Možná připravil nějakou léčku, o níž není John Brown informován, přestože jeden z jeho zvěďů ve zbrojovce pracuje. Troyovi se to všechno zdálo velmi podivné.

Projeli Harper's Ferry, aniž by jim kdokoli věnoval pozornost, a dorazili ke krytému mostu přes Potomac, ale museli počkat, dokud kolem nich v mračnu kouře neprojel vlak B&O z Washingtonu. Mostní konstrukce se ještě dlouho poté otřásala.

Na druhé straně řeky odbočili na polní cestu vzhůru do hor. Copeland se co chvíli ostražitě rozhlížel, nejsou-li sledováni. Konečně dorazili ke zchátralému stavení. Před domem pracovaly na zelinářské zahradě dvě mladé dívky, které jim zamávaly. Sotva Troy sesedl z koně, vyšel ze dveří štíhlý muž s bílým plnovousem. Obličej měl protáhlý a ostře řezaný, široká ústa pevně sevřená.

„Pane Browne,“ řekl Copeland, „přivedl jsem pár dobrovolníků, kteří se k vám chtějí připojit.“

„Všichni jste vítáni, pojdte dovnitř a seznámte se s ostatními,“ pravil John Brown zachmuřeně. Jeho tvář neproběhl ani náznak úsměvu, avšak Troyovi položil ruku na rameno a pronesl přívětivě: „Připojujete se ke svatému tažení za osvobození vašich bratří. I vy budete vítáni.“

Troy pouze přikývl, protože neměl co dodat, a vstoupil do domu, jenž byl plný lidí. Chvilí to trvalo, než se nově přichozí pozdravili s dobrou dvacítkou mužů.

„Tohle je pro vás, pane Browne,“ řekl hlasitě Francis Meriam a vytáhl váček. „Je to můj příspěvek na tažení, které tak šlechetně vedete.“

John Brown pohlédl nejprve na zlato v dlani, pak zvedl oči, ke stropu. „Děkujeme Pánu,“ řekl, „že k nám přivedl tyto muže a s nimi i jejich zlato. Je to nepochybné znamení, že naše kroky řídí Jeho vůle.“ Rozhlédl se po ztichlých mužích a oči mu jiskřily jako andělu pomsty. „Nadešel čas činů. V den Páně na ty bezbožníky udeříme. Již zítra! Ze všeho lidstva Bůh vyvolil právě nás, malou hrstku, a předurčil, aby naše duše došly spásy. Obsadíme zbrojovku a naši černí bratři povstanou ve svém hrozivém hněvu a smetou své žaláčníky - tak se staň!“

Tak se staň, pomyslel si Troy. Ale co se vlastně stane? Pokud vojáci přichystali léčku, o níž není Brown informován, bude tato malá skupina blouznivců na místě zmasakrována Přemýšlel, zda by je dokázal zastavit. Má se o to vůbec pokusit? Kdyby změnil historii, mohlo by to mít nedozírné následky. Jenže McCulloch je odhodlán dějiny změnit, chce prodloužit epochu otroctví až do daleké budoucnosti. Ne! K tomu nesmí dojít!

Uvědomil si, že na něj kázání Johna Browna zapůsobilo stejně silně jako na ostatní. Začínal rozumět jejich nenávisti a odhodlání zničit otrokářský řád. V jejich rukou ležela budoucnost Ameriky - takové Ameriky, jakou znal. Nebyla to dokonalá budoucnost, věděl však, že žádný společenský řád není dokonalý. Jenže, proboha, byla to nesrovnatelně lepší budoucnost než to, co se odehrávalo v této zpola otrokářské a zpola svobodné zemi. Teprve tady pochopil a procítil podněty, jež vedly k úžasně bratrovražedné válce. Žádná země nemůže zůstat tak strašlivě vnitřně rozpolcená, to nelze. Bolestný střet, který její obyvatele čekal, rozhodne. Ale mohlo by se stát, pokud nezasáhnu, řekl si Troy, že otrokáři zvítězí. A svět, který znám, nebude nikdy existovat.

K tomu nesmělo dojít - a nedejde!

Cítil, že nemůže zůstat stát se založeným rukama, zatímco tito stateční lidé půjdou vstříc sebevražedné oběti. Musí je varovat. Možná tím změni běh dějin, ale oni si to zaslouží.

Při nejbližší příležitosti vyhledal Johna Browna a odvedl ho stranou. „Pane Browne, mohl bych si s vámi promluvit?“

„Samozřejmě, jsem vám k dispozici. Pojdme do kuchyně, tam budeme mít klid.“

Usedli k ohni. John Brown se zahledl do plamenů a zvedl ruce, jako by si je chtěl zahrát. Možná hleděl do budoucnosti a viděl triumf svého povstání. Troy zatím hledal způsob, jak by ho mohl varoval, aniž by prozradil zdroj svých znalostí.

„Znáte plukovníka McCullocha z Richmondu?“

„Vím o něm, ale nikdy jsem se s ním nesešel. Je to zlý člověk. Slyšel jsem, že dokonce zabil jednoho ze svých otroků. Necht' ho Pán ztrestá ve svém strašlivém hněvu.“

„Mám zaručené zprávy, že McCulloch odhalil vaše plány. Mohl nastražit past, do které vás chce polapit.“

„Jste hodný, že mi to říkáte, nemusíte se však obávat, protože my kráčíme pod ochranou našeho Pána. I jiní se nás pokoušeli odradit, ať už byly jejich pohnutky dobré nebo špatné, nikdy však neuspěli. Můj dobrý přítel David J. Gue z Iowy nabyl přesvědčení, že budeme všichni povražďeni, jestliže našeho plánu nezanecháme. Dokonce poslal varovný dopis na Ministerstvo války, kde zůstal zcela nepovšimnut - tak tomu mělo být. Jak se má stát, tak se stane. Neboť stojíme v dlani našeho Pána a on nás ochraňuje. Děkuji vám za vaše varování, avšak ono ztělesnění zla jménem McCulloch nemůže nad námi nabýti vrchu. Zesnovali jsme plány, shromáždili jednotky a zbraně. Zítra vyrážíme. Půjdete s námi?“

Troy zaváhal, potom přikývl. „Ano, jdu s vámi.“ Neměl na vybranou.

Snad mu byla tato cesta souzena již v okamžiku, kdy se vydal do minulosti pronásledovat McCullocha. Možná se dějiny nedají změnit... Zítra se ukáže. Nyní se to nedalo ani odhadnout.

Troy probděl polovinu noci, kladl si otázky a hledal na ně odpověď, až nakonec usnul, ale jeho problém zůstal nevyřešen.

Vstali za svítání a shromáždili se k bohoslužbě. John Brown přečetl z Bible pasáže o naději ztotočeným, potom všechny požádal, necht' se připojí k modlitbě, aby jim byl Bůh nápomocen při osvobozování této otrokářské země.

Když se konečně začali seznamovat s plány útoku, Troy si přál, aby v nich bylo méně víry v Boha a víc logického odhadu situace. Nepotřeboval znát dějiny, aby poznal, že tato zteč je odsouzena k nezdaru. Celý plán končit přepadením a obsazením federální zbrojovky. Nebyly připraveny žádné ústupové cesty, kdyby proti nim zaútočila domobrana nebo armáda. Vzbouřenci spoléhali na povstání černých otroků, ti však nejen nebyli zorganizováni, ale vůbec o připravované akci nevěděli. Jakékoli pokusy přimět Johna Browna, aby vypracoval alternativní plán ústupu, nebyly vyslyšeny.

„Bůh nás ohlídá a zaštití," pravil.

Troy se nabídl, že povede útok na Hallovy puškařské závody. Jeho návrh byl přijat, ale kromě Shawa se k němu žádní dobrovolníci nepřidali, protože všichni věděli, že továrnu střeží jediná federální jednotka ve městě. Nakonec mu byla přidělena hrstka nepříliš nadšených mužů.

Kostky byly vrženy. Napětí se stupňovalo po celý den až do osmé hodiny večerní, kdy John Brown vzbouřence opět svolal.

„Čas se naplňuje. Žádám vás, abyste při útoku zbytečně neprolévali krev, nesmíte však váhat, půjde-li o vaše životy. Někteří z nás mohou zemřít. Možná zahyneme všichni. Avšak stane se tak ve jménu svobody a spravedlnosti. Máme pouze jeden život k prožití a zemřít můžeme jen jednou. Mějme především na paměti, že budoucnosti Ameriky prospěje naše oběť více než cokoli jiného."

Poklekli k poslední modlitbě. Pak John Brown povstal, zvedl paže a jeho oči se rozzářily.

„Bratři!" zvolal. „Chopte se zbraní. Vyrážíme na Ferry!"

32

John Brown jel na voze naloženém píkami, které byly určeny k vyzbrojení osvobozených otroků. Ostatní muži ho následovali v pohřební náladě. Byla sychravá temná noc, a sotva urazili nepatrný díl cesty, začalo pršet. Studený déšť ještě víc zchladil jejich pramalé nadšení.

Cesta klesala z kopců kolem samot a dál do údolí. Konečně před nimi zazářila světla městečka Harper's Ferry. Pro své zranění jel Robbie na voze společně s Brownem, sedlové brašny držel na klíně a třásl se zimou.

Všichni věděli, kde je jejich místo. Pochodovali v tichosti podél Potomacu, u mostu se zastavili. Dva muži, kteří měli za úkol přerušit telegrafní vedení, zmizeli ve tmě. Potom mávl Brown rukou a další dva rychle přeběhli most a zajali hlídku. Cesta byla volná.

Nehlučně překročili most, rozptýlili se do ulic a vyhýbali se světlům domů. Hlavní voj se vydal k budovám federální zbrojovky střeženým jediným strážným. Zajali ho a vtrhli dovnitř. Na žádné další hlídky nenarazili.

Když byla továrna obsazena, Brown se otočil a namířil prst na vystrašeného zajatce. „Přišel jsem, abych osvobodil všechny černý lid. Nyní mám pod kontrolou zbrojovku Spojených států - pokud se nám někdo z obyvatel postaví, nezbude než město vypálit a prolévat krev."

Pak kývl na Troye a jeho muže, kteří měli zaútočit na jedinou z federálních továren, kterou ještě neměli pod kontrolou, na Hallovy puškařské závody.

Během rychlého přesunu Troy pozorně sledoval říční břeh. Konečně spatřil, co hledal, a zastavil vzbouřence zvednutím ruky. „Musíme překvapit a zneškodnit strážu u hlavní brány. Připlížte se k nim co nejbliž, ale jakmile začnou střílet, ustoupíte a zahájíte krycí palbu. Já se dostanu do továrny zadem touhle loďkou a vpadnu jim do týla. A teď do toho."

„Půjdu s vámi," řekl Shaw.

Troy zavrtěl hlavou. „Ne, Robbie, mnohem prospěšnější bude, zůstanete-li tady a budete řídit palbu. Ostatní muže neznám, mohu se spolehnout jen na vás. Budu mít větší šanci vniknout dovnitř zadem. Postaráte se o to?"

„Samozřejmě. Kolik času potřebujete?"

„Pár minut." Pak ztišil hlas tak, aby ho slyšel pouze Shaw. „Je pravděpodobné, že nám McCulloch nastražil nějakou past. Dávejte na sebe pozor."

„Vy také. Hodně štěstí."

Troy přerázl provaz, jímž byl člun přivázán ke břehu, odstrčil se a naskočil. Hmatal ve studené vodě na dně loďky, až našel veslo - sice jen jedno, ale muselo stačit. Pádloval, dokud neucítil, jak ho proud unáší směrem k ostrovu. Uviděl nezřetelnou linii břehu a zamířil k němu. Loďka začala drhnout o dno a zastavila se. Když z ní vyskakoval, uslyšel rachot střelby. Útok byl zahájen.

Zkřehlými prsty nahmatal větev keře rostoucího těsně nad hladinou a člun k ní přivázal. Hluk střelby se zatím vystupňoval, útočníci narazili na houževnatý odpor. Z této strany však byla budova tichá a temná. Rozeznal malá okna, bohužel byla příliš vysoko nad zemí. Za každou cenu se musel dostat dovnitř.

Běžel podél zdi s revolverem v ruce. Za rohem narazil na malá dvířka. Hluk střelby náhle utichl. Podařilo se povstalcům prorazit obranu a vniknout dovnitř? Nejspíš byli odrazeni, neboť se opět začalo střílet - a byly to ojedinělé výstřely. Musel něco udělat.

Dvířka byla masivní, ani se nepohnula, když se proti nim vrhl. Musel si pospíšet i za tu cenu, že způsobí hluk.

Dvakrát střelil přímo do zámku a pak znovu vrazil ramenem do dveří. Otřásl se, ozvalo se skřípění ohýbaného kovu a zámek povolil. Troy proklouzl dovnitř a odkutálel se za hradbu beden. Nikdo po něm nevystřelil. Alespoň prozatím.

Malá lampa na stěně za bednami žlutě zářila. Bylo tam ticho, pravděpodobně byl sám. Musel v akci pokračovat. Nemohl tady zůstat ležet.

Pomalu se zvedl, revolver připravený k výstřelu. Skočil ke dveřím vedoucím do nitra továrny, ty se však v téže chvíli

rozletěly a mezi nimi se objevila temná postava.

Troy reflexivně uskočil stranou. Tvrdě dopadl na zem a překulil se s koltem napřaženým před sebe. Zazněl štěkot stříelby, kulky se zasekávaly do dřevěné podlahy a prokousávaly si cestu k jeho tělu. Zamířil na oheň šlehající z hlavně a opakovaně tiskl spoušť tak dlouho, dokud mu nedošly náboje.

Zavládlo ticho. Uslyšel tření látky o dřevo a pád těla na zem. Muž se skácel pod lampu, jejíž světlo se zalesklo v jeho nehybných očích a na sedé oceli samopalu Sten.

Troy bleskově strčil prázdný revolver do kapsy a vyprostil samopal ze sevření mrtvých prstů. Nahlédl do chodby a na jejím konci uviděl zavřené dveře. Samopal držel v napřažené ruce, prst na spoušti, druhou rukou prohledával mrtvé tělo. Našel dva zásobníky a přejel po nich palcem, aby se ujistil, že jsou plné. Vyrázil vpřed, proběhl chodbou a vykopl dveře.

Vojáci střelící z karabin a pistolí z oken se začali otáčet, teprve když na ně zahájil palbu. Kulky je srážely k zemi jako kuželky. Zasunul nový zásobník a otočil hlaveň proti zraněnému muži, jenž se usilovně pokoušel zvednout pušku. Stiskl spoušť a spatřil, jak kulky trhají jeho uniformu.

Muži, které zabil, byli bez výjimky vojáci. Snažil se přesvědčit sám sebe, že to byli zrádci, kteří porušili přísahu složenou vládě. Byli stoupenci Jihu a podíleli se na spiknutí, které mělo zničit Unii.

Zasunul do samopalu plný zásobník.

Noc náhle ztichla. Pomalu se přesouval k vratům, samopalem neustále mířil ze strany na stranu, ale nikdo z vojáků už nežil. Byl však ve střehu, když zvedal dřevěnou závoru a otevíral vrata.

„Troyi?“ ozval se ze tmy hlas Robbieho Shawa.

„Pojďte dovnitř. Odpor byl zlomen.“

Venku leželi dva mrtví strážníci. Shaw je překročil a vstoupil do budovy zbrojovky se sedlovými brašnami v rukou.

„Jak to šlo?“ zeptal se Troy.

„Špatně. Hlídku nás zahlédla a spustila palbu, kterou jsme opětovali. Dostali jsme je, ale varovalo to ostatní vojáky uvnitř. Co se dělo tady?“

„Bylo štěstí, že jsem sem pronikl zadem.“

„Máme dva mrtvé a jednoho raněného,“ řekl Shaw. „Zůstal nám jediný bojeschopný muž.“

„Řekněte mu, Robbie, ať raněného dopraví k Johnu Brownovi a podá mu zprávu, že jsme továrnu obsadili.“

Troy zůstal na strážní, dokud se Shaw nevrátil. „Zajistěte vrata,“ požádal ho.

Shaw spustil závoru, teprve pak se rozhlédl a spatřil mrtvá těla. Pohlédl na Troye. „To je ta zbraň, o které jste mluvil?“

„Ano. Teď vidíte, co dokáže. Umíte si představit, co by s ní napáchala celá armáda jižanských rebelů?“

„Dobrotivý bože,“ vydechl Shaw. „Přišli jsme včas?“

„Myslím, že ano. Tahle zbraň je zřejmě stále ještě tajná, proto je pravděpodobné, že všechny vyrobené kusy najdeme tady. Přesvědčíme se. Vezměte si moji.“

Podal mu samopal a Shaw ho váhavě uchopil. „Neumím s touto věcí zacházet.“ protestoval.

„Ani nemusíte, Robbie. Stačí, že je nabitá. Zamíříte a stisknete spoušť. Ihned začne rozsévát smrt. Kryjte mě.“

Troy nabil svůj kolt, potom začali prohledávat budovu místnost po místnosti. Nikoho nenašli. Ve strážnici stálo osm lůžek.

„Mrtvých vojáků bylo osm,“ řekl Troy. „Myslím, že jsme je dostali všechny. Ale chci mít naprostou jistotu.“

Dílnu zaplňovaly soustruhy a lisy. Tady se vrtaly hlavně a razily nábojnice. Vzadu objevili sklad železa a jednu důkladně uzamčenou místnost. Trvalo jim čtvrt hodiny, než dveře vypáchili.

Troy zvedl lucernu vysoko nad hlavu. Od podlahy ke stropu tam byly naskládány řady a řady beden. V popředí stály dvě bedny se zvednutými víky.

První byla naplněna úhledně zabalenými krabičkami s náboji.

Druhá byla plná samopalů.

„Tohle jste hledal?“ zeptal se Shaw.

„Je tady naprosto všechno. Stroje, zbraně i střelivo. Všechno pěkně pohromadě. Je toho mnohem víc, než jsem čekal, a víc, než jsem hledal. Této příležitosti musíme využít co nejlépe.“ Pomalu se rozhlížel po skladišti. „Pustíme se do toho. Do rána nás čeká spousta práce.“

„Co máte v úmyslu udělat?“

„To je přece jasné. Pokusíme se všechno zlikvidovat. Teprve pak se vypravíme za McCullochem. Už nám neunikne.“

A po malé chvíli dodal: „Musím ho najít a zabít. S touhle hrozbou musím skoncovat jednou provždy.“

33

„Pokud nemá tato továrna opravdu již nikdy uspokojivě fungovat,“ zamyslel se Shaw, „leží před námi těžký úkol.“

„Proč? Copak nebude stačit, když vyhoří?“

„Tyto stroje jsou vyrobeny z litiny a oceli.“ Shaw poplácal těleso velkého lisu. „Viděl jsem na vlastní oči, kterak byly vyproštěny ze spáleniště, očištěny a promazány - a za čtyřiačtyřicet hodin již byly opět v chodu.“

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Troy.

„Uděláme to, čemu naši francouzští přátelé říkají sabotage. Musíme tyto stroje poškodit tak, aby je nebylo možno opravit. Lisy na výrobu nábojníc budou pro náš nekalý záměr nejuvhodnější. Jsou prakticky nenahraditelné. Byly vyrobeny na zvláštní objednávku ve Skotsku. Patříčná dávka střelného prachu splní svůj účel.“

„Dobrá. Já připravím nálože a vy mi ukážete, kam je mám umístit. Rozsypeme střelný prach i na bedny s náboji,

abychom měli jistotu, že se vznítí a vybuchnou. Tak nám zbudou už jen pušky. I když shoří bedny, v nichž jsou uloženy, nemáme jistotu, že zůstanou trvale poškozeny. Kdyby měl McCulloch ještě jeden sklad nábojů někde jinde, celá naše snaha by byla zbytečná."

"Nejvhodnější bude, naházíme-li je do řeky. Po několika dnech uskladnění ve vodě již budou zcela určitě nepoužitelné."

"To je dobrý nápad, Robbie. Pustíme se do toho. Ale dá nám to pěkně zabrat. V těch bednách jich musí být tisíce." Shaw si už svlékal kabát: "Uvidíme, kolik pušek stihneme do svítání poslat ke dnu."

Byla to vyčerpávající dřina. Nejprve rozmístili nálože, pak se pustili do beden se samopaly. Vynášeli zbraně zadním vchodem k řece a házeli je do temných vod. Práce to byla nekonečná, a když se po nebi rozběhly první paprsky svítání, stále ještě nebyli hotovi.

Troy se svalil na jednu z beden a vyčerpaně se snažil popadnout dech. "To stačí... Musíme ještě nasypat zápalné cestičky a začít pomýšlet na odchod." Pohlédl na Shawa. "Ráno musíme být hodně daleko. Mám zaručené zprávy, že povstání bude potlačeno. Snažil jsem se to Johnu Brownovi vysvětlit, ale neposlouchal mě. Všichni... zemřou."

"Jak to můžete vědět, Troyi?"

"To vám nemůžu říct. Prosim, Robbie, věřte mi. Musíme zmizet. Odplujeme v loďce. Na souši budou všechny cesty zcela určitě střeženy."

V tu chvíli zaslechli vzdálenou střelbu.

"Věřím vám, Troyi, jdeme na to. Vidina jisté smrti, která posedla našeho přítele Browna, mne příliš neláká."

Opatrně, aby nešlápli ani na jediné zrnko, které by se mohlo vznítit a způsobit předčasnou explozi, odsypávali ze soudků tenké stužky střelného prachu. Poloprázdné soudky rozestavili na bedny se zbylými samopaly. Nakonec spojili všechny cestičky do jediné, kterou vyvedli ven. Když Troy sklonil petrolejovou lampu k zemi, spatřil šedé obrysy budovy na pozadí blednoucí oblohy.

"Nejvyšší čas. Tady u té zdi budeme v bezpečí, až nálože vybuchnou. Potom nasedneme do člunu. A tenhle kousek si pro jistotu vezmeme s sebou." Troy položil nabitý samopal Sten na sedlové brašny pod lavičku člunu. "Pokud nás nepřítel překvapí, budeme se aspoň moci bránit. Hodit ho do řeky za ostatními je dost času. Můžeme?"

"Zajisté. Do toho."

Troy roztříštil skleněnou lampu a odhodil ji na stužku střelného prachu. Přitiskl se ke kamenné zdi. Prach se s tichým zaprskáním vžal a jiskřící ohýnek běžící ke dveřím zbrojovky zmizel v dýmu.

O chvíli později otfásla zdi série výbuchů. Skla v oknech se rozprskla, když oheň zachvátil výbušniny, a ven vyšlehly rudé plameny a kouř.

"Povedlo se!" snažil se Troy překřičet hukot požáru. "Mizíme odtud."

Naskočili do člunu a odrazili od břehu. Troy se chopil jediného vesla a brzy se dostali do rychlého proudu řeky, který je odnesl pryč od hořící budovy. Na břehu nikoho neviděli. Troy pádloval ze všech sil, dokud se nedostali dost daleko od ostrova. Už ho z té námahy bolely ruce. S povděkem přivítal, když ho Shaw vystřídal. Potom si pravidelně předávali veslo, dokud se nepřiblížili k protějšímu břehu. Za jejich zády jasné hořely puškařské závody a před nimi se v prvních slunečních paprscích vynořovala krajina.

"Vidíte někoho na břehu?" zeptal se Shaw.

"Ne, zdá se, že kolem jsou jen louky. Od cesty sice nebudeme daleko, ale myslím, že je tam pusto."

Člun zaskřípěl o mělčinu a někde se rozezpíval jakýsi pták. Žádný jiný zvuk nezaslechl. Shaw seděl na zádi a postrkoval loďku veslem, Troy vyskočil s provazem v ruce a vytáhl člun na písek.

"Povedlo se," řekl. "Já podržím člun a vy..."

Troy si náhle všiml výrazu zděšení na Shawově tváři. Otevřel ústa, aby se Robbieho zeptal, co se děje - a zaburácel výstřel. Shaw si přitiskl obě dlaně na obličej. Prsty se mu zalily krví. Přepadl na dno loďky a znehybněl.

Troy sáhl za opasek pro revolver a začal se otáčet.

"Jestli se pokusíš vytáhnout tu zbraň," ozvalo se, "budeš v tu ránu stejně mrtvý jako tenhle milovník negrů."

Troy pomalu zvedl ruce do výše ramen a pohlédl na muže, který stál nahoře na břehu s revolverem namířeným na jeho hlavu. Byl to plukovník McCulloch.

"Dostal, co si zasloužil," řekl McCulloch mrazivě. "Robbie Shaw byl mým přítelem a hostem, ale zradil mě a přivedl tebe. Zasloužil si smrt."

"Zabil jste ho zbytečně," vykřikl Troy zlostně. "Nestihl jste nás zastavit. Vidíte ty plameny? To hoří Hallovy puškařské závody. Všechna munice a všechny vaše zbraně skončily v plamenech."

"Ten oheň jsem viděl z cesty - a posloužil mi, abych vás dva zahlédl. Přišel jsem tě zabít, negře."

"Jmenuji se Harmon. Seržant Troy Harmon. Chci, abyste na to nezapomínal, plukovníku. Dobře si zapamatujte jméno černého muže, který vás pronásledoval až sem, který za vámi odešel sto dvacet let do minulosti, jen aby překazil váš šílený plán."

"Není tak šílený, Harmon." McCulloch se opět dokonale ovládal. "Ještě pořád mám původní výkresy. Obě továrny, tahle i ta v Richmondu, budou obnoveny. Lidé, kteří mi pomáhali, mi pomůžou znovu. Najdeme si jiné místo. Není to nic hrozného, jen krátkodobé zdržení. Ještě máme čas..."

"Jen do dubna šedesát jedna - potom se váš čas naplní."

"Na tvém místě už bych se tím nevzrušoval. Tvůj čas se naplnil právě teď. Způsobils mi spoustu problémů, které skončí ve chvíli, kdy stisknu spoušť. Takže ti už zbývá jen chvilka na modlitbičku k tvému negerskému pánuobu. Tak do toho, negative."

Troy se po centimetrech posouval vzhůru do příkrého břehu a jeho ruce zvolna klesaly k bokům. Jen stěží potlačoval vztek. Když promluvil, zaznělo v jeho hlase silné opovržení.

„Jste nemocný, šílený, odporný rasista, McCullochu! Jste hanebná skvrna na štítu mé vlasti a urážka uniformy, kterou jste nosil. Myslíte si, že barva kůže vás odlišuje? Že jste nadřazená bytost? S chutí bych vám naplival do tváře, ale nestojí mi to za námahu.“

„Vznešená řeč, negre. Když mě poprosíš o milost, možná tě nezabij u...“

Troy se zuřivě rozesmál. „Nic nechápeš, ty ignorantsky vztekly zkurvysynu! Vystřel a táhni ke všem čertům!“

McCulloch namířil revolver na jeho obličej a palcem pomalu natahoval kohoutek. Troy strnul v mrazivé předtuše jisté smrti, ale nebál se.

„Pros!“ řekl McCulloch. „Pros o život.“

„Takovou radost ti neudělám. Ale chci tě požádat o laskavost.“

„Žádné laskavosti nebudou.“

„Řekni mi, proč sis vybral zrovna puškařské závody v Harper's Ferry, když jsi věděl o Johnu Brownovi...“

Jeho slova zanikla v nepříjemně hlasitém štěkání samopalů, které narušilo tiché svítání.

34

Troy vyděšeně a nechápavě sledoval, jak kulky trhají McCullochovo tělo. Plukovník se zlomil v pase, revolver mu vyklouzl z ruky a skutálel se k Troyovým nohám. McCulloch padl na zem. Přestože jeho oči zůstaly otevřeny, byly už slepé. Naposledy se chrčivě nadechl a ranami v hrudníku mu bublavě unikl vzduch.

„Kdo... kdo je John Brown...“ zasípal.

A zemřel.

„Podejte mi ruku, Troyi,“ ozval se Shaw dosud ležící na dně loďky. Tvář měl zakrvácenou, v ochablých rukou svíral samopal Sten, ale byl příliš slabý i na to, aby ho znovu pozvedl.

Troy se probudil k životu, skočil do člunu, popadl Shawa pod pažemi, vynesl ho na břeh a opatrně přítele uložil do trávy nedaleko McCullochova těla. Když se otočil, proud právě strhával člun pryč. Vrhł se za ním do vody, zachytil ho a vytáhl na písek. Pak otevřel sedlové brašny a hledal lékárničku.

„Zranění hlavy povětšinou způsobují hojná krvácení,“ pravil Shaw tiše, když ho Troy obvazoval. „Rána mne pouze omráčila, neboť mám značně tvrdou lebku, ale málem jsem se utopil v louži na dně toho děravého člunu. Připadalo mi to, jako by mě někdo udeřil palicí do čela, jenže my, Shawové, jsme přímo pověstní svou tvrdohlavostí.“

Pousmál se a za okamžik pokračoval: „Jakmile jsem nabyl vědomí, docela mne potěšilo, že jsem stále ještě naživu. Mnoho jsem toho neviděl, ale se sluchem jsem žádné potíže neměl. Uslyšel jsem hlas toho šíleného plukovníka nahoře na břehu - musel zůstat na stejném místě, z něhož vystřelil na mne. A zbytek je, jak se říká, omšelá historka. Upadl jsem totiž tak, že mé ruce jakoby náhodou spočinuly přímo na zbrani, ale nějaký čas mi trvalo, než jsem si to uvědomil. Proto mi odpusťte, Troyi, že jsem nezasáhl ihned. Chtěl jsem mít především jistotu, že veškerá plukovníkova pozornost je upřena na vás.“

„Nevím, jak vám mám poděkovat...“

„Tak to nedělejte.“ Shaw se zahleděl Troyovi do tváře. „Vyslechl jsem většinu vašeho rozhovoru.“

„Opravdu?“

Troy převrátil McCullochovo tělo, odhrnul plášť a ze zad košile utřhl pruh látky nepřítisněný krví. Vymáchal ho v řece a omyl krev z Shawova obličje.

„Kolik bylo na tom, o čem jste mluvili, pravdy?“ zeptal se Shaw.

„Povíte o tom někomu dalšímu, Robbie? Nebo o tom napíšete do novin?“

„Musíte uznat, že by to byla senzační zpráva.“

„Ale uvěřil by jí někdo? Já bych samozřejmě všechno popřel.“

„V tom máte pravdu,“ povzdechl si Shaw. „Nikdo mi neuvěří. A kdybych to nakrásně i zveřejnil, nebylo by to k ničemu. Máte tedy mé slovo, Troyi Harmono. Vděčíme si navzájem za život, takže jsme zavázáni jeden druhému. A když odpřisáhnu, že nic neprozradím, řeknete mi konečně pravdu? Skutečně jste sem vy dva - vy a plukovník - přicestovali z budoucnosti?“

Troy zaváhal, potom přikývl. Pocítil úlevu, že konečně může někomu svěřit své tajemství.

„Vy jste plukovníka pronásledoval sem k nám? To bylo opravdu statečné.“

„Statečné? Ne, asi ne. Nevím... Někdo to prostě udělat musel. McCulloch chtěl otrokářům napomoci k vítězství ve válce, která se blíží - proto sem přinesl tuhle zbraň - a změnit celé dějiny. K tomu nesmělo dojít.“

„Vypukne válka?“ zeptal se Shaw zastřeným hlasem. „Zmiňoval jste se o dubnu šedesát jedna.“

„Neptejte se na data, prosím. Ale válka skutečně přijde a bude stát životy tisíce lidí. Nakonec zvítězí Unie a čas otroctví skončí.“

„Zaplat' pámbu, Troyi. Řekněte mi však - a tuto odpověď mi nemůžete odepřít -, co se stane v budoucnosti se Skotskem a Anglií? Víte to přece, vždyť určitě znáte celou budoucnost!“

Troy vstal, rozhlédl se kolem a pozorně naslouchal. Všude byl klid. Aspoň pro tuto chvíli se zdálo, že jun žádné nebezpečí nehrozí.

„Nechce se mi o tom mluvit, Robbie. Bojím se vám říct, co se stane, protože by to mohl nějaký váš skutek změnit. Ale není to špatná budoucnost, přestože dojde k několika válkám. Vaše země bude mocná a svobodná. Svět se v mnohém změní a všude budou vládnout stroje. Města budou z betonu a oceli a z ulic zmizí koně. Jen lidé zůstanou skoro stejní. Spokojte se s touto odpovědí, prosím. Už o tom nikdy nesmíme mluvit.“

„Ale nutí mě to klást spoustu otázek! Čítím se jako člověk z pohádky, který může vyslovit tři přání, ale má strach je

vyplýtvat. Znáte tolik věcí, které se nikdy nedozvím!" Když Troy neodpovídal, Shaw se posadil. „Dobrá, souhlasím. Pokusím se již na nic neptat, ale bude to prokletě těžké!"

„Teď musíme myslet na odchod, než nás tu někdo najde. McCulloch sem určitě přijel na koni, musí být někde nedaleko."

„A co s plukovníkovým tělem?"

„Dnešního rána nebude jedinou mrtvolou v řece, bohužel," pravil Troy zachmuřeně.

Sklonil se a rychle prohledal McCullochovy kapsy. Vytáhl peněženku a velký svazek klíčů, pak tělo překulil do vody. Proud se ho brzy zmocnil, a tak se plukovník vracel na Jih, který tolik miloval. Pak Troy vylovil ze dna člnu samopal a s náhlým odporem jím mrštil daleko do řeky.

Našel McCullochova koně, pomohl Shawovi do sedla a dozadu připevnil brašny.

„Jak je vám, Robbie?" zeptal se. „Zvládnete to?"

„Trochu mi třeští hlava, ale jinak to ujde. Co podnikneme teď?"

„Musíme se vrátit do Richmondu. Slyšel jste přece, co říkal McCulloch o výkresech, podle nichž by se dala zbraň opět vyrobit. Musím je najít a zničit. Bude to nebezpečné, ale musí se to udělat. Nemohu však po vás žádat, abyste šel se mnou."

„Ani nemusíte, hlásím se dobrovolně, seržante. Copak si myslíte, že mne ani v nejmenším nezajímá, jak tohle všechno skončí? A především nezapomeňte, že sám to nikdy nezvládnete. Vyhnete se lidem a pojedeme odlehlými cestami, které znám. Nerad bych příliš často vysvětloval, proč nosím na hlavě obvaz. Ale domnívám se, že se nám podaří projet, protože plukovníkovi stoupenci budou v tuto chvíli hledat spíše jeho neznásh..."

Poměrně bezpečně se začali cítit až za pár dní v Culpepperu, neboť byli již dost daleko od Harper's Ferry a nemuseli se obávat, že by někdo spojoval Shawovo zranění s útokem Johna Browna. Pokračování historky o pádu z koně nevzbudilo žádné podezření.

Shaw zašel do obchodu dokoupit zásoby a přinesl také noviny. Nahlédl do nich, teprve když vyjeli do otevřené krajiny. Články o útoku na Harper's Ferry byly dosud na první straně.

„Už je po všem," konstatoval Shaw. „Udrželi zbrojovku třicet šest hodin, než je přemohla a všechny, kdož přežili, zajala jednotka námořní pěchoty. Armádní síly vedl plukovník Robert E. Lee a poručík J. E. B. Stuart. Dosud jsem neslyšel ani o jednom z nich."

„Já ano," řekl Troy vážně. „V budoucnosti o nich uslyšíte."

Shaw pročítal noviny s ustaraným výrazem. „Až mě z toho mrazí, byla to úplná jatka. Všechno, o čem povstalci usilovali, je zmařeno. A představte si, že první, koho Brownovi lidé zabili, byl černoch! Místní obyvatelé nakonec zmasakrovali každého povstalce, jemuž se podařilo uniknout. Chudák Newby - vzpomínáte si na toho mulata, který se přidal k Brownovi, aby osvobodil svou ženu a děti z plantáže? Podřízli ho a na památku si vzali jeho uši." Shaw noviny prudce odhodil a otočil se k Troyovi s nefalšovanou bolestí v očích. „Takových věcí bude víc, nemýlím se, že? Tohle je pouhý začátek..."

Troy se odvrátil, aby nemusel odpovídat, jeho mlčení však bylo dostatečně výmluvné. Zvedl noviny a později si přečetl podrobnosti. Věděl, že John Brown i všichni ostatní budou oběšeni, ale Shawovi to neřekl. Uběhne řada měsíců, než k tomu dojde, ale stane se to.

Když za soumraku dorazili na dohled k Richmondu a utábořili se nedaleko cesty v hustém křoví, Troy přemýšlel, co dál.

„Musím se dostat do McCullochova domu," řekl Shawovi. „Neměl u sebe nic, z čeho by se dalo usoudit, kde má výkresy uloženy, ale znám jeho zvyky, takže vím, kde hledat. Některé klíče jsou od bezpečnostní schránky nebo trezoru. Počkáte na mne tady, Robbie, než se vrátím. Počítám, že do svítání budu zpátky."

„Hodně štěstí."

„Díky. Doufám, že všechno půjde hladce."

Troy se ostražitě přibližoval k McCullochovu temnému domu, pak déle než hodinu budovu pozoroval, než se ujistil, že uvnitř nikdo není. Jakmile se měsíc skryl za mraky, tiše se přikradl k hlavnímu vchodu. Našel klíč, odemkl dveře a vstoupil se zbraní v ruce. Dům byl zatuchlý a nevětraný.

Prošel řadou místností, které zběžně prohlédl, do ložnice, kde konečně objevil trezor. Zatáhl těžké závěsy na oknech a ujistil se, že ven nepronikne ani paprsek světla. Pak zapálil svíčku a trezor otevřel.

V přihrádkách ležela spousta bankovek a zlata. Ve spodní zásuvce našel výkresy samopalu. Konečně si oddechl. Teprve pak, až budou zničeny, teprve pak bude McCulloch skutečně mrtev. A s ním i jeho šílený plán.

Na dně trezoru zahlédl tenkou knížku. Co dělá v trezoru? Pocítil nepříjemné zamrazení, když si přečetl název - Zkouška ohněm. Byly to stručné dějiny občanské války od Fletchera Pratta, McCullochova pomůcka při cestě do minulosti. Opravdu musel být šílený, jestliže si tu knihu vzal s sebou. Musela být neprodleně zničena společně s výkresy.

Troye nicméně přemohla zvědavost, neboť si vzpomněl na poslední slova umírajícího: Kdo je John Brown?

Rychle knížku prolistoval, ale nenašel ani slovo o útoku na Harper's Ferry. Nebyla v ní ani zmínka o Johnu Brownovi.

Všechno se tím vysvětlilo. McCulloch nebyl pozorným žákem, vyrůstal koneckonců v Mississippi, ve státě, který bude mít i v příštím století nejnižší úroveň vzdělanosti. Proto byly jeho znalosti historie velmi povrchní. Uvěřil snu o starém Jihu, a když se rozhodl změnit tok dějin, musel své děravé vědomosti doplnit. Myslel si, že jedna kniha postačí. Jakousi ironií osudu si však koupil jediné dějiny občanské války, jež se zapomněly zmínit o úloze Johna Browna.

Troy knihu znechuceně roztrhal, stáhl z polštáře na posteli povlak a hodil do něho svůj úlovek. Ale co měl udělat se zlatem a bankovkami? Přece je tu nenechá, aby propadly ve prospěch otrokářského státu Virginie a tím přispěly na válečné výdaje! Ne, ty peníze musí být od této chvíle použity jen na samé správné věci.

Naházal všechno do improvizovaného pytle a pak uzamkl trezor.

Klíče skončí v řece, výkresy a kniha v ohni. Tím bude učiněn konec plánům McCullocha. Budoucnost nebude patřit otrokářské společnosti, pomyslel si Troy, v žádném případě.

Avšak právě z budoucnosti k němu náhle zavanul mrazivý dech války, která začne již za osmnáct měsíců. Zbývalo mu však dost času, aby svou misi ukončil tak, jak slíbil.

35

Konečně znovu uviděli Washington. Troy ucítil, jak z něho spadla tíha odpovědnosti. Odpočinuli si a utratili něco z McCullochových peněz za nové šaty a nějaký ten alkohol. Troy plné tři dny sestavoval a znovu a znovu opisoval pravdivé a podrobné hlášení o všem, co se mu přihodilo od chvíle, kdy stanul u žulového kamene v polovině devatenáctého století. Snažil se, aby jeho slova byla srozumitelná pouze těm, jimž byla určena. McCullocha označil jen iniciálami jména, samopal Sten nazýval jednoduše zbraní. Případ byl úspěšně vyřešen. Jakmile zprávu zakope, bude volný.

Ještě doplnil datum: 5. listopadu 1859.

Ukázalo se zhora nemožné zatavit hrdlo láhve a nepoškodit přitom vložený svitek papírů. Troy nakonec hlášení uložil do láhve od whisky, důkladně ji zazátkoval a zapečetil několika vrstvami vosku. Protože s tímto řešením nebyl zcela spokojen, umístil láhev do pevné dřevěné bedničky, jejíž spáry zalil horkou smolou, a pevně přišrouboval víko.

Vyjeli z města směrem na sever. Bylo teplé indiánské léto. Listí jásavě zářilo všemožnými podzimními barvami. Ke skále dorazili krátce po poledni.

„Když mi prozradíte, oč se tu snažíte, třeba bych vás mohl na chvíli vystřídat u lopaty," navrhl Shaw.

Troy ryl v zemi a odhazoval hlínu od skalní stěny. Zvedl hlavu a těžce oddychoval, tvář zbrocenou potem.

„Dobře, řeknu vám to - až to doděláme. Chci mít tu bednu zasypanou dřív, než nás někdo uvidí. Bude tady odpočívát velice dlouhou dobu."

Shaw souhlasil a chopil se lopaty. Nakonec se jim podařilo vyhloubit téměř dva metry hlubokou jámu. Troy převzal od Robbieho bedničku, opatrně ji uložil na dno a vylezl. Nabral hrst hlíny a hodil ji dolů, jako by ji házel na rakev McCullocha a jeho plánů. Poslání bylo splněno a hlášení podáno.

Zasypali jámu a půdu udusali do roviny. Přebytkem hlínu nabrali do jutového pytle, v němž truhlu přinesli. Nakonec tam rozprostřeli spadané listí, aby po jejich činnosti nezůstala žádná viditelná stopa.

Troy ukázal na vrcholek balvanu. „Sem jsem dorazil. Tenhle kus skály tady bude stát i v budoucnosti. Jednou bude na tomto místě postavena laboratoř. V té bedně, kterou jsme právě zakopali, je mé hlášení o dopadení zločinného plukovníka - a tím má práce skončila."

„Chcete říci, že zcela určitě počítáte s možností, že zde bude za sto let někdo kopat, aby zjistil, co se s vámi stalo?"

Troy přikývl. „Tak to bylo dohodnuto."

„Můj bože, co jste to za chladnokrevného chlapíka! Až budou číst vaši zprávu, budete dávno mrtev."

„To nevadí. Splnil jsem, co jsem slíbil vykonat. Dokončil jsem akci a odeslal hlášení."

„Předpokládám, že neexistuje možnost doručit vaše hlášení osobně...?"

„Na tuto cestu jsem se vydal s vědomím, že je pouze jednosměrná. Nemohu se vrátit. Ale nelituji toho. Myslím, že to stálo za to."

„V tom s vámi plně souhlasím, přestože pochybuji, zda bych se - být na vašem místě - dokázal k něčemu takovému odhodlat. Ale zanechme planých úvah. Co hodláte dělat nyní, Troyi?"

„Zamířím na sever do New York City. Narodil jsem se tam a strašně rád bych viděl, jak to tam teď vypadá."

„Sodoma a Gomora," pravil Shaw znechuceně. „New York se mi zdá být poněkud odpudivý. Je to nejzkorumpovanější a nejzkaženější město na světě. Rok co rok tam propuknou buď nepokoje, nebo epidemie."

„Jako za mých časů," usmál se Troy. „Zajedu se tam porozhlédnout. Přidáte se ke mně?"

„Pochopitelně. Neplánuji si nic vyčerpávajícího, dokud se mi zcela nezahojí všechna zranění. Když už musím sbírat síly, nechť se to děje v luxusní náručí mamonu na Hudsonu. Ale už žádní koně. Pojedeme vlakem."

Bylo to pomalé a nepřilíš luxusní cestování, protože masné saze vnikaly do vagónů a brzy byly naprosto všude, V New Yorku si najali drožku a v hotelu si dopřáli horkou koupel. Po třech dnech odpočinku dospěl Shaw k závěru, že už zesílil natolik, aby se udržel v sedle.

V nájemní stáji na Dvacáté třetí ulici na Manhattanu si pronajali koně a zamířili k přivozu přes East River. New Yorku sice chyběly moderní mosty, přesto byl Troy překvapen, jak byl podobný městu, které znal. Pochopitelně tam nebyly ani mrakodrapy a místo aut byly na silnicích koně, ale ulice na East Side se téměř nezměnily. Ani v Brooklynu si nevšiml žádných výrazných změn, dokud nedojeli do Queensu. Městské domy náhle ustoupily farmám a křivolakým polním cestám.

Nespěchali, na oběd se zastavili v hostinci Corona, po jídle pokračovali volným tempem dál. O hodinu později zarazil Troy koně na vrcholku kopce a zahleděl se na vesnici, kde se jednou narodí. Za venkovskými statky se až k Jamajskému zálivu rozkládaly bažiny zarostlé sítím.

„Narodil jsem se a vyrostl támhle dole," řekl Troy. „Stály tady malé vilky, tudy vedla Van Wyckova autostráda a po Jamajské třídě jezdila nadzemka."

„Nadzemka?"

„Nadzemní dráha, něco na způsob vlaku, chápete?"

„Nechápu, ale zní to celkem zajímavě."

„Byla hrozně hlučná. V zimě bylo ve vagónech jako v psírně, a když se ve stanici otevřely dveře, chumelilo až

dovnitř..." Nevěřicně zavrtil hlavou. „Co tady dělám, Robbie? Vždyť sem nepatřím!" Padla na něho sklíčenost, otočil koně a pobídl ho do klusu. „Vraťme se zpátky do té hospody. Musím se napít něčeho ostřejšího."

Shaw cválal za Troyem, dostihl ho, potom jeli zvolna vedle sebe. Robbie pochopil, že Troy před sebou nevidí venkovskou cestu a stromy, ale že se dívá do světa, který navždy ztratil a který už nikdy neuvidí. Naklonil se a položil ruku na Troyovu paži.

Troy otočil hlavu. Hloubka zoufalství v jeho očích byla nesmírná. Ale po chvíli mu po rtech přeběhl náznak úsměvu, jako by se většina jeho chmurných myšlenek rozplynula.

„Jste dobrý chlap, Robbie, a těší mě, že jsme se spřátelili. Vrátime se na Manhattan a dáme si do nosu. Potřebujeme pořádnou večeři a spoustu dobrého vína. Potom si vyrazíme do divadla. Budeme se veselit a užívat si, dokud to jde. Protože tohle všechno brzy skončí. Bude válka, která zemi rozerve na dvě části. Ještě chvíli se budeme bavit - a potom vytáhneme do boje. A snad se ještě někdy potkáme..."

„Vedete divné řeči. Co se chystáte podniknout?"

„Udělám to, co umím nejlépe. Pokusím se vstoupit do armády. Válka se blíží a nic ji nezastaví. Vy, Robbie, i všichni ostatní, kteří bojovali proti otroctví, jste vedli tajnou válku v době míru, jenže co nevidět začne opravdová, skutečná válka. A uteče hodně vody, než skončí."

36

1. července 1863

Voda, kterou si Troy poléval paži, byla dosud téměř vařící. Bolelo to jako čert. Ruka rozseklá střepinou začala opět krváčet. Rána nebyla hluboká, Troy však skřípal zuby, když si ji vymýval. Za ty dlouhé roky bojů spotřeboval všechna antibiotika na ošetření raněných vojáků. Teď musel vzít zavděk převařenou vodou a čistým obvazem sterilizovaným v páře.

Vysilující bitva a bolest, kterou musel překonat, ho přivedla na pokraj mdlob. Opřel se zády o strom, zavřel oči, ruce bezvládně složil do klína. Jeho unaveným mozkem se míhaly chaotické myšlenky.

Jak rychle ty roky utekly, a přitom se každý jednotlivý den zdál tak dlouhý. Od chvíle, kdy se v New Yorku rozloučil s Robbiem Shawem, se přihodilo tolik věcí. Troy brzy pochopil, že stát se vojákem není ve skutečnosti tak jednoduché, jak si představoval. Černochoy nikdo nechtěl, nanejvýš jako sluhu nebo kopáče latrín. S tím by se nikdy nesmířil. Stálo ho to rok perné práce a všechny zbylé McCullochovy peníze, než v Bostonu sestavil první černošskou jednotku - První massachusettský pluk barevných dobrovolníků. Částka obětovaná na podplacení městských úředníků byla stejně vysoká jako náklady na výzbroj. Ale nakonec to dokázal, to bylo důležité.

Když začala válka, byli připraveni. A bojovali jako lvi! Ale také umírali. O nové dobrovolníky však nebyla nouze. Za dva roky války doplnil zálohami přes padesát procent původního počtu svých mužů. Ztráty byly velké. Tváře mrtvých se mu v paměti už rozplývaly, jejich jména většinou zapomněl...

„Seržante, nesu vám něco na zub. Hlavně fazole, ale když se kouknete pořádně zblízka, možná uvidíte i nějaký kousky králíka."

Troy se probral a zamžoural na obra, který se na něho usmíval od ucha k uchu, přestože mu scházela polovina zubů. Opětoval úsměv, z kapsy vydoloval lžici a zdravou ruku natáhl pro plechovou misku. „Díky, Luthere, přesně tohle jsem potřeboval."

Byl tak vyčerpaný, že si vůbec neuvědomil, jaký má hlad. Kdy naposledy jedl? Nemohl si vzpomenout, jeho mozek byl stále ještě omámen celodenním bojem. Dnes ráno měl suchary a meltu. Od té doby nic - kromě kulek a kartáčových střel, ale ty nikomu dvakrát nevoní.

Příjemný a vlhý večer už pokročil do noci. Z úbočí, kde Troy seděl, bylo vidět řady ohnišť vojáků Unie rozložených na obě strany podél svahů Cemetery Ridge jako mihotavé světlušky a stíny unavených mužů, kteří si ohřívali jídlo a pokoušeli se nemyslet na to, co bude zítra. Hleděli do plamenů a snažili se nevidět jiné řady ohňů, které prozrazovaly, kde leží linie Konfederace. Po obou stranách pensylvánského městečka Gettysburgu plálo té noci strašlivé množství ohňů.

Robert E. Lee, ta rebelantská liška, byl po dvou letech bojů stále naživu a vytrvale útočil. A teď vlezla liška dokonce až do kurníku. Generál Lee vytáhl s osmdesáti tisíci muži na sever a probíjel se kolem Washingtonu až do Pennsylvánie. Teprve dnes a právě tady, u Gettysburgu, se podařilo jeho postup zastavit, ale ještě nebyl poražen.

Jednotky Unie čelily celý den soustředěné palbě Konfederace a odrážely jeden útok šedých uniforem za druhým, ale vytrvaly. Troy se dozvěděl z denního hlášení, že Unie celou linii uhájila. Z jeho pohledu se však bitva odehrávala v hlubokých lesních kaňonech, kde se muži Prvního massachusettského pluku barevných dobrovolníků postavili nepříteli, bojovali a nakonec slavně zvítězili. Jenže uhájit linii ve skutečnosti znamenalo pro černošské jednotky mnohem víc než pro ostatní pluky Unie, protože bílí důstojníci byli přesvědčeni, že nevydrží a dají se na útěk.

To se nikdy nestalo. Od začátku války odolávali černí vojáci veškerému nebezpečí, jemuž byli vystaveni, ať už to byla palba nebo bajonety, úplavice či zranění, ale také opovržení a posměchu bílých vojáků. Vytrvali.

Troy vyškřábal misku, olízl lžici a zastrčil si ji do kapsy. Už neměl nic důležitého na práci, všechno bylo zajištěno. Ranění byli posláni do týlu, zdraví dostali plné misky a ráno je budou mít plné zase. Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Teď se bude chvíli věnovat sám sobě.

Otevřel zalátanou tomu. Z polámané fotografie se na něho usmála Lily a Troye zahřála vzpomínka na jejich lásku. Vytáhl smotek cupaniny, fotografii opatrně uložil zpátky, zavřel tomu a začal čistit ručnici.

„Seržante Harmono," oslovil ho voják ve funkci spojky, „chce s vámi mluvit kapitán."

„Už jdu," odpověděl Troy a kývl na desátníka, který seděl na druhé straně ohniště. „Doděláš to za mě, Hanku?"

„To vás bude stát pět dolarů."

„Zaplatím ti hned po válce."

Troy věděl, že Hank by to stejně udělal, sotva by se k němu otočil zády, proto ho raději požádal. Hank byl správný chlap. Všichni jeho muži byli správní chlapi. Případali mu jako bratři.

Upravil si uniformu, pozapínal knoflíky a oprášil se, potom se vydal po svahu ke krámkům, stanům a přístřeškům zdravotníků, což byla svým způsobem kombinace Červeného kříže a týlového zabezpečení. Ošetřovali se tam ranění a vyplácel žold. Vojáci si mohli koupit třeba mýdlo, šití a některé další osobní potřeby. Troy byl od samého počátku poněkud rozčarován skutečností, že vláda tuto organizaci nepodporuje, nýbrž že ji financuje dobročinný spolek Zdravotnická naděje, ale nedával to najevo.

Vstoupil do špatně osvětleného stanu a pozdravil kapitána, jenž hovořil s vysokým šedovlasým mužem a drobnou bělovlasou ženou.

„Seržante Harmone, tohle jsou zástupci Zdravotnické komise z Bostonu," oznámil mu kapitán. „Získali pro náš pluk peníze, za což jsme všichni nesmírně vděční. Než odjedou, rádi by si promluvili s několika našimi muži."

„Odpusťte, ale jsem poněkud unavena," pravila žena. Muselo jí být nejméně osmdesát let, proto nebylo divu, že se po dni stráveném jízdou na voze cítila vyčerpaně. „Pokud vám to nebude vadit, pánové, odpočinu si tady až do našeho odjezdu. Dovolte prosím seržantovi, aby zde zůstal se mnou. Jsem si jista, že dokáže zodpovědět jakoukoli mou otázku."

„Zajisté, madam," souhlasil kapitán. „Zůstaňte tady, seržante, nebudeme pryč dlouho." Podržel vstupní dílec, dal přednost druhému muži a odešli.

„Sedněte si, seržante Harmone, prosím," vyzvala stará dáma Troye. „Musíme probrat několik důležitých problémů a máme na to velmi málo času."

„Děkuji, madam." Tím lépe, pomyslel si Troy a přitáhl si skládací stoličku, do rána musím zařídit ještě spoustu věcí.

Žena však přerušila jeho myšlenky nečekanou otázkou: „Pamatujete se na mne, Troyi?"

Prohlédl si ji pozorněji. „Lituji, madam. Jste mi povědomá, ale nemohu si vzpomenout, odkud vás znám."

„Z Washingtonu," řekla s úsměvem. „Jsem nyní sice o trochu starší, ale ještě stále jsem to já - Roxanna Delcourtová."

Pocítil náhlou závrať. Doktorka Roxanna Delcourtová! Návštěvnice z jiného času. Útrapy bitev mu vymazaly z hlavy většinu vzpomínek na budoucnost, i na Washington. Už si na tento svět natolik zvykl, že si málokdy vzpomněl, kde se narodil a odkud sem přicestoval.

„Roxanno! Ať do mě udeří hrom, jste to opravdu vy!"

„I když už nejsem taková mladice, jakou jste znal. Brzy mi bude osmdesát pět. Ale s pomocí nových léků..."

„Vám přece nemůže být pět osmdesát! Pokud si dobře vzpomínám, neměla byste teď být starší než pětapadesát let. Nechápu to."

Zasuté vzpomínky se mu začaly míhat před očima a vyvolávaly v něm nekonečný tok otázek. Tolik toho chtěl vědět o světě, v němž kdysi žil. Co se změnilo ve Washingtonu, v laboratořích, jak pokračuje výzkum času... Už dávno na to nemyslel. Válčné hrůzy a každodenní starosti a problémy potlačily všechno ostatní. Ale teď se mu paměť náhle vrátila.

„Jak jste mne našla? Co tady vlastně děláte?" zeptal se. „Vaše přítomnost nemůže být náhodná. Mate mne váš věk, odpusťte, je toho příliš najednou."

Přikývla. „Mrzí mě, že jsem sem tak vpadla, a zdržím se jen krátce. Nejprve mi ale dovolte, abych vám řekla, co se stalo po vašem odchodu." Na chvíli se odmlčela, pak se pousmála. „Zprávu, kterou jste pro nás sestavil, jsme našli. Začali jsme kopat hned následující den ráno. Když jsme otevřeli tu zetlelou truhlu a uviděli zažloutlý papír popsaný vybledlým inkoustem... Ne, neumím vysvětlit, jak to na mne tehdy zapůsobilo. Myslím, že právě tehdy jsme se rozhodli, co musíme udělat, abychom vám pomohli. A opravdu jsme na tom začali usilovně pracovat." Zmlkla, jako by nemohla najít další slova.

„Jak se má admirál Colonne?" zeptal se Troy.

„Už je v penzi, ale stále je to čilý chlapík. Velmi usilovně naši práci podporoval. Posílá vám srdečný pozdrav. Také Bobovi Kleinmanovi jsem musela slíbit, že vám vyřídím jeho pozdrav. Původně tady měl být on." Po tváři jí přeběhl stín.

„Zemřel na rakovinu, je to už deset let... Ale můžeme vůbec tímto způsobem mluvit o čase, o subjektivním čase?"

Její tvář náhle povadla a všechny uplynulé roky se jí promítly do sítě vrásek.

„Roxanno," řekl Troy tiše. „Děkuji vám, že jste přišla. Že jste na mne nezapomněli."

„Nemohli jsme na vás zapomenout, Troyi." Roxanna Delcourtová se napřímila a opětovala jeho úsměv. „Po vašem odchodu jsme dostali nejvyšší stupeň utajení, který nám prakticky svázal ruce. Poté, co se v Pentagonu dozvěděli, co McCulloch zamýšlel, a pak po Jednodenní válce přišla další omezení - na deset let nám zastavili všechny pokusy. Vláda prostě nevěděla, co si s námi počít. Ale výzkum pokračoval. Téměř třicet let jsme pracovali na zdokonalení stroje. Zní to trochu divně, když vám to teď říkám, protože mně uběhlo třicet let života, zatímco vám jenom pět. Ale všechny ty roky jsme věnovali myšlence dvousměrné cesty časem s možností návratu."

Když Troye přešlo první ohromení, začal chápat, čeho Roxanna se svým týmem dosáhla. A proč za ním přišla.

„Tím chcete říct..."

„Přišla jsem, abych vás odvezla zpět domů, Troyi." Její hlas byl tak tichý, že ho sotva slyšel. „Cesta časem už není bez návratu."

Troy vstal a začal přecházet stanem sem a tam. Nevydržel sedět ani stát na jednom místě. Ne, to nebyla pravda! Báł se

tomu uvěřit.

„Kam domů?“ zeptal se. „Do času, který jsem opustil?“

Omluvně zavrtěla hlavou. „To není možné. Ani jsme se to nepokoušeli experimentálně ověřovat. Ještě pořád víme o pravé podstatě času velice málo. Zdokonalení stroje nám trvalo třicet let - a během té doby jste se nevrátil. Pokud jste to neudělal, ani to udělat nemůžete. Ale vrátíme se společně do roku 2015. Není to tak zlé, i když došlo k určitým změnám...“

Dva tisíce patnáct. Ten letopočet byl nepředstavitelný. Co to může být za svět? Uvědomil si, že se to nechce dozvědět.

„To není můj svět, Roxanno. Když vás tady teď vidím, chápu, že svět, z něhož jsem odešel, je pryč, že pro mne zmizel v nenávratnu. A nejsem si jist, zda po něm toužím. Nebude existovat ještě dlouho po mé smrti. Z mého dnešního pohledu je to vzdálená budoucnost, zatímco pro vás vzdálená minulost. Pokuste se mě pochopit. Děkuji vám, že jste za mnou přišla. Opravdu jste mi pomohla, protože jsem si uvědomil, že můj svět je tady a teď. Lidé, které jste viděla venku, jsou mými lidmi. Měla byste je poznat, Roxanno. Jsou chudí, ale hrdí. Sotva polovina z nich umí číst a psát - dokonce tady mám jednoho muže, který se pamatuje, jak ho v Africe chytili otrokáři. Tihle lidé jsou teď částí mého já. Těší mě, že jste přišla, ale oni mě potřebují. A já potřebuji je.“

Náhle se zachmuřil. „Ani bych nedokázal odejít, ne v tuto chvíli. Zítra nás čeká významná bitva. Dojde k obratu ve válce. Konečně porazíme nepřítele a starý Jih už nikdy nepovstane. Tahle bitva je důležitá. Rozumíte?“

Roxanna přikývla a otevřela kabelku. „Víme, jaký jste člověk, Troyi, a co jste pro nás všechny udělal návratem do tohoto času. Proto jsme si předsevzali, že vám dáme možnost volby. Ptal jste se, jak jsem vás našla...“

„Předpokládám, že v armádních záznamech.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, to nebylo k ničemu, ale věděli jsme, kde vás máme hledat. Napsal jste do zprávy, že vstoupíte do armády, protože bude válka.“ Podala mu složený list papíru. „To je fotokopie stránky z dějin občanské války, týká se černošských pluků. Přečtěte si ji. Pochopíte, proč jsem přišla.“

Troy pomalu pročetl slova, která vyprávěla o jeho současnosti, jež k němu dorazila ze vzdálené budoucnosti. A jak četl, srdce mu bilo stále silněji.

...bitva trvala tři dny a stala se důležitým zlomem ve vývoji války. Všechny černošské jednotky byly vystaveny silnému tlaku nepřítele, bojovaly však statečně a udržely pozice. Největší zásluhu je nutno připsat seržantu Harmonovi, který vedl vítězný protiútok na Culp's Hillu. Byl však smrtelně zraněn a zemřel...

Prsty mu zdřevěněly. Nemotorně vytáhl z kapsy krabičku a chvíli zápolil se zápalkou, než se mu ji podařilo rozškrtnout. Držel list v prstech, dokud celý neshořel.

Ochraptěle řekl: „Málokomu se dostane privilegia přečíst si svůj vlastní nekrolog.“ Hodil zčernalý zbytek papíru na zem a rozdrtil ho podpatkem.

„Ale nemusí to takhle dopadnout,“ protestovala Roxanna. „Odejděte dnes v noci se mnou, Troyi, všechno je připraveno. Nemusíte zemřít.“

„Nemusím? Vždyť jsem to teď četl! Určitě byste nechtěla způsobit časový paradox...“

„Nevíme, zda by k němu došlo. Vždyť jste sem přišli s McCullochem z budoucnosti a zdá se, že se nic nezměnilo.“

Troyi, snažně vás prosím. Nezůstávejte tady. Nesmíte zemřít. Vraťte se se mnou...“

„Ne, Roxanno, sama víte, že to nemohu udělat. To by byla dezerce. Přestože vím, že zemřu, nedokážu od svých mužů odejít. Nechtějte to po mně. A neplačte, prosím.“

„Já pláču? Asi ano.“ Smutně se usmála a krajovým kapesníčkem si osušila oči. „Celou tu dobu jsem cítila, že tohle řeknete. Ale musela jsem to zkusit. Jste skutečně výjimečný muž, Troyi Harmon. Jsem hrdá, že jsem vás znala.“

Stiskl jí ruce. „Nemějte obavy,“ uklidňoval ji, „a nedělejte si o mě starosti. Vraťte se domů a myslíte na to, že jsme se nakonec šťastně setkali. Díky vaší práci jsem vás mohl ještě jednou spatřit a dozvědět se, že jste moji zprávu dostali...“

Venku se ozvaly hlasy, proto rychle dodal: „A zítra... Vaše kniha nemusí mít pravdu. Dějiny lze změnit.“

„Nerozumím...“

„Pusťte z hlavy mé hlášení a vzpomeňte si na učebnice historie. Pamatujete se na útok Johna Browna na Harper's Ferry?“ Když přikývla, Troy pokračoval: „Co o něm vaše knihy říkají? Povstalci, kteří přežili, byli zajati a odsouzeni k smrti, je to tak?“ Opět přikývla. „Vzpomínáte si také, co se stalo s Hillovými puškařskými závody na ostrově?“

„Máte na mysli onu zbrojovku, která během útoku vyhořela? Ovšem. Po přečtení vaší zprávy nám došlo, že to máte na svědomí vy. Ten výbuch jednou provždy zastavil McCullochův plán.“

„A já si zas jasně vzpomínám na své učebnice. Promoval jsem přece z historie. Pamatuji se, že v Harper's Ferry nebylo zničeno vůbec nic. Povstalci byli zajati a zbrojovka zůstala nepoškozena. A ještě něco. Rok před začátkem války jsem z McCullochových peněz sestavil pluk černošských dobrovolníků - určitě by z toho měl radost! Ale podle mých historických knih vznikly černošské oddíly až mnohem později.“

Pustila jeho ruce a zahleděla se na něj v náhlém údivu. „Takže vy říkáte, že jste dějiny přece jen změnil? To znamená, že teorie alternativních světů může být pravdivá. Různé události, k nimž dojde ve stejném čase, způsobí rozvětvení, které vyvolá vznik paralelních alternativních světů...!“

Troy se usmál. „Přišel jsem ze světa, v němž černošské oddíly vznikly až několik let po začátku války. Ale v mé nynější současnosti to není pravda. V mé staré budoucnosti nezpůsobil útok na Harper's Ferry žádné škody. A má zpráva tam nebyla nikdy doručena - když se stavěly základy laboratoře, nic se tam nenašlo. Ale ve vašem světě vyletěly puškařské závody do vzduchu. Následkem toho, co jsem vykonal, se změnil svět, v němž jste našli mé hlášení - přicházíte tedy ke mně z paralelní skutečnosti, Roxanno, teoreticky jsme dva cizí lidé.“

Teď už se smála i ona. „Znamená to, že zítra nemusíte zemřít. Můj příchod a stránka z historické knihy mohou změnit dějiny.“

„Už je to změnilo. Byl jsem varován a vynasnažím se ze všech sil, abych přežil.“

„Ale i tak můžete zemřít...“

„Ano, ta možnost tu je vždycky. Ale čelím smrti už od začátku války, od chvíle, kdy jsem vypotřeboval antibiotika a ostatní léky pro své muže. A stále žiji. Takže je tu nepatrná možnost, že se konce války přece jen ve zdraví dočkám. Doufám, že se mi to podaří. Líbí se mi tady. Chtěl bych žít v míru, který bude následovat.“

Vstupní dílec se odklopil a do stanu vešel kapitán. Troy se postavil do pozoru.

„Musím se vrátit ke svým mužům, pane.“

„Můžete jít - pokud vás už madam Delcourtová nepotřebuje.“

„Děkuji, kapitáne. Rozhovor se seržantem mi mnohé objasnil. Až se vrátím, napíši o vašem úspěšném tažení.“

„Děkuji, madam,“ řekl Troy. „Poděkujte prosím také všem vašim spolupracovníkům.“

„Vyřídím, seržante, můžete se spolehnout, že to vyřídím.“

Troy pozdravil a vypochoďoval do noci. Pod jasnými hvězdami zářily strážní ohně. Psal se rok 1863. Přestože byla válka, přestože mu hrozila smrt, byl to dobrý rok.

Vracel se ke svým mužům a radostně si pohvizdoval.